

Јануар, фебруар, март 2021.

**ИСАИЈА:
»ТЕШИТЕ НАРОД МОЈ«**

1. Криза идентитета	5
2. Криза вођства	13
3. Кад се ваш свет распада	21
4. Тежи начин	29
5. Племенити Кнез мира	37
6. Преузимање Божје улоге	45
7. Пораз Асираца	53
8. „Тешите народ мој“	61
9. Да служи и спаси	69
10. Учинити незамисливо	77
11. Пружање љубави	85
12. Чежња народа	93
13. Ново рођење планете Земље	101

ИСАИЈА: »ТЕШИТЕ НАРОД МОЈ«

Аутор: др Рој Гејн

Број 1/2021.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: 2750

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2020] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Од тренутка кад су први пут изговорене, те речи пророка Исаије урезале су се, чак и усадиле у нашу свест. Има незаборавних речи које обилују не само смислом, већ и надом и обећањем – речи као што су: „Емануило – с нама Бог“ (Исаија 7,14); „Јер нам се роди Дијете“ (Исаија 9,6); „Све долине нека се повисе“ (Исаија 40,4); и „Он би рањен за наше пријеступе, избијен за наша безакоња; кар бјеше на Њему нашега мира ради, и раном Његовом ми се исцијелисмо“ (Исаија 53,5).

Речи стварају слике, представе, призвук. Слабе, испразне речи призивају слабе, неупечатљиве слике, али снажне, префињене, вешто сковане речи производе моћне, префињене слике и гласне, реске призвук. То, наравно, објашњава зашто нам Исаијине речи тако громко и јасно проговарају – чак и након 27 векова.

У својој песми о слуги који страда, на пример (Исаија 52,13-53,12), Исаија доноси слику Месије у финализи резолуцији него било где другде у Старом завету. Само тај одломак је довољан да оправда његов надимак „пророка еванђелисте“.

Осим тога, његово пророчанство о Киру, кога ословљава по имену један и по век пре него што је тај персијски цар освојио Вавилон (Исаија 44,28-45,6), тако је запањујуће прецизно, да су неки научници велики део његове књиге приписали неком каснијем, „другом Исаији“ – што је само шупља измишљотина оних који нису у стању да виде ништа мимо крутих интелектуалних ограничења људске маште.

Са својом јединственом мешавином живописних слика, неупоредивог поетског ритма и склада, драматичних контраста налик на Бетовена, и богатог ткања дубоких тема које се понављају у једном префињеном, симфонијском процесу сталне разраде и развоја, Исаијина надахнута књига представља вредно литерарно средство за преношење божанских мисли које су толико узвишеније од људских колико је небо више од земље (видети

Исаија 55,9). Чак и кад је реч о преводу, у ком се губе неке изражите игре речи и ритмично понављање слогова карактеристично за јеврејски језик, у целокупној историји књижевности има врло мало дела, било верских или световних, која могу да парирају Књизи пророка Исаије.

Ми знамо његове речи – тако изражајне, тако поетичне, тако осећајне и снажне, али познајемо ли човека Исаију и свет у ком је он писао, молио се и прорицао? Док се сурово Асирско царство налазило на врхунцу своје моћи, било је то време огромне опасности, а што је још горе, народ Јуде, изабрани народ, тонуо је све дубље у моралну посусталост. Похлепа и беда сучељавале су се на улицама. У својој борби за богатство или за опстанак, неки су били омамљени таштом еуфоријом, док су други венули у очајању. У настојању да очува идентитет свог народа – извођењем остатка из стања порицања и његовим укотвљавањем у реалности – Исаија је позивао људе да посматрају свог Бога, Свеца Израеловог, Створитеља неба и земље, Онога који их је познавао по имену, и који је обећао да ће их избавити из огња, али само ако буду слушали – и били послушни.

Исаија је саветовао цареve. Кад се танка нит Божје лозе остатка свела на један град опкољен асирским легијама, управо су Исаијине пророчке речи оснажиле цара Језекију да затражи чудо које је било једина нада за Јерусалим (Исаија 36;37). Да је Јерусалим тада пао, уместо пред Вавилоњанима један век касније, асирска политика расељавања поробљених народа довела би до потпуног гашења јудејског националног идентитета. Тада више не би било јеврејског народа из ког је Месија, Спаситељ света, требало да дође.

Овог тромесечја посматраћемо Исаију, његове речи, његово време, његова предвиђања, али највише његовог Бога – Бога који нас од тада до данас дозива: „Не бој се, јер те откупих, позвах те по имену твој: Мој си“ (Исаија 43,1).

Др Рој Гејн, сѝручњак за јеврејски језик, ради као професор Сѝарої завейта на Теолошком факултету Универзитету Ендрјус, у Бериеи Сѝринсу, држава Мичиен.

КРИЗА ИДЕНТИТЕТА – Изгубљен у земљи заборав

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 1,1-9; Исаија 1,10-17; Исаија 1,18; Исаија 1,19-31; Исаија 5,1-7.

Текст за памћење: „Тада дођите, вели Господ, па ћемо се судити: Ако гријеси ваши буду као скерлет, постаће бијели као снијег; ако буду црвени као црвац, постаће као вуна“ (Исаија 1,18).

Ако возите у Ирској уским сеоским путем, оивиченим живицама, може се десити да вам пут препречи крдо крава које се лагано враћају кући после испаше. Чак и ако сточар није са њима, оне ће отићи у шталу свог власника. Оне знају где и коме припадају.

Ако се неки дечачић у продавници удаљи од своје маме и почне да виче: „Изгубио сам маму!“, он можда не зна тачно где се налази, ни где је његова мајка, али у мору мајки које пролазе кроз ту продавницу, он ће препознати ону једну једину која је његова.

Тужно је рећи, али, за разлику чак и од тих ирских крава (а поготову од малог изгубљеног дечака), Јудејци су заборавили да они припадају Господу, свом небеском Господару, и тако су изгубили свој прави идентитет као заветни народ. „Синове одгојих и подигох, а они се одвргоше од Мене. Во познаје господара својега и магарац јасле господара својега, а Израил не познаје, народ Мој не разумије“ (Исаија 1,2.3).

Ове седмице посматраћемо шта Бог ради да би вратио свој народ себи.

ЧУЈТЕ НЕБЕСА! (ИСАИЈА 1,1-9)

Књига пророка Исаије почиње кратким уводом у ком представља свог аутора („сина Амосова“), извор своје поруке („утвара“), и тему (Јуда и његов главни град, Јерусалим, током владавине четворице царева). Текст такође препознаје Исаијину првобитну публику као народ његове земље током времена у ком је живео. Пророк им је говорио о њиховом стању и судбини.

Помињући цареve током чије је владавине био активан, Исаија сужава публику и везује своју књигу за историјске, политичке догађаје одређеног времена. Тај временски оквир нас упућује на извештаје из текстова 2. О царевима 15-20 и 2. Дневника 26-32.

Прочитајте текст Исаија 1,2. Шта је суштина те поруке? Шта Господ каже? Како се та иста мисао понављала током свете историје? Да ли би се то могло рећи и за данашњу хришћанску цркву? Објасните свој одговор.

Запазите да порука пророка Исаије почиње речима: „Чујте, небеса, и слушај, Земљо“ (упоредите са текстовима: 5. Мојсијева 30,19; 5. Мојсијева 31,28). Господ под тим не подразумева да небо и земља могу сами по себи да чују и разумеју, већ хоће нешто да нагласи.

Кад би древни блискоисточни владар, као што је био цар Хетита, прадио политички споразум с неким подређеним владаром, он би се позивао на своје богове као сведоке, како би нагласио да ће свако нарушавање тог договора сигурно бити примећено и кажњено. Међутим, кад је божански Цар над царевима успостављао завет са Израелцима у време Мојсија, Он се није позивао на друге богове као сведоке. Као једини прави Бог, Он је, уместо тога, позвао небо и земљу да одиграју ту улогу (видети такође 5. Мојсијева 4,26).

Пажљиво прочитајте текст Исаија 1,1-9. На линијама испод укратко наведите који су били греси Јуде. Посебно обратите пажњу на последице тих греха. Која је била кривица Јуде, и шта се због тога догодило? У исто време, која је нада назначена у 9. стиху?

ТРУЛИ РИТУАЛИЗАМ (Исаија 1,10-17)

Прочитајте текст Исаија 1,10. Шта мислите, зашто је ту употребљена слика Содоме и Гоморе? Шта је Господ тиме хтео да поручи?

Прочитајте текст Исаија 1,11-15. Шта Господ ту говори народу? Зашто је Господ одбацио богослужење свог народа?

Исте руке које су приносиле жртве и подизале се у молитви биле су „пуне крви“, то јест, криве за насиље и тлачење других (Исаија 1,15; Исаија 58,3.4). Злостављањем других чланова заветне заједнице, они су показивали презир према Заштитнику свих Израелаца. Греси против других људи били су греси против Господа.

Наравно, Бог је лично успоставио обреде жртвеног система (3. Мојсијева 1-16) и одредио јерусалимски храм као место на ком је требало да се обављају (1. О царевима 8,10.11). Али, намена ритуала била је да делују у склопу завета који је Бог успоставио с тим народом. Управо је Божји завет са Израелом омогућавао да Он пребива међу њима у светилишту/храму. Према томе, обреди који су се ту обављали и молитве које су упућиване имали су вредност само као израз верности Њему и Његовом завету. Људи који су приносили жртве а да се нису покајали због неправедних поступака према другим члановима заветне заједнице, заправо су изводили ритуалне лажи. Отуда, њихове жртве нису биле само неважеће – оне су биле грех! Њихови ритуални поступци приказивали су их као верне, али је њихово понашање откривало да су прекршили завет.

Прочитајте текст Исаија 1,16.17. Шта Господ заповеда да Његов народ чини? У ком смислу ти стихови, у овом контексту, могу да се упореде са оним што је Исус казао у тексту Матеј 23,23-28? Коју поруку за себе данас можемо наћи у тим стиховима и у контексту у ком су дати?

ПОНУДА ОПРОШТЕЊА (Исаија 1,18)

Прочитајте текст Исаија 1,18. Пошто га пређете више пута, запишите шта, по вашем мишљењу, Господ ту говори (прочитајте неколико стихова пре и после њега, да бисте сагледали читав контекст).

Бог је изнео моћне доказе да су Јудејци – оптужени – криви за кршење завета (Исаија 1,2-15), и позвао их је на реформу (Исаија 1,16.17). Тај позив је наговестио да још увек има наде. Уосталом, зашто бисте злочинца осуђеног на смрт подстицали да промени своје понашање? Како би затвореник који чека извршење смртне казне могао да „исправља потлаченога, даје правицу сироти и брани удовицу“ (Исаија 1,17, парафразирано)? Али, кад Бог каже: „Дођите... па ћемо се судити“ (Исаија 1,18), можемо видети да Он још увек настоји да уразуми свој народ, још увек настоји да их наведе да се покају и да се одврате од својих злих путева, ма колико да су се искварили.

Господ им каже да ће њихови црвени греси постати бели. Зашто су греси црвени? Зато што је црвено боја „крви“ (кривице за крв), која покрива руке народа (Исаија 1,15). Бело је, на супрот томе, боја чистоте, одсутности кривице за крв. Ту Бог нуди да их промени. То је она врста говора коју је цар Давид употребио док је вапио ка Богу ради опроштења греха који је починио кад је узео Витсавеју и убио њеног мужа (читајте Псалми 51,7.14). У тексту Исаија 1,18, Божји аргумент је понуда опроштења Његовом народу!

Како Божја понуда опроштења њима служи као аргумент за промену понашања? Упоредите текст Исаија 1,18 са текстом Исаија 44,22.

Сада видимо која је била сврха оштрих речи упозорења које је Бог упутио свом народу. Оне нису биле намењене томе да осуде Његов народ, већ да их врате к Њему. Његова понуда опроштења представља снажан аргумент у прилог Његовом позиву да се народ морално прочисти (Исаија 1,16.17). Његово опроштење им омогућава да буду преображени Његовом силом. Ту видимо семе „новог завета“ проречено у тексту Јеремија 31,31-34, у ком је опроштење основ за обновљени однос срца са Богом. Ми крећемо из „црвене зоне“, са дугом који никад не можемо да отплатимо. Али кад заузмемо понизан став, признајући своју потребу за опроштењем, постајемо спремни да прихватимо све што Бог има да пружи.

ЈЕСТИ ИЛИ БИТИ ПОЈЕДЕН (Исаија 1,19-31)

Прочитајте текст Исаија 1,19-31. Која тема се ту појављује, а коју видимо у целој Библији?

Запазите логичку структуру текста Исаија 1,19.20: Ако народ одлучи да буде послушан Богу, јешће добра земаљска (Исаија 1,19). За разлику од тога, ако одбију Његову понуду опроштења и обновљења, ако се побуне против Њега, појешће их мач (Исаија 1,20). Избор је на њима. Ти стихови, дакле, садрже условни благослов и клетву.

Прво поглавље Књиге пророка Исаије понавља и примењује Мојсијеве речи забележене у тексту 5. Мојсијева 30,19.20 у тренутку кад је успостављен завет са израелским народом: „Сведочим вам данас небом и земљом, да сам ставио пред вас живот и смрт, благослов и проклетство.“

Обратите пажњу на те Мојсијеве речи. Запазите да ту нема неутралног терена. Или живот или смрт, или благослов или проклетство. Шта мислите зашто имамо само једну од те две могућности? Зашто ту не може да постоји нека врста компромиса?

Те Мојсијеве речи сажимају низ упозорења, благослова и клетви којима је закључено успостављање завета описано у тексту 5. Мојсијева 27-30 (упоредити са 3. Мојсијева 26). Елементи тог завета обухватају: (1) подсећање на оно што је Бог чинио за њих, (2) услове/одредбе (заповести) које треба спроводити да би се завет очувао, (3) позивање на сведоке, и (4) благослове и проклетства као упозорење народу шта ће се догодити уколико прекрши услове завета.

Научници су пронашли да се ти елементи појављују истим редоследом у политичким споразумима који укључују нејеврејске народе, као што су били Хетити. Дакле, приликом успостављања завета са Израелцима, Бог је употребио образац који ће они разумети и који ће им оставити што снажнији могући утисак о природи и последицама тог обострано обавезујућег односа у који су одлучили да уђу. Могуће користи од тог завета биле су невероватне, али ако га Израелци буду прекршили, биће им горе него икада.

Како сте ви у свом хришћанском ходу искусили начело благослова и проклетства које видимо у претходном тексту?

ЗЛОСЛУТНА ЉУБАВНА ПЕСМА (Исаија 5,1-7)

Прочитајте песму у тексту који смо навели. Какво је значење те параболе?

Бог објашњава њено значење тек на крају, у 7. стиху. Користећи параболу, Он помаже народу да објективно сагледа себе, да би признао своје право стање. Бог је успешно употребио тај приступ у случају цара Давида (видети 2. Самуилова 12,1-13). Називајући је „љубавном песмом“, Он одмах на почетку открива своје побуде према народу. Његов однос према њима проистиче из Његовог карактера који је љубав (1. Јованова 4,8). Он за узврат очекује и одговор љубави. Али, уместо „грожђа“, Он добија „вињагу“, што на јеврејском значи „нешто што заудара“.

Шта Господ мисли кад у тексту Исаија 5,4 каже: „Шта је још требало чинити винограду Мојему што му не учиних?“

У следећим стиховима, Бог каже: „Сада ћу вам казати шта ћу учинити винограду својему. Оборићу му ограду, нека опусти; развалићу му зид, нека се погази; упарложићу га“ (Исаија 5,5.6).

Кад грешимо, Бог нас не одваја истог тренутка од себе уклањајући своју заштиту и допуштајући наше уништење. Он нам стрпљиво пружа прилике да примимо опроштај (видети 2. Петрова 3,9). Он не одбацује никога ко Му се одазива. Он позива докле год постоји нада за одазив. Не прихвата одмах „не“ као одговор, јер зна да смо неуки и обманути грехом. Али ако тиме ништа не постиже, Он коначно потврђује наш избор и допушта да останемо такви какви смо сами одлучили да будемо (видети Откривење 22,11).

Ако упорно одбацујемо позиве које нам Бог упућује преко свог Духа, можемо коначно прећи тачку после које нема повратка (Матеј 12,31.32). Удаљавање од Христа је опасно (Јеврејима 6,4-6). Бог само толико може да учини, јер Он поштује нашу слободну вољу.

Питање које се налази у тексту Исаија 5,4: „Шта је још требало чинити винограду Мојему?...“ сагледајте у светлости Крста, на ком је Бог принео себе као жртву за наше грехе, плативши својом крвљу то што смо ми прекршили Његов закон. Шта је још могло да се учини за нас осим онога што је Он ту учинио? Како нам размишљање о Крсту пружа сигурност у спасење, и како нас подстиче да се покајемо и променимо?

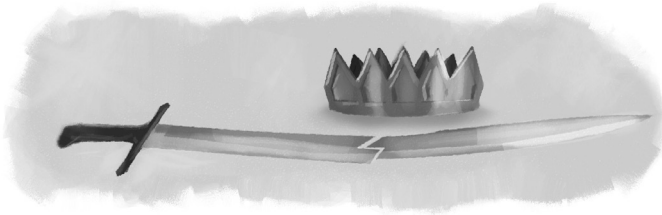
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У вези са текстом Исаија 1,4, Елен Вајт је писала: „Они који су се представљали као Божји народ одвојили су се од Бога, изгубили су своју мудрост и искривили своја схватања. Нису могли да сагледају ствари издалека афар оффООО, јер су заборавили да су очишћени од својих старих греха. Напредовали су неспокојно и несигурно под окриљем мрака, настојећи да избришу из свог ума сећање на слободу, сигурност и срећу које су претходно уживали. Утонули су у сваку врсту дрског, несмотреног лудила, постављали се насупрот Божјем провиђењу, и продубљивали кривицу која је већ била на њима. Слушали су сотонине оптужбе на рачун Божјег карактера и представљали Бога као некога ко је без милости и ко не прашта.“ – The SDA Bible Commentary, vol. 4, p. 1137.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Како се можете „опрати“? Шта тај израз значи? (Видети Филибљанима 2,12.13.)
2. Како је Исус прилагодио, проширио и применио љубавну песму о винограду? Матеј 21,33-45; Марко 12,1-12; Лука 20,9-19. Које поуке у тој причи налазимо за нас као адвентистичке хришћане?
3. Какав однос постоји између опроштења које Бог нуди и преображаја који Он остварује у нашем животу? Шта долази прво – преображај па онда опроштај, или опроштај па онда преображај? И зашто је уопште важно знати шта долази прво?
4. У наведеном цитату, Елен Вајт каже да се народ постављао насупрот „Божјем провиђењу“. Шта то значи?

Закључак: Кад припадници Божјег народа заборављају на Њега и олако схватају Његове благослове, Он их подсећа да су одговорни према завету који имају с Њим. Милостиво им указује на њихово стање, упозорава их на разорне последице напуштања Његове заштите, и наговара их да Му допусте да их исцели и очисти.

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 6,1-4; Исаија 6,5-7; Исаија 6,8; Исаија 6,9-13.

Текст за памћење: „Године које умрије цар Озија видјех Господа гдје седи на пријестолу високу и издигнуту, и skut Му испуњаваше цркву“ (Исаија 6,1).

„Када је Конфучија један од његових ученика питао који су чиниоци добре владавине, он је одговорио: ’Довољно хране, довољно оружја и поверење обичног народа.’

’Али’, питао је даље ученик, ’замислите да сте принуђени да изоставите једно од то троје. Чег бисте се одрекли?’

’Оружја’, рекао је Конфуције.

’Али замислите да сте принуђени да изоставите и једно од то двоје што је преостало’, настављао је упорно ученик. ’Чег бисте се одрекли?’

На то је Конфуције одговорио: ’Хране. Јер глад од давнина погађа све људе, али народ који више не верује својим владарима заиста је изгубљен.’“ – Michael P. Green, 1500 Illustrations for Biblical Preaching (Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 1989), p. 215.

Људима је заиста потребно снажно, поуздано руководство. Кад се један војник јавио на дужност по други пут, питали су га зашто то чини. „Пробао сам грађански живот“, одговорио је, „али тамо напољу нико није надлежан.“

Ове седмице размотрићемо кризу вођства у Јуди и жалосне последице које су уследиле.

ЦАР ЈЕ МРТАВ. ЖИВЕО ЦАР!

У тексту Исаија 6,1 говори се о смрти цара Озије. **Прочитајте поглавље 2. Дневника 26, а затим одговорите на питање: Шта је значила смрт цара Озије?**

Смрт тог цара може се посматрати из различитих углова.

1. Премда је Озијина владавина била дуга и успешна, „кад осили, понесе се срце његово, те се поквари,... јер уђе у цркву Господњу да кади на олтару кадионом“ (2. Дневника 26,16). Кад су га свештеници с правом зауставили, јер није био потомак Аронове свештеничке породице, па самим тим ни овлашћен да то чини (2. Дневника 26,18), цар се разгневио. Истог тренутка кад је цар одбацио укор, Господ га је ударио губом, коју је имао „до смрти своје, и сјеђаше у одвојеном дому губав, јер би одлучен од дома Господњег“ (2. Дневника 26,21). Како је иронично то што је Исаија добио визију о чистом, бесмртном, божанском Цару у Његовом дому/храму исте године кад је нечисти овоземаљски цар умро!

2. Постоји оштар контраст између Озије и Исаије. Озија је дрско посегнуо за светошћу, из погрешних разлога (понос), и заузврат је постао ритуално нечист, лишен светости. Исаија је, с друге стране, допустио да га Божја светостдосегне. Понизно је признао своју слабост и чезнуо за моралном чистотом, коју је и примио (Исаија 6,5-7). Као убирач пореза у Исусовој параболи, отишао је оправдан: „Јер сваки који се сам подиже понизиће се; а који се сам понижује подигнуће се“ (Лука 18,14).

3. Постоји запањујућа сличност између Озијиног губавог тела и моралног стања народа: „...Нема ничега здрава, него убој и модрице и ране гнојаве“ (Исаија 1,6).

4. Озијина смрт око 740. године старе ере означава почетак велике кризе вођства у Божјем народу. Смрт било ког апсолутистичког владара чини његову земљу рањивом током преноса власти. Али Јудеја је била у посебној опасности, јер се Телгат-Фелнасар III попео на престо у Асирији неколико година раније, 745. године старе ере, и одмах кренуо у ратне походе који су његов народ учинили непобедивом суперсилом која је угрожавала независност свих народа на Блиском истоку. У то време кризе, Бог је охрабрио Исаију показујући му да Он још увек држи све под контролом.

Пажљиво прочитајте текст 2. Дневника 26,16. На који начин се свако од нас сучава с том опасношћу из истих разлога? Како нас размишљање о Крсту може заштитити од те замке?

„СВЕТ, СВЕТ, СВЕТ“ (Исаија 6,1-4)

Запазите шта се дешавало у прва четири стиха шестог поглавља Књиге пророка Исаије. Цар умире у тренутку великих политичких немира (Асирци су у ратном походу). То је могло бити застрашујуће време за Исаију да није био сигуран ко држи све под контролом.

И шта се онда догодило? Док је био у визији, посматрао је блиставу славу Божју над Његовим престолом, слушао наизменично певање сјајних серафима („оних што горе“) који су клицали: „Свет, свет, свет“, осећао сеизмичко подрхтавање тла под собом и провиривао кроз вртлоге дима који је испуњавао храм. То мора да је било величанствено искуство за пророка. Исаија је сада засигурно знао ко има контролу, упркос спољашњим дешавањима.

Где је Господ у тој визији? (Видети Исаија 6,1.) Зашто се Господ појавио пред Исаијом баш ту, а не негде другде? Видети 2. Мојсијева 25,8; 2. Мојсијева 40,34-38.

Језекиљ, Данило и Јован налазили су се у изгнанству кад су примили своје визије (Језекиљ 1; Данило 7,9.10; Откривење 4,5). Као и пророку Исаији, била им је потребна посебна утеха и охрабрење у сазнању да је Бог још увек надлежан, иако се њихов свет распадао. (Данило и Језекиљ били су заробљеници паганских народа који су разорили њихову земљу, док је Јован био прогнан на пусто острво од стране непријатељскеполитичке силе.) Без сумње, те визије су им помогле да добију оно што им је било потребно да би остали верни чак и у кризним ситуацијама.

„Док је Исаија посматрао ово откривење славе и величанства свога Господа, био је преплављен осећајем Божје светости и непорочности. Какве ли оштре супротности између неупоредивог савршенства његовог Створитеља и грешног понашања оних који су, заједно с њим, тако дуго били убрајани у изабрани народ Израиља и Јуде!“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 307 (оригинал).

Божја трансцендентна светост, наглашена у Исаијиној визији, представља основни аспект његове поруке. Бог је свети Бог, и Он захтева светост од свог народа, светост коју ће им Он дати ако се покају, ако се врате са својих злих путева и потчине Њему у вери и послушности.

Сви смо се налазили у неким обесхрабрујућим ситацијама, када се, споља гледано, чинило да је све изгубљено. Па чак ако тада и нисте добили визију „славе Господње“ као Исаија, присетите се на које је све начине Господ успевао да одржи вас и вашу веру током тих криза. Шта сте научили на основу тих искустава, што бисте могли да поделите са другима?

НОВА ЛИЧНОСТ (Исаија 6,5-7)

У светилишту/храму само је првосвештеник могао да ступи у Божје присуство, и то у Светињи над светињама на Дан помирења, и под заштитном димном завесом коју је стварао тамјан („кад“) – иначе би умро (3. Мојсијева 16,2.12.13). Међутим, Исаија је видео Господа иако није био првосвештеник и није палио тамјан! Храм се испунио димом (Исаија 6,4), подсећајући нас на облак у ком се Божја слава појављивала на Дан помирења (3. Мојсијева 16,2). Савладан страхопоштовањем и помишљајући да му је дошао крај (упоредите са текстовима: 2. Мојсијева 33,20; Судије 6,22.23), Исаија је повикао признајући своје грехе и грехе свог народа (Исаија 6,5), што подсећа на исповедање греха првосвештеника на Дан помирења (3. Мојсијева 16,21).

„Стојећи као да се налази у пуној светлости Божанске присутности у Светињи над светињама, он је схватио да ће, уколико буде препуштен својој несавршености и немоћи, бити потпуно неспособан да обави мисију на коју је позван.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 308 (оригинал).

Зашто је серафим узео живо, горуће угљевље са олтара да би очистио Исаијине усне? Исаија 6,6.7.

Серафим је објаснио да су дотицањем пророкових усана његова кривица и грех уклоњени (Исаија 6,7). Грех није конкретно наведен, али он не мора бити ограничен на говор, јер усне не означавају само речи, већ и целу особу која их изговара. Пошто је примио морално очишћење, Исаија је сада био у стању да принесе чисту хвалу Богу.

Ватра је средство прочишћења, јер она спаљује сву нечистоту (видети 4. Мојсијева 31,23). Али серафим је употребио угљевље из посебног, светог огња са олтара, који је Бог лично запалио и који ту наставља вечно да гори (3. Мојсијева 6,12). Дакле, серафим је учинио Исаију светим, исто као и чистим. Постоји још нешто. Приликом богослужења у светилишту, или храму, главни разлог за узимање угљевља са олтара био је да се запали тамјан. Упоредите то са текстом 3. Мојсијева 16,12.13, где је првосвештеник требало да узме кадионицу пуну угљевља са олтара и употреби је да би запалио тамјан. Али у тексту Исаија 6, серафим ставља угљен на Исаију уместо на тамјан. Док је Озија желео да принесе тамјан, Исаија је постао као тамјан! Баш као што свети огањ пали тамјан да би испунио Божји дом светим мирисом, тако је запалио и пророка да би ширио свету поруку. Није случајно то што у следећим стиховима шестог поглавља (Исаија 6,8 и даље) Бог шаље Исаију свом народу.

С молитвом читајте Исаијин одговор (Исаија 6,5) на његову визију Бога. Како у томе видимо израз основног проблема – да у свемиру створеном од стране Бога који је 'свет, свет, свет' постоје грешни људи? (Исаија 6,3). Зашто је Христос на крсту био једино могуће решење за тај проблем? Шта се то догодило на Крсту, чиме је тај проблем решен?

ЦАРСКИ НАЛОГ (Исаија 6,8)

„Потом чух глас Господњи гдје рече: Кога ћу послати? И ко ће нам ићи? А ја рекох: Ево мене, пошаљи мене“ (Исаија 6,8).

Пошто је прочишћен, Исаија је сместа одговорио на Божји позив да буде представник кога ће Он послати у своје име. У новозаветним терминима, Исаија би био позван за апостола, то јест „онога ко је послат“.

Интересантно је да Књига пророка Исаије не почиње, као неке друге пророчке књиге, његовим описом сопственог пророчког позива (упоредити са текстовима: Јеремија 1,4-10; Језекиљ 1-3). Другим речима, он мора да је већ био позван за пророка, чак и пре догађаја из 6. поглавља. Библија показује да божански сусрет може да охрабри пророка и након почетка његове службе (Мојсије: 2. Мојсијева 34; Илија: 1. О царевима 19). Такође, за разлику од других примера у којима Бог говори људима да ће бити пророци, у тексту Исаија 6 пророк се добровољно јавља за посебну мисију. Изгледа да текст од 1. до 5. поглавља Књиге пророка Исаије представља услове који су владали у време кад је Исаија први пут позван, након чега је Бог снажно погурао jump-startedOOO његову службу охрабривши га у храму и потврдивши још једном његово звање Божјег пророчког гласника.

Бог је охрабрио Исаију у свом храму. Има ли још негде у Библији доказа да је Божје светилиште место охрабрења? Псалм 73 (видети Псалми 73,17); Јеврејима 4,14-16; Јеврејима 10,19-23; Откривење 5. Шта нам ти текстови говоре?

Не само да Божје светилиште пулсира невероватном снагом, већ је то место где слаби и грешни људи као што смо ми могу да нађу уточиште. Можемо бити охрабрани сазнањем да Бог ради на нашем спасењу преко Исуса Христа, нашег Првосвештеника.

Јован је такође видео Христа представљеног као жртвено јагње које је управо заклано, са пререзаним грлом (Откривење 5,6). То није био пријатан приказ. Тај опис шаље поруку да Христос, мада је устао из мртвих и узнео се на небо, непрестано носи са собом искуство Крста. Он је још увек уздигнут како би све људе привукао себи на свом олтару.

Како сте ви пронашли охрабрење улазећи вером, у молитви, у Божји небески храм? Текст Јеврејима 4,16 позива нас да приступимо слободно Божјем престолу да „примимо милост и нађемо благодат за вријеме кад нам затреба помоћ“. Ако би вас неко питао како сте нашли благодат и милост у време потребе, шта бисте одговорили?

ЗАСТРАШУЈУЋИ ПОЗИВ (Исаија 6,9-13)

Зашто је Бог, кад га је поново позвао у службу, дао Исаији тако необичну поруку да однесе Његовом народу (Исаија 6,9.10)?

Да не бисмо помислили да је Исаија нешто погрешно чуо, или да је та порука била неважна, Исус цитира управо тај текст да би објаснио зашто поучава народ у причама (Матеј 13,13-15).

Бог не жели да ико погине (2. Петрова 3,9), што објашњава зашто је послао Исаију народу Јуде, а Исуса свету. Божја жеља није да уништи већ да заувек спасе. Али док неки људи одговарају позитивно на Његове позиве, други постају чвршћи у свом отпору. И поред тога, Бог наставља да их позива да би им пружио све више и више прилика да се покају. Да, што се више опиру, постају све тврдокорнији. Дакле, у том смислу, оно што Бог ради за њих има као последицу отврднуће њиховог срца, мада би Он више волео кад би их ти поступци смекшали. Божја љубав према нама се не мења. Управо наш одговор на Његову љубав представља ону пресудну променљиву величину.

Улога проповедника, као што су Мојсије, Исаија, Јеремија, Језекиљ, па чак и Христос, јесте да наставе да позивају, чак и ако народ одбацује поруку. Бог је казао Језекиљу: „И послушали или не послушали, јер су дом одметнички, нека знају да је пророк био међу њима“ (Језекиљ 2,5). Божја улога и улога Његових слугу је да народу пруже поштenu могућност избора, тако што ће добити одговарајуће упозорење (упоредити са Језекиљ 3,16-21), чак и ако на крају изабери уништење и прогонство (Исаија 6,11-13).

Имајући то на уму, како разумемо Божју улогу у отврднућу фараоновог срца?

У тексту 2. Мојсијева 4,21 Бог каже: „Ја ћу учинити да му отврдне срце.“ То је прва од девет прилика у којима Он каже да ће отврднути фараоново срце. Али било је још девет прилика у којима је фараоново срце само отврднуло (на пример, погледајте 2. Мојсијева 8,15.32; 2. Мојсијева 9,34).

Јасно је да је фараон поседовао неку врсту слободне воље, јер у противном његово срце не би могло само да отврдне. Међутим, чињеница да је Бог такође отврднуо фараоново срце наговештава да је Бог покрећу околноности на које је фараон реаговао кад је доносио своје одлуке – одлуке да одбаци знаке које му је Бог давао. Да је фараон био отворен за те знаке, његово срце би смекшало, а не отврнуло због њих.

У вашем личном искуству са Господом, да ли сте икад осетили да вам је срце отврднуло према Светом Духу? Размислите шта је довело до тога. Ако вам та помисао тада није изгледала застрашујуће (уосталом, то је део онога што значи имати тврдо срце), како сад гледате на то? Који је начин избављења? Видети 1. Коринћанима 10,13.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Безакоње је у свим друштвеним слојевима толико завладало да су они малобројни, који су остали верни Богу, често били у искушењу да одустану и да се предају обесхрабрењу и очајању. Изгледало је да се Божја намера са Израиљем неће остварити и да ће бунтовни народ доживети судбину сличну судбини Содома и Гомора.

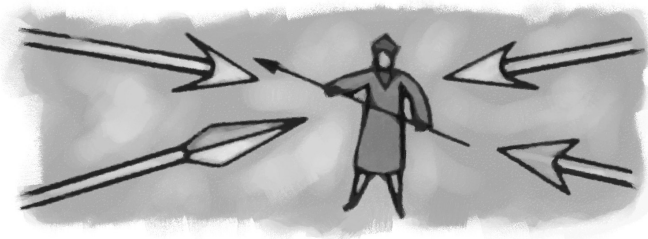
Није ништа необично што се Исаија, суочен с таквим околностима и позван последњих година Озијине владавине да однесе Јуди Божју поруку опомене и укора, устручавао да прихвати ту одговорност. Добро је знао да ће наићи на тврдоглави отпор. Кад је увидео своју неспособност да се суочи са ситуацијом и помислио на тврдовратост и неверство народа којем је требало да служи, његов задатак му се учинио безнадежним. Да ли је требало у очајању да се одрекне своје мисије и остави Јуду да се несметано одаје идолопоклонству? Да ли је требало да препусти боговима Ниневије да управљају земљом упркос Богу небескоме?“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 306, 307 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Ако би вам неки скептик или атеиста поставио питање: „Како можете показати да ваш Бог држи све под контролом?“, шта бисте му одговорили?
2. Ако Бог држи све под контролом, зашто недужни људи пате? Да ли текст Исаија 1,19.20 подразумева да у садашњем животу само добре ствари треба да се дешавају Божјем верном народу, а само лоше онима који су у побуни? Упоредите то са текстовима: Јов 1; 2; Псалми 37; Псалми 73. Можемо ли помирити своје разумевање Божјег карактера са злом које се дешава људима? Да ли је потребно да то чинимо?
3. Зашто у 6. поглављу Књиге пророка Исаије има тако пуно појединости повезаних са Даном помирења? Узмите у обзир чињеницу да је на тај, годишњи дан суда Бог чистио свој народ, тако што је уклањао грех од оних који су Му били верни (3. Мојсијева 16,30) и искључивао оне који су били неверни (3. Мојсијева 23,29.30).

Закључак: У несигурно време, кад је слабост људског вођства била болно видљива, Исаији је дата величанствена визија врхунског Вође универзума. Престрашен својом неподесношћу, али прочишћен и оснажен милошћу, Исаија је био спреман да пође као Божји амбасадор у непријатељски свет.

КАД СЕ ВАШ СВЕТ РАСПАДА

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 7,1-9; Исаија 7,10-13; Исаија 7,14.

Текст за памћење: „Ако не вјерујете, нећете се одржати“ (Исаија 7,9).

Једне суботе кад су се Кони и Рој довели кући после бого-служења, мала украсна „бантам“ кокошка махнито је истрчала преко дворишта пред њих. Нешто није било у реду. Треба-ло је да коке буду безбедне у свом кокошињцу, али су из неког разлога изашле напоље. Брзи преглед ситуације открио је трагедију која је управо била у току. Бетовен, мали комшијски пас, такође је побегао из свог дворишта и стајао је мало ниже, поред језерцета, са Дејзи у чељустима. Дејзи је била прелепа кока носиља са пуфнастим белим репним перима. Кони је успела да отргне Дејзи, али било је прекасно. Њена љубимица, сада са повређеним вратом, ускоро је угинула у њеним рукама. Кони је седела у дворишту и јецала држећи мртву птицу.

Још један љубимац био је дубоко узнемирен тим догађајем. Велики бели патак по имену Водлсворт, видевши Кони како држи Дејзи, изгледа да је помислио како ју је она убила. Зато је следећих неколико седмица, чим би угледао Кони, почињао жестоко да је напада, болно је штимајући својим снажним кљуном. Понекад је заиста тешко различити ко су вам пријатељи а ко непријатељи.

Ове седмице размишљаћемо о једном од јудејских царева који је такође имао тај проблем, и потрудићемо се да схватимо зашто је донео погрешне одлуке које је донео.

ОПАСНОСТ СА СЕВЕРА (Исаија 7,1-9)

С каквом се застрашујућом кризом цар Ахаз суочио још почетком своје владавине? 2. О царевима 15,37; 38; 2. О царевима 16,5,6; Исаија 7,1,2.

Царство северног Израела (Јефрем) и Сирија (Арам) удружили су се против мање земље, Јуде, на југу. То се догодило кад је Јуда већ био ослабљен нападима Едомита и Филистеја. Јуда се и у прошлости борио против Израела, али савез између Израела и Сирије представљао је огромну опасност. Изгледа да су Израел и Сирија желели да присиле Јуду да им се придружи у коалицији против моћне силе Телгат-Фелнасара III од Асирије (названог „Фул“ у 2. О царевима 15,19), који је настављао да их угрожава ширењем свог царства. Суочени с већом опасношћу, Израел и Сирија оставили су по страни своје дугогодишње узајамне размирице. Ако би успели да освоје Јуду и поставе у њему марионетског владара (Исаија 7,5,6), могли би да користе његове ресурсе и људство.

Какво је било Ахазово решење кад је његов свет почео да се распада? 2. О царевима 16,7-9, 2. Дневника 28,16.

Уместо да схвати да је Бог био једини пријатељ који је могао да спасе њега и његову земљу, Ахаз је покушао да се спријатељи са Телгат-Фелнасаром III, непријатељем својих непријатеља. Асирски цар се радо сагласио са захтевом за помоћ против Сирије и Израела. Телгат-Фелнасар не само што је примио обилат мито од Ахаза, већ је добио и добар изговор да заузме Сирију, што је одмах и учинио (2. О царевима 16,9). Моћ сиријско-израелског савеза била је скршена. Краткорочно гледано, чинило се да је Ахаз спасао Јуду.

Тај потез са Ахазове стране ипак не би требало да нас изненади. Он је био један од најгорих царева који су владали Јудом до тог тренутка. (Видети 2. О царевима 16,3,4; 2. Дневника 28,2-4.)

Кад читамо какав је био цар Ахаз, јасно нам је зашто је на опасност реаговао тако како јесте. Која поука се ту налази за нас на личном плану? Ако сада нисмо послушни Господу, зашто мислимо да ћемо имати довољно вере да се ослонимо на Њега кад наиђу права искушења? (Видети Јаков 2,22; Јеремија 12,5.)

ПОКУШАЈ ПРЕСРЕТАЊА (Исаија 7,3-9)

Док је Ахаз одмеравао своје политичке опције за суочавање са претњом коју су представљали Израел и Сирија, Бог је знао нешто што он није. Пре свега, Бог је био тај који је допустио да га задеси невоља, како би га дисциплиновао и дозвоа памети (2. Дневника 28,5.19). Осим тога, Бог је знао да би обраћање Телгат-Фелнасару за помоћ, мада је изгледало логично и привлачно с људске тачке гледишта, довело Давидово царство Јуде под страну управу од које никад не би могло да се опорави.

Улог је био запањујуће висок. Зато је Господ послао Исаију да пресретне цара (очигледно у тренутку док је он проверавао јерусалимско снабдевање водом у припреми за опсаду), како би га убедио да не ступа у контакт са асирским вођом.

Зашто је Господ рекао Исаији да поведе свог сина Сеар-Јасува са собом (Исаија 7,3)?

Ахаз мора да је био затечен кад га је Исаија поздравио и представио му свог сина чије име значи „остатак ће се обратити“. Остатак од чега? Обратиће се ка чему? Будући да је дечаков отац био пророк, то име је звучало као злослутна порука од Бога о томе да ће народ отићи у заробљеништво. Или се то односило на обраћење Богу у смислу покајања (глагол „обратити се“ такође има значење покајања)? Порука од Бога Ахазу гласила је: То значи оно што учиниш да значи! Одврати се од својих греха или иди у заробљеништво, а из заробљеништва ће се вратити остатак. На теби је да одлучиш!

Како је Божја порука окарактерисала цареву ситуацију? Исаија 7,4-9.

Претња од стране Сирије и Израела ће проћи и Јуда ће бити поштеђен. Силе које су Ахазу изгледале као огроман, горући вулкан, у Божјим очима биле су само „два краја... главњи што се пуше“ (Исаија 7,4). Није било потребе да се Ахаз обраћа Асирији за помоћ.

Али да би донео исправну одлуку, било је потребно да Ахаз верује Господу и Његовим обећањима. Требало је да верује да би се одржао (Исаија 7,9). Речи које се преводe као „верујете“ и „одржати се“ потичу од истог јеврејског корена од којег потичу и речи „истина“ (нешто поуздано) и „амин“ (којом се потврђује оно што је истинито/поуздано). Ахаз је требало да буде уверен да би стекао сигурност. Било је потребно да се ослони да би и сам био поуздан.

Погледајте последњи део стиха Исаија 7,9. Зашто су вера и поверење тако важни да бисмо се „одржали“? Одржали у чему? Како се тај принцип може применити у животу хришћанина?

ЈОШ ЈЕДНА ПРИЛИКА (Исаија 7,10-13)

Ахаз није одговорио на Исаијин позив да верује. Зато је Бог милостиво пружио цару још једну прилику, поручивши му да тражи знак који би био „оздо из дубине или озго с висине“ (Исаија 7,11). То је један од највеликодушнијих позива на веровање који је икад упућен неком људском бићу. За разлику од оних који организују лутрију и наградне игре, Бог није поставио никаква ограничења исписана ситним словима. Бог чак није ограничио понуду на половину свог царства, као што су чинили људски владари у жељи да покажу горњу границу своје великодушности (видети Јестира 5,6; Јестира 7,2; Марко 6,23). Био је спреман да испразни небо и земљу за једног злог цара само да би он поверовао! Ахаз је могао да затражи као знак брдо злата или војску бројну као зрна песка на Медитерану.

Зашто је Ахаз ипак одговорио на такав начин (Исаија 7,12)?

На први поглед, Ахаз је одговорио побожно и с поштовањем. Он радије не би кушао Бога као што су Израелци чинили вековима раније током свог лутања кроз пустињу (2. Мојсијева 17,2; 5. Мојсијева 6,16). Међутим, разлика је била у томе што је сада Бог позвао цара да Га окуша (упоредити са Малахија 3,10). Прихватање Његовог надасве издашног дара било би Богу по вољи и не би искушавало Његово стрпљење. Али Ахаз није хтео да допусти Богу чак ни да му помогне да верује. Чврсто је затворио врата свог срца да би спречио веру да уђе.

Прочитајте текст Исаија 7,13. О чему Исаија ту говори?

Исаија је истакао да је, одбијајући да окуша Бога, наводно да Му не би досађивао, Ахаз у ствари досадио Богу. Али оно што највише забрињава у вези с тим стихом је чињеница да Исаија ту говори о „Богу мојему“, на супрот тексту Исаија 7,11, у ком је пророк позвао цара да тражи знак од Господа „Бога својега“. Кад је одбио божанску понуду, Ахаз је у ствари одбио да Господ буде његов Бог. Господ је био Исаијин Бог, али не и Ахазов.

Чему нас данашња поука учи у вези с Божјим стрпљењем и спремношћу да нас све доведе у спасење? Шта нам то такође говори о заслепљености и тврдоћи људског срца које одбија да се у потпуности преда Господу? Напоследку, чак и да му је Бог дао знак – који год да је пожелео, да ли мислите да би Ахаз тада поверовао? Објасните свој одговор.

ЗНАК СИНА (Исаија 7,14)

Понуда да затражи знак „оздо из дубине или озго с висине“ (Исаија 7,11) није утицала на Ахаза. Стога, кад Бог каже да ће Он сам дати знак (Исаија 7,14), очекујемо да то буде нешто што одузима дах, што би само божанска машта могла да смисли (упоредити са текстовима: Исаија 55,9; 1. Коринћанима 2,9).

Међутим – изненађење! Тај знак је син. Али како би то што ће девојка родити дете и назвати га „Емануило“ могло да буде знак библијских размера?

Ко је та жена и ко је њено Дете?

Стари завет нигде изричито не указује на испуњење тог важног знака, за разлику од знакова датих неким другим појединцима, као што је био Гедеон (Судије 6,36-40). Ипак, ево неких од могућих испуњења, заснованих само на Старом завету:

1. Будући да се израз „дјевојка“ односи на младу жену стасалу за удају, многи претпостављају да је то била нека удата жена која је живела у Јерусалиму, можда чак Исаијина жена. Текст Исаија 8,3 заиста бележи рођење Исаијиног сина ког је добио са „пророчицом“ (што се односи на његову жену, чија се пророчка порука састојала, у најмању руку, од имена њене деце; упоредити са текстовима Исаија 7,3; Исаија 8,18). Међутим, тај син је добио име Махер-Шалал-Хаш-Ваз (Исаија 8,1-4), а не Емануило. Ипак, знаци које су представљала та два дечака слични су у томе што ће, пре него што они буду достигли узраст у ком би могли бирати између добра и зла, Сирија и северни Израел бити опустошени (Исаија 7,16; Исаија 8,4).

2. Неки сугеришу да је Емануило у ствари Језекија, Ахазов син, који је постао следећи цар. Међутим, име Емануило се нигде не примењује на њега.

3. С обзиром да је Емануило донекле тајанствен, а његово име, које се уобичајено преводи „с нама Бог“, указује на Божје присуство, Он би могао бити исти онај посебан Син на ког се односе пророчанства из 9. и 11. поглавља Књиге пророка Исаије. У том случају, Његов узвишени опис као божанског Сина (Исаија 9,6), који је и „коријен Јесејев“ (Исаија 11,10), превазилази све што би се могло приписати чак и добром цару Језекији.

4. Природан порођај неудате жене стасале за удају доведе би до рођења незаконитог детета из незаконите везе (видети 5. Мојсијева 22,20.21). Зашто би Бог упућивао на такво дете као на знак који треба да надахне веру?

Насупрот томе, Нови завет препознаје Исуса као Емануила (Матеј 1,21-23), рођеног на чудесан начин и у чистоти, од стране неудате, али заручене девице. Исус је такође и божански Син (Исаија 9,6; Матеј 3,17), „шибљика“ и „коријен“ Јесејев (Исаија 11,1.10; Откривење 22,16). Можда је неки претходни „Емануило“, чији је развој доказао Ахазу правременост пророчких испуњења, послужио као Христов претеча. Ми то не знамо. Али знамо оно што је потребно да знамо: „Кад се наврши вријеме, посла Бог Сина својога...“ који је рођен од жене“ (Галатима 4,4), да би донео Божје присуство међу нас.

Размишљајте о реалности Христовог доласка међу људе. Коју врсту утехе та реалност може да нам пружи усред овога што нам изгледа као један хладан, застрашујући, нехајан свет?

„БОГ ЈЕ С НАМА“! (Исаија 7,14)

Као имена Исаијине деце (Сепар-Јасув, „остатак ће се обратити“ и Махер-Шалал-Хасх-Ваз, што значи „брзо плијени, хитро граби“), име Емануило такође има значење. Оно дословно значи „С нама Бог“. Међутим, у том опште прихваћеном преводу недостаје нешто важно. Као у случају осталих јеврејских имена тог типа, којима недостају глаголи, глагол „бити“ мора да се дода, јер се у јеврејском не изговара. Према томе, Емануило би морало да се преведе као: „С нама је Бог“ (упоредите са истим речима у тексту Исаија 8,10), баш као што име „Исус“ (на грчком, скраћено од јеврејског Јехошуа, или Јошуа) значи „Господ је спасење“, опет са глаголом који је додат (упоредите са именом Исаија, које значи „Спасење Господње“).

Уосталом, име „Емануило“ није само неки апстрактан опис. Оно представља обећање које се сада испуњава: „Бог је с нама“!

Какав је значај тог обећања да је Бог с нама?

Нема јачег охрабрења и утехе. Бог не обећава да Његов народ неће трпети тешкоће и бол, али зато обећава да ће бити с њима. Псалмиста каже: „Да пођем и долином сјена смртнога, нећу се бојати зла; јер си Ти са мном; штап Твој и палица Твоја тјешу ме“ (Псалми 23,4).

„Бог каже: 'Кад пођеш преко воде, Ја ћу бити с тобом, или преко ријека, неће те потопити; кад пођеш кроз огањ, нећеш изгорјети и неће те пламен опалити' (Исаија 43,2).

Где је био Господ кад су Вавилоњани бацили тројицу Данилових другова у пећ? С њима (Данило 3,23-25). Где је био Господ у време Јаковљеве муке, док се с неким рвао до зоре? У Јаковљевим рукама, најближе што је могао да буде (1. Мојсијева 32,24-30).

Чак и кад се не појављује на земљи у физичком облику, Господ пролази кроз искуства свог народа заједно с њим. Где је био Господ кад је гомила осудила Стефана? Стајао је 'с десне стране Богу' (Дела 7,55). Међутим, кад се узнео на небо, Исус 'сједи с десне стране пријестола Величине на висини' (Јеврејима 1,3). Зашто је онда Исус стајао кад је Стефан био у невољи, пре него што је каменован до смрти? Као што је Морис Венден приметио, 'Исус то није хтео да посматра седећи!' – Roy Gane, *God's Faulty Heroes* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1996), p. 66.

Мада имамо обећање да је „с нама Бог“, шта то вреди ако се и даље суочавамо са страшним искушењима и патњом? Од какве нам је онда користи сазнање о Његовој присутности? Објасните свој одговор.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

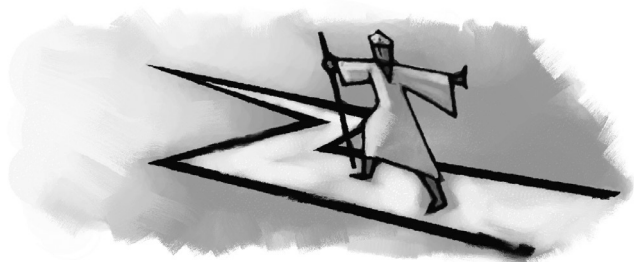
„Наденуће му име Емануило... С нама Бог.’ Светлост познања славе Божје’ видела се ’у лицу Исуса Христа’ (2. Коринћанима 4,6). Господ Исус Христос био је једно са Оцем од вечних времена; Он је био ’обличје Бога’, обличје Његове величине и величанства, ’сјајност славе’ (Јеврејима 1,3). Он је дошао на наш свет да објави ову славу. Он је дошао на ову грехом помрачену Земљу да открије светлост Божје љубави, да буде ’с нама Бог’. Зато је за Њега било пророковано: ’Наденуће му име Емануило.’“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 19 (оригинал).

„Јудином царству би изашло на добро да је Ахаз примио ову поруку као вест са Неба. Међутим, одлучио је да се ослони на телесну силу, па је затражио помоћ од незнабожаца. У очајању, послао је гласника Телгат-Фелнасару, цару Асирије: ’Слуга сам твој, ходи и избави ме из руку цара сирскога и из руку цара Израилева, који се подигоше на ме’ (2. О царевима 16,7). Уз молбу је послао и богате дарове из царске ризнице и ризнице Храма.’“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 329 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. У тренутку кад доносите неку одлуку, да ли је исправно тражити знак од Бога? Које опасности могу бити повезане с тим?
2. Добро је имати људску помоћ, али како да препознамо њене границе?
3. Руски писац Лав Толстој писао је свом пријатељу да „кад човек једном схвати да је смрт крај свега, тада нема ничег горег од живота“. Како нам сазнање да је „с нама Бог“ пружа одговор на такву тврдњу?

Закључак: Бог је довео неверног цара Ахаза у околности под којима је морао да донесе тешку одлуку: Веровати или не веровати, питање је сад. Иако му је Господ понудио да изабере који год знак је његова машта могла да замисли, он није хтео да допусти Богу да му пружи разлог за веровање. Уместо тога, изабрао је цара Асирије за свог „пријатеља“.

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 7,14-16; Исаија 7,17-25; Исаија 8,1-10; Исаија 8,11-15; Исаија 8,16-22.

Текст за памћење: „Чекаћу, дакле, Господа, који је сакрио лице своје од дома Јаковљева, и уздаћу се у Њега“ (Исаија 8,17).

„У згради која је горела у четврти Харлем у Њујорк Ситију, једна слепа девојчица налазила се поред прозора на четвртом спрату. Ватрогасци су били очајни. Нису успевали да стану камионом са мердевинама између зграда, нити да је наговоре да скочи у сигурносну мрежу коју она, наравно, није могла да види.

Коначно је стигао девојчицин отац и довикнуо јој преко разгласа да је постављена сигурносна мрежа и да треба да скочи на његову заповест. Девојчица је скочила и при том је била толико опуштена да није сломила ниједну кост, није чак истегла ниједан мишић у скоку са четвртог спрата. Зато што је потпуно веровала свом оцу, кад је чула његов глас, учинила је оно што је он рекао да је најбоље.“ – Michael P. Green, 1500 Illustrations for Biblical Preaching, p. 135.

Бог је, на исти начин, пружио моћан доказ да жели оно што је најбоље за своју децу, али она су одбила лакши начин који им је најпре показао. Зато је морао да им проговори кроз грмљавину и потоп.

Које поуке данас можемо извући из њихових грешака?

ИСПУЊЕНО ПРОРОЧАНСТВО (Исаија 7,14-16)

У тексту Исаија 7,14-16, Емануило је знак повезан с једном нарочитом дилемом цара Ахаза – пре него што дете Емануило достигне узраст када ће моћи да бира између различитих врста хране, „оставиће земљу, на коју се гадиш, два цара њезина“ (Исаија 7,16). То се односи на земљу и царева Сирије и северног Израела (видети Исаија 7,1.2.4-9), и представља понављање Божјег обећања да ће њихова моћ ускоро бити угашена.

Зашто Исаија помиње „масло и мед“ које ће дечак морати да једе? Исаија 7,15.

Усева и поља Јуде уништиће Асирци (Исаија 7,23-25). Зато ће народ, укључујући и старозаветног Емануила, ко год он био (Исаија 7,14.15), бити принуђен да се врати исхрани номада (Исаија 7,21.22). Али, иако ће бити сиромашни, имаће довољно да би преживели.

Када се пророчанство у вези са Сиријом и северним Израелом испунило? 2. О царевима 15,29.30; 2. О царевима 16,7-9; 1. Дневника 5,6.26.

То Исаијино пророчанство дато је негде око 734. године старе ере. У одговору на Ахазов мито, Телгат-Фелнасар III је учинио оно што би вероватно и иначе учинио – разбио је северну коалицију, освојио Галилеју и Трансјорданске области северног Израела, протерао део становништва, и претворио те територије у асирске провинције (734-733. старе ере). Остатак Израела је спасен пошто се Осија, након убиства цара Фекаја, предао и платио данак. Током 733. и 732. године старе ере, Телгат-Фелнасар је освојио Дамаск, престоницу Сирије. Тада је и Сирију припојио асирским провинцијама. Тако су, до 732. године, за мање од две године од Исаијиног пророчанства, Сирија и Израел били потпуно поражени, и то се све десило у време двојице царева који су претили Ахазу.

Убрзо након што је Салманасар V заменио Телгат-Фелнасара III, 727. године старе ере, изаелски цар Осија починио је политичко самоубиство побунивши се против Асирије. Асирци су заузели главни град, Самарију, 722. године старе ере и протерали хиљаде Израелаца у Месопотамију и Мидију, где су се они коначно асимилovali у локално становништво и изгубили свој идентитет (видети Исаија 7,8 – за мање од 65 година Јефрем више није ни постојао као народ). Бог је предвидео шта ће се догодити непријатељима Јуде, али Његова порука Ахазу гласила је да би се то догодило у сваком случају, без икакве потребе за ослањањем на Асирију.

Замислите да сте ви живели у северном царству док се све то дешавало – како би лако било изгубити веру! Шта можемо предузети већ сада, данас, да бисмо научили да сачувамо веру, и да бисмо, кад сутрашње недаће дођу, могли да останемо чврсти?

Видети 1. Петрова 1,13-25.

ПРЕДВИЂЕНЕ ПОСЛЕДИЦЕ (Исаија 7,17-25)

Прочитајте наведене стихове. Шта Господ каже да ће се догодити земљи? Зашто такав исход не би требало да нас изненади?

„Заблуделом Израиљу упућиван је позив за позивом да се врати и буде веран Господу. Пророци су благо опомињали народ; и док су стајали пред њим, озбиљно позивајући на покајање и реформу, њихове речи доносиле су плод на славу Богу.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 325 (оригинал).

Тако је за Ахаза, човека страха пре него вере, добра вест од Бога гласила да ће Сирија и Израел бити уништени. Лоша вест била је да ће се Асирија, савезник и „пријатељ“ којег је он изабрао да му помогне, показати као далеко опаснији непријатељ него што су то били Сирија и Израел. Због одбијања Божјег бесплатно понуђеног избављења, Ахазу је био загарантован пораз. Ако је Ахаз у том тренутку мислио да се његов свет распада, како ли се осећао касније, кад су ствари постале још много горе!

„Боље је уздати се у Господа неголи се ослањати на кнезове“ (Псалми 118,9). Како је Ахаз могао да поверује да ће се Телгат-Фелнасар III задовољити заузимањем земаља са севера, а да ће поштовати Јуду? Асирски списи, као што су анали самих асирских царева, сведоче о чињеници да је њихова жудња за моћи била неутажива.

Прочитајте текстове 2. О царевима 16,10-18 и 2. Дневника 28,20-25. Шта се дешавало Ахазу? Који духовни принцип је ту разоткривен? Зашто његови поступци не би требало да нас изненаде?

Текст 2. Дневника 28,20-23 снажно резимира последице до којих је дошло зато што је Ахаз тражио помоћ од Асирије уместо да се ослони на Господа.

Ми смо по природи склони да се ослањамо на оно што можемо да видимо, осетимо, окусимо, додирнемо – на ствари овог света. Међутим, као што знамо, ствари овог света ће нестати. Погледајте текст 2. Коринћанима 4,18. Шта нам тај текст говори? Како можемо да применимо његову поруку на сопствени живот? И шта ће се за нас променити ако то учинимо?

ШТА СЕ КРИЈЕ У ИМЕНУ? (Исаија 8,1-10)

Можете ли замислити да се играте лоптом са Исаијиним млађим сином? Док бисте изговорили: „Махер-Шалал-Хаш-Ваз, баци ми лопту!“ – већ би било прекасно. Али још дуже од самог тог имена било је његово значење: „брзо плијени, хитро граби“ или „брз на плијен, хитар на грабеж“.

Порука тог имена очигледно је имала везе с неким брзим освајањем – али ко је освојио кога? Исаија 8,4.

Текст Исаија 8,1-10 наглашава поруку из 7. поглавља. Пре него што дете достигне одређену развојну фазу, Асирија ће однети ратни плен из престоница Сирије и северног Израела. Штавише, и Јуда ће, зато што је одбио Божју поруку мира, представљену тихом водом силоамском која утиче у Јерусалим, бити савладан јаким силом Асирије приказаном као изливање велике реке Еуфрат.

Зато што се Ахаз обратио Асирији, имена Исаијиних синова односила су се на Јуду, као и на северни Израел: „Брзо плијени, хитро граби“, али: „Остатак ће се обратити“. Зашто је ипак још увек било наде? Зато што су, и поред тога што је Асирија преплавила Емануилову земљу (Исаија 8,8), они још увек имали обећање да је „с нама Бог“ (Исаија 8,10). Заиста, оно што видимо овде је тема која прожима целу Књигу пророка Исаије – иако ће се суд над Божјим непријатељима у Јуди и другим народима излити у виду војних пустошења, патње и прогонства, Господ ће бити с верним припадницима свог народа који буду преживели, и вратиће их у њихову земљу.

Зашто нам Исаија говори да је званично уписао дететово име и да је ступио у брачни однос са својом женом („пророцицом“)? Исаија 8,1-3.

Време рођења тог сина имало је, као знак, велику важност за њега. Као са знаком Емануила, од тренутка његовог зачећа и рођења до тренутка кад ће Асирија поразити Сирију и Израел проћи ће мање времена него што је потребно да дечак достигне рану фазу развоја – у овом случају, да ословљава свог оца и мајку (Исаија 8,4). Пошто је званично уписао дечаково име чак и пре његовог зачећа, Исаија је од тог детета и његовог имена начинио отворено пророчанство које се могло проверити на основу догађаја који су следили.

Упркос поновљеним грешкама народа који се сматрао Његовим, Господ је још увек био вољан да их спасе. Како можемо прихватити то начело и применити га на себе лично, поготову кад претрпимо неуспех и паднемо у свом духовном животу?

НЕМАМО ЧЕГА ДА СЕ БОЈИМО АКО СЕ БОЈИМО САМОГ БОГА (Исаија 8,11-15)

У свом првом инаугурационом говору, амерички председник Френклин Д. Рузвелт поручио је нацији обесхрабреној Великом депресијом: „Једино чега треба да се плашимо је сам страх.“ – Амерички Капитол, Вашингтон (4. март, 1933). Исаијина порука потиштеном народу гласила је: „Немамо чега да се бојимо ако се бојимо самог Бога.“

Бог је опоменуо Исаију да се не плаши онога чега се његов народ плашио, већ да се боји Њега(Исаија 8,12.13). То је важна тема у Светом писму. На пример, у тексту Откривење 14,6-12, три анђела широм света објављују поруку: Бојте се Бога и одајте Му славу, уместо да се бојите и славите силу звери из земље описану у 13. поглављу.

Како разумете појам „бојати се“ Бога? Шта то значи, нарочито у светлу заповести да волимо Бога (Матеј 22,37)?

Истински страх од светог Бога значи препознати Га као врховну силу у свемиру. Такав страх превазилази сваки други страх. Ако је Он за вас, нико други не може да вас дотакне без Његове дозволе. Ако је Он против вас зато што сте се побунили против Њега, можете бежати, али се не можете сакрити!

Зар мисао да треба да се бојимо Бога не противречи тексту 1. Јованова 4,18? „У љубави нема страха, него савршена љубав изгони страх напоље; јер страх има муку. А ко се боји није савршен у љубави.“

Има разних врста страха. Ако је неко ко има огромну моћ истовремено и ваш пријатељ с којим делите узајамну љубав, ви се нећете плашити те особе у смислу да би вас она могла повредити. Али имаћете извесну дозу страха у смислу да препознајете и поштујете моћ коју та особа поседује и границе које постоје унутар вашег односа.

Као хришћани, ми не треба да волимо ствари овог света, ствари које световни људи воле (1. Јованова 2,15). Размишљајући даље у том правцу, треба да поставимо себи питање: Да ли постоји нешто чега се овај свет плаши, а чега ми као хришћани не би требало да се плашимо? Ако постоји, шта је то, и зашто ми не би требало тога да се бојимо? У исто време, шта је то чега се свет не боји, а чега би ми, као хришћани, требало да се бојимо? **Погледајте, на пример, текстове: Матеј 10,28; Јеремија 10,2.3.**

ТАМА НЕЗАХВАЛНИХ ЖИВИХ МРТВАЦА (Исаија 8,16-22)

Прочитајте наведени текст. О чему он говори? Какве то везе има са царем Ахазом? Укратко изнесите своје закључке.

Ахаз је био дубоко умешан у паганску религију (2. О царевима 16,3.4.10-15; 2. Дневника 28,2-4.23-25) која је, опет, била увелико повезана са окултним (упоредите са 5. Мојсијева 32,17; „што жртвују незнабошци... ђаволима жртвују“ – 1. Коринћанима 10,20). Различити аспекти модерног врачања имају упечатљиве паралеле у древним блискоисточним ритуалима, о чему сведоче ванбиблијски списи из тог времена. Заиста, чак и многе од данашњих пракси њуејца једноставно су савремене манифестације тих древних окултних обичаја.

Исаијин опис очајања које производи из ослањања на друге духове осим на Господа (Исаија 8,21.22) тачно одговара Ахазу (упоредите са текстом 2. Дневника 28,22.23). Исаија говори о људима који су се разљутили и који псују свог цара (Исаија 8,21). То је требало да упозори Ахаза да ће га људи псовати зато што их је наводио на окултно. Чак и кад је Ахаз умро, направљен је изузетак у вези с његовом сахраном из недостатка поштовања према њему: „Не метнуше /га/ у гроб царева Израилевијех“ (2. Дневника 28,27).

Шта следећи текстови говоре о окултном? 3. Мојсијева 20,27; 5. Мојсијева 18,9-14.

Одвајање од окултног представља питање оданости Богу. Текст 1. Дневника 10,13.14 примењује то начело на случај цара Саула: „И тако погибе Саул за безакоње своје, које учини Господу што не слуша ријечи Господње и што тражи да пита дух врачарски, а не пита Господа; зато га уби, и пренесе царство на Давида сина Јесејева.“

Осврните се на властити живот и на утицаје који вас окружују. На које суптилне начине сте изложени начелима која се налазе у позадини окултног и различитих видова спиритизма? Чак и ако не можете у потпуности да их избегнете, шта можете предузети да бисте њихов утицај на вас и вашу породицу свели на најмању могућу меру?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Велика борба прочитајте поглавље под насловом: „Можемо ли разговарати са мртвима?“ стр. 551-562 (оригинал).

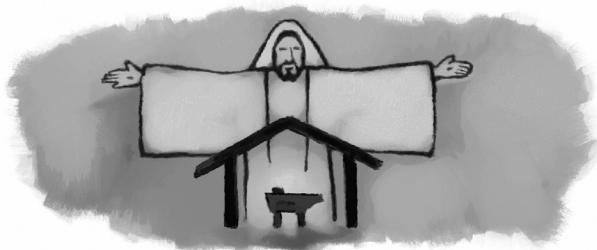
„У време старих Јевреја постојала је група људи који су тврдили, каои спиритисти данас, да одржавају везе с мртвима. Али, 'духови врачарски и гатарски', као што су се називали ти посетиоци из другог света, у Библији су називани 'духови ђаволски' (4. Мојсијева 25,1-3; Псалми 106,28; 1. Коринћанима 10,20; Откривење 16,14). Призивање 'врачарских' духова било је проглашено увредом за Господа, и зато строго забрањено под претњом смртне казне (3. Мојсијева 19,31; 20,27). На само спомињање именице 'врачање' данас се гледа с презрењем. Тврдња да људи могу да одржавају везу са злим духовима сматра се причом која потиче из мрачног средњег века. Међутим, спиритизам, који броји стотине хиљада, па чак и милионе поклоника, који је успео да продре и у научне кругове, који је ушао у Цркве, наишао на наклоност законодавних тела и краљевских дворова – ова мамутска превара је само оживљавање, у новој одећи, оног у стара времена осуђеног и забрањеног врачарства.“ – Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 556 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Разговарајте на тему спиритизма који се појављује у филмовима, књигама, на ТВ-у, и у популарној култури. Ако се ништа не може учинити да би се то зауставило, како можемо упозорити друге на опасност од онога што за многе људе представља само безазлену разоноду и ништа више? Зашто је исправно разумевање стања мртвих толико важно да бисмо били заштићени од тих превара?
2. Прочитајте текст Исаија 8,20. Препричајте га својим речима. Нека више људи у разреду гласно прочита своју верзију. Шта нам Господ ту говори?
3. Размишљајте више о тој идеји да Бога треба волети и бојати Га се у исто време. На које начине наша љубав проистиче из тог страха? Или наш страх проистиче из те љубави? Разговарајте о томе.

Закључак: Преко Исаијиних поступака и породице, као и преко његових речи, Бог понавља поруку упозорења и наде: једини сигуран правац је уздати се у то да Бог зна шта ради. Он има и љубави и снаге да води, штити, и да се стара за оне који Му то допусте. Али за оне који се окрену другим силама, постоји само мрак и тама.

ПЛЕМЕНИТИ КНЕЗ МИРА

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 9,1-5; Исаија 9,6.7; Исаија 9,8-10,34; Исаија 11; Исаија 12,1-6.

Текст за памћење: „Јер нам се роди Дијете, Син нам се даде, којему је власт на рамену, и име ће Му бити: Дивни, Савјетник, Бог силни, Отац вјечни, Кнез мирни“ (Исаија 9,6).

„Др Роберт Опенхајмер, који је надгледао стварање прве атомске бомбе, појавио се пред америчким Конгресом. Поставили су му питање да ли постоји икаква заштита против тог оружја. 'Наравно' одговорио је велики физичар.

'А то је...?'

Др Опенхајмер је погледао у публику која се утишала очекујући одговор и тихо рекао: 'Мир.'“ – Compiled by Paul Lee Tan, Encyclopedia of 7,700 Illustrations: Signs of the Times (Rockville, Md.: Assurance Publishers, 1979), p. 989.

Мир је недостижни сан човечанства. Процењује се да је од почетка писане историје овај свет укупно провео у миру само око 8 процената времена. Током тих година, прекршено је најмање осамхиљада споразума (Paul Lee Tan, p. 987, прилагођено).

Године 1895, Алфред Нобел, проналазач динамита, предвидео је фонд за доделу награда појединцима који дају истакнут допринос миру (Paul Lee Tan, p. 988, прилагођено). Последњих година, међутим, чак су и неки добитници Нобелове награде за мир били умешани у насилне сукобе.

Ове седмице читаћемо о Оном једином који може да донесе прави и вечни мир.

КРАЈ ТАМЕ ЗА ГАЛИЛЕЈУ (Исаија 9,1-5)

Зашто текст Исаија 9,1 почиње речју „али“ која указује на супротност у односу на оно што јој претходи?

Текст Исаија 8,21.22 описује безнадежно стање оних који се окрећу окултизму радије него правом Богу: „А кад погледа на Земљу, а то невоља и мрак и тешка мука, и он заганан у таму“ (Исаија 8,22). Насупрот томе, „неће се онако замрачити притијешњена земља као прије“ (Исаија 9,1). Народ галилејске области је овде издвојен као онај који ће примити посебан благослов – „видјело велико“ (Исаија 9,2). Народ ће се умножити и радовати, јер ће Бог сломи-ти „палицу насилника његова“ (Исаија 9,4).

Област Галилејског језера је овде описана зато што је била међу првим израелским територијама које су освојене. У одговору на Ахазов захтев за помоћ, Телгат-Фелнасар III је заузео Галилеју и Трансјорданске области северног Израела, одвео део народа у заробљеништво и претворио те територије у асирске провинције (2. О царевима 15,29). Дакле, Исаијина порука је да ће они који су први освојени први видети ослобођење.

Кога Бог користи да би избавио свој народ? Исаија 9,6.7.

Када и на који начин се пророчанство из текста Исаија 9,1-5 испунило? Матеј 4,12-25.

Није случајно што се Исусова рана служба одвијала у области Галилеје, где је Он пружао људима наду објављујући добру вест о Божјем царству и лечећи болесне, што је обухватало и ослобађање опседнутих од робовања окултном (Матеј 4,24).

Ту видимо савршени пример како Библија користи догађаје из старозаветног периода као најаву онога што ће се одиграти у новозаветно време. Господ је измешао слике из једне ере са онима из друге, као у тексту Матеј 24, када је Исус повезао разорење Јерусалима 70. године нове ере са разарањем на крају времена.

Ако би вас неко питао од чега вас је Исус избавио, шта бисте одговорили? Какво је ваше лично сведочанство у вези са Христовом силом у вашем животу?

ДЕТЕ ЗА НАС (Исаија 9,6,7)

Ево и трећег посебног рођења у Књизи пророка Исаије, након поменутог рођења Емануила и Махер-Шалал-Хаш-Ваза.

Шта је то посебно у вези са Дететом које налазимо у овим стиховима? Исаија 9,6,7.

Запазите да овај Избавитељ има неколико имена/епитета који Га описују на различите начине. На древном Блиском истоку цареви и божанства су имали више имена што је показивало њихову величину.

Он је „Дивни“, што је реч истог јеврејског корена као и реч „чудно“ коју је божански Анђео Господњи употребио да би описао своје име Самсоновом оцу (Судије 13,18), пре него што се подигао ка небу у пламену са Манојевог жртвеног олгара (Судије 13,20), чиме је предсказао своје приношење на жртву које ће се одиграти више од хиљаду година касније.

О њему се говори као о божанском бићу („Бог силни“) и вечном Творцу („Отац вечни“; видети Лука 3,38: „...сина Адамова, сина Божијега“).

Он је цар из Давидове династије, а Његово царство мира биће вечно.

С обзиром на те атрибуте, ко би једини могао да буде то Дете? Видети Лука 2,8-14.

Неки су покушали да Га поистовете са царом Језекијом, али тај опис увелико надмашује свако обично људско биће. Само једна особа се уклапа: Исус Христос, божански Син Господњи и Створитељ (Јован 1,1-3,14; Колошанима 1,15-17; Колошанима 2,9; Јеврејима 1,2), који нам се родио да би нас спасао и дао нам мир. Он је примио сву власт на небу и земљи и увек је с нама (Матеј 28,18-20). Премда је задржао своје божанство, Он је постао човек и остаће то заувек, у сваком тренутку способан да саосећа с нашим слабостима (Јеврејима 4,15). „Јер нам се роди Дијете“... за сва времена!

„Када је Христос дошао на наш свет, сотона је већ био на терену и ометао сваки педаљ Његовог напредовања на стази од јасли до Голготе. Сотона је оптуживао Бога да захтева самоодрицање од анђела, док сам уопште не зна шта то значи, и не подноси никакву личну жртву за друге. То је била оптужба коју је сотона износио против Бога на небу. И након што је протеран с неба, зли је наставио да оптужује Господа да захтева тешку службу коју сам није спреман да обавља. Христос је дошао на овај свет да се суочи с тим лажним оптужбама и да открије Оца.“ – Ellen G. White, Selected Messages, bk. 1, pp. 406, 407.

Шта нам тај цитат говори о Божјем карактеру?

ШИБА БОЖЈЕГ ГНЕВА (Исаија 9,8-10,34)

Овај одељак објашњава текст Исаија 9,1-5, који предвиђа избављење народа који је измучен и у тами, који се уздао у окултно и постао жртва ратних освајања и прогона: „Јер си сломио... палицу насилника његова као у дан мадијански“ (Исаија 9,4).

Читајте о патњама Божјег народа описаним у наведеним текстовима. Упоредите то са клетвама у тексту 3. Мојсијева 26,14-39. Зашто је Бог кажњавао свој народ постепено, а не одједном? Шта нам то говори о Његовом карактеру и циљевима?

Да је Бог желео да уништи свој народ, могао је одмах да га преда Асирцима. Али Он је стрпљив, „јер неће да ко погине“ (2. Петрова 3,9). Као у периоду „судија“, Бог је допустио да народи Јуде и Израела искусе неке последице свог безумља, да би разумели шта раде и добили прилику да направе бољи избор. Пошто су истрајавали у злу и отврдули срцем према Њему и позивима које је слао преко својих пророка, Он је надаље повлачио своју заштиту. Али они су настављали да се буне. Тај циклус се понављао у виду силазне спирале све док више не би било ничег што је Бог могао да учини.

Прочитајте цео текст Исаија 9,8-10,2. За које грехе је народ био крив? Против кога су их они починили? Ко је био крив међу њима?

Оно што видимо овде, као и у целој Библији, јесте реалност слободне воље. Бог је људе створио слободним (морао је, иначе не би могли заиста да Га воле), а слобода подразумева и могућност да се погрешити. Премда Бог увек изнова настоји да нас задобије, откривајући нам своју љубав и свој карактер, Он ће ипак допустити да се суочимо с плодовима својих погрешних одлука, то јест, са болом, патњом, страхом, немиром, и тако даље, а све то да би нам помогао да увидимо куда заправо води одвраћање од Њега. Па ипак, колико често, чак ни тада, све то не наведе људе да уклоне грех и дођу Господу. Слободна воља је нешто дивно. Без ње не бисмо могли да будемо људи. Али тешко онима који је погрешно користе.

Како је Бог употребио патњу у вашем личном животу да би вас вратио с погрешног пута? (Или ви, можда, још увек нисте схватили поруку?)

КОРЕН И ГРАНА У ЈЕДНОМЕ (Исаија 11)

Ко је „Шибљика“ која израста „из стабла Јесејева“ у тексту Исаија 11,1? Видети такође Захарија 3,8; Захарија 6,12.

Текст Исаија 11,1 надовезује се на слику посеченог дрвета из текста Исаија 10,33-34. „Стабло Јесејево“ представља идеју да ће династија Давида (сина Јесејевог) изгубити своју моћ (Данило 4,10-17.20-26). Али ће израсти „шибљика/грana“ из наизглед пропалог „стабла“, односно, појавиће се владар који води порекло од Давида.

Зашто је тај нови давидовски владар назван и „коријен Јесејев“ (Исаија 11,10)? Какав је смисао тога? Откривење 22,16.

Тај опис одговара једино Исусу Христу који је истовремено „Коријен и Род Давидов“ (Откривење 22,16). Христос је потекао из лозе Давида (Лука 3,23-31), који је потекао од Адама, а он је био „Божји син“ (Лука 3,38) у смислу да га је Христос створио (видети Јован 1,1-3.14). Дакле, Христос је био Давидов предак, као и потомак!

На које све начине тај нови давидовски Владар преокреће зле последице греха и отпадништва? Исаија 11.

Он размишља и поступа у складу са Господом, суди праведно, кажњава зле и доноси мир. Кад Он преузме власт, Господ ће вратити, обновити и ујединити верни остатак Израела и Јуде (упоредити са текстом Исаија 10,20-22). Постојаће снажна, уједињена монархија као у време цара Давида, који је поразио Филистеје и друге народе. Али тај нови Владар биће већи од Давида у томе што ће обновити мир, залазећи чак у суштину самог стварања – грабљиве звери више неће бити месоједи и живеће у миру, заједно са својим некадашњим пленом (Исаија 11,6-9).

Да ли се 11. поглавље Књиге пророка Исаије односи само на Први Христов долазак, само на Други, или на оба? Размотрите цело пророчанство и обележите који делови текста говоре о ком доласку.

У 11. поглављу Књиге пророка Исаије оба Исусова доласка приказана су као једна слика. Они су узајамно повезани јер представљају два дела једне целине, као две стране исте равни. План спасења, да би се довршио, захтева оба доласка – Први, који се већ догодио, и Други, који ми очекујемо као врхунац свих нада које гајимо као хришћани.

Шта је Христос постигао приликом Првог доласка, што нам даје такву сигурност у Његов други долазак? Каква је сврха Првог доласка ако он не резултује Другим?

„УТЈЕШИО СИ МЕ“ (Исаија 12,1-6)

Дванаесто поглавље Књиге пророка Исаије у ствари је кратки псалом (песма) у славу Богу због Његове милостиве и моћне утехе. Тај псалом, стављен у уста неког од припадника обновљеног остатка, пореди обећано избављење са избављењем Јевреја из Египта описаним у 2. Књизи Мојсијевој (видети Исаија 11,16). Он подсећа на песму Мојсија и Израелаца кад су били спасени од фараонове војске код Црвеног мора (видети 2. Мојсијева 15).

Упоредите ту песму из 12. поглавља са текстом Откривење 15,2-4, на име са песмом Мојсијевом и Јагњетовом. Због чега обе те песме славе Бога?

Текст Исаија 12,2 скоро да поистовећује долазећег Избавитеља са Исусом. Он каже: „Бог је Спасење моје“ и „Он ми би Спаситељ“. Име Исус значи „Господ је спасење“ (упоредити са Матеј 1,21).

Какав је значај те мисли, садржане у Исусовом имену – да је Господ спасење?

Не само да Господ дарује спасење (Исаија 12,2), Он сам је спасење. Присуство Свеца Израеловог међу нама (Исаија 12,6) од највеће је важности за нас. Бог је с нама! Исус не само да је чинио чуда, већ Он „постаде тијело и усели се у нас“ (Јован 1,14). Не само да је изнео наше грехе на крст, већ је постао грех за нас (2. Коринћанима 5,21). Не само да доноси мир, Он јесте наш мир (Ефесцима 2,14).

Није чудо што ће „коријен Јесејев... бити застава народима“ (Исаија 11,10). Кад је уздигнут на крсту, Он привлачи све људе к себи (Јован 12,32.33)! Остатак ће се обратити „к Богу силном“ (Исаија 10,21), који је Дете рођено за нас, „Кнез мирни“ (Исаија 9,6)!

Размишљајте **подробније о тој идеји да је Исус наше спасење. Прочитајте текст Римљанима 3,24. Он каже да је искупљење у Исусу. Искупљење је нешто што се догодило у Њему, а кроз Божју благодат и милост и ми можемо имати вечног удела у том искупљењу. Другим речима, то искупљење које је у Њему може постати наше на основу вере, а не на основу дела, јер ниједно наше дело није довољно добро да би нас искупило. Једино Христова дела, која нам се на основу вере приписују, могу нам донети искупљење. Како вам та истина пружа наду и сигурност у спасење, поготову кад вас преплави осећање сопствене недостојности?**

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Срце земаљског оца нежно воли свога сина. Он посматра лице свог детета и дрхти на помисао о животној опасности. Он чезне да заштити своје драго дете од сотонине силе и да га сачува од искушења и сукоба. Али Бог је дао свог Јединородног Сина да се нађе у још жешћем сукобу и много страшнијој опасности, да би животна стаза наше деце била сигурна. 'У овом је љубав' (1. Јованова 4,10), чудите се небеса и дивите се Земљи!“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 49 (оригинал).

„Христос је био тај који је пристао да задовољи услове неопходне за човеково спасење. Ниједан анђео, ниједан човек није био подобан за то велико дело које је требало обавити. Само је Син човечији морао бити уздигнут, јер је само вечна природа могла предузети поступак искупљења. Христос је пристао да се повеже са невернима и грешнима, да узме удела у људској природи, да пролије своју крв, и принесе своју душу као жртву за грех. У саветима неба одмерена је човекова кривица, процењен је гнев због греха, а Христос је ипак објавио своју одлуку да одговорност преузме на себе, како би задовољио услове под којима ће се палом човечанству пружити нада.“ – Ellen G. White, The Signs of the Times, March 5, 1896.

ЗА РАЗГОВОР:

Као што смо видели у тексту Исаија 11, Господ је оба Христова доласка приказао једном сликом. То нам помаже да, бар донекле, објаснимо зашто неки од Јевреја нису прихватили Христа приликом Његовог првог доласка, јер су очекивали да Он учини оно што ће се догодити тек приликом Другог доласка. Шта нам то говори о важности правилног разумевања природе Христовог доласка? Како, на пример, погрешна схватања о Његовом другом доласку могу изложити људе великој сотониној превари на крају времена? (Видети Елен Г. Вајт, Велика борба, 39. поглавље.)

Закључак: У данима пророка Исаије, чије име значи „Спасење Господње“, Бог је свом народу остатка обећао спасење од погрома који ће их задесити као последица националног отпада. То пророчанство о нади налази своје коначно испуњење у Исусу, чије име значи „Господ је спасење“.

ПРЕУЗИМАЊЕ БОЖЈЕ УЛОГЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 13; Исаија 13,2-22; Исаија 14; Исаија 24-27.

Текст за памћење: „Гле, ово је Бог наш, Њега чекасмо, и спашће нас; ово је Господ, Њега чекасмо; радоваћемо се и веселићемо се за спасење Његово“ (Исаија 25,9).

„После прилично оштре проповеди коју је одржао на тему поноса, проповеднику је пришла једна жена која га је слушала. Рекла је да је веома узнемирена и да би хтела да призна свој велики грех. Проповедник је питао који је то грех.

‘Грех поноса’, одговорила је. ‘Наиме, пре пар дана сам читав сат седела пред огледалом дивећи се својој лепоти.’

‘О’, одвратио је проповедник, ‘то није био грех поноса – то је био грех уобразиље!’“ – С. Е. McCartney, compiled by Paul Lee Tan, p. 1100, Encyclopedia of 7700 Illustrations: Signs of the Times, p.1100.

Још од кад се грех први пут зачео у срцу једног моћног анђела, понос не поштује границе реалности (ни код анђела ни код људи). Нигде тај проблем не делује тако ружно као код оних који гаје духовни понос, врло жалосну црту бића која су толико искварена да се могу спасити само на основу дела која ће неко други учинити за њих.

Ове седмице размотрићемо, између осталог, порекло поноса и самоузвишења.

ПРОПАСТ НАРОДА (Исаија 13)

Текст Исаија 13,1 представља заглавље у ком се он наводи као аутор (упоредити са текстовима Исаија 1,1; Исаија 2,1). Изгледа, такође, да је то почетак новог дела његове књиге. Поглавља 13 – 23 садрже пророчанства о суду над различитим народима. Хајде да погледамо.

Зашто пророчанства против различитих народа почињу од Вавилона?

Текст Исаија 10,5-34 већ је најавио суд над Асиријом која је представљала највећу опасност у време пророка Исаије. Док текст Исаија 14,24-27 укратко понавља Господњи план за сламање Асирије, поглавља 13 – 23 баве се углавном другим опасностима, од којих је најважнија био Вавилон.

Обдарен богатим и древним културним, верским и политичким наслеђем, Вавилон се касније појавио као суперсила која је освојила и поробила Јуду. Међутим, из људске перспективе, у време пророка Исаија није било тако очигледно да би Вавилон могао представљати претњу за Божиј народ. Током већег дела Исаијине службе, Асирија је владала Вавилоном. Од 728. године старе ере, кад је Телгат-Фелнасар III заузео Вавилон и био проглашен вавилонским царем под владарским именом Фул (видети 2. О царевима 15,19; 1. Дневника 5,26), асирски цареви су у више наврата заузимали Вавилон (710, 702, 689. и 648. године старе ере). Ипак, Вавилон је на крају постао велика суперсила у том региону, сила која ће уништити Јудејско царство.

Прочитајте цело поглавље Исаија 13. Запазите колико се снажни изрази ту користе. Зашто Бог пун љубави чини тако нешто, или допушта да се тако нешто догоди? Извесно је да ће и неки невини људи такође страдати, зар не (Исаија 13,16)? Како да разумемо тај Божиј поступак? Шта би ти текстови, и сви текстови у Библији који говоре о Божјем гневу и јарости против греха и зла, требало да нам говоре о њиховој грозној природи? Зар сама чињеница да Бог љубави реагује на такав начин не представља довољан доказ о томе колико је грех заиста лош? Морамо имати на уму да ту, преко Исаије, Исус у ствари изговара упозорења – исти онај Исус који је праштао, исцељивао, позивао и опомињао грешнике да се покају. Како сте ви лично схватили тај вид Божјег карактера љубави? Поставите себи и следеће питање: Да не потиче тај гнев можда управо из Његове љубави? Ако потиче, због чега? Или, погледајмо то из друге перспективе, перспективе Христа на ком је сам Исус, носећи грехе света, пострадао горе од било кога другог, чак и оних „невиних“ што су страдали због греха свог народа. Како нам Христово страдање на крсту помаже да одговоримо на та тешка питања?

НЕКАДАШЊИ ВЕЛИКИ ГРАД ВАВИЛОН (Исаија 13,2-22)

Године 626. старе ере, Халдејац Набополасар обновио је славу Вавилона тако што се прогласио за цара, основао неовавилонску династију и учествовао (заједно са Мидијом) у рушењу Асирије. Његов син, Навуходоносор II, био је онај цар који је освојио и поробио Јуду.

Како је град Вавилон коначно пао? Видети 5. поглавље Књиге пророка Данила.

Године 539. старе ере, кад је Кир Персијанац освојио Вавилон у корист Медо-Персијског царства (видети Данило 5), град је заувек изгубио своју независност. Године 482. старе ере, Ксеркс I брутално је угушио побуну Вавилона против персијске власти. Уклонио је кип Мардука, врховног божанства и, по свему судећи, оштетио нека утврђења и храмове.

Александар Велики је 331. године старе ере без борбе преузео Вавилон од Персијанаца. Упркос његовом краткорочном сну да Вавилон претвори у своју источну престоницу, град је током наредних неколико векова постепено пропадао. Године 198. нове ере, Римљанин Септимије Север, затекао је Вавилон потпуно напуштен. Тако је тај велики град доживео свој крај услед напуштања. Данас неки ирачки сељани живе на деловима тог подручја, али град као такав никад није изнова сазидан.

Пропаст Вавилона, описана у 13. поглављу Књиге пророка Исаије, ослободила је Јаковљеве потомке, који су били потлачени од стране Вавилона (Исаија 14,4-6). Догађај који је то омогућио био је Кирова освајање Вавилона 539. године старе ере. Премда Кир није разорио град, био је то почетак краја Вавилона, и он никад више није представљао претњу за Божји народ.

Текст Исаија 13 приказује пад Вавилона као божански суд. Ратници који су заузели град били су Божја оруђа (Исаија 13,2-5). Време суда проглашено је за „дан Господњи“ (Исаија 13,6.9), а Божји гнев је био тако силан да се одразио на звезде, сунце, месец, небеса и земљу (Исаија 13,10.13).

Упоредите то са 5. поглављем Књиге о судијама, у ком песма Деворе и Варака приказује Господа као Оног чији излазак потреса земљу и доноси кишу с неба (Судије 5,4). Текст Судије 5,20.21 описује елементе природе, укључујући звезде, као оне који се боре против страног угњетача.

Замислите да је неко ко је живео у Вавилону на врхунцу његове славе могао да прочита речи из 13. поглавља Књиге пророка Исаије, а поготову текст Исаија 13,19-22. Колико би му сулудо и невероватно те речи звучале! Која пророчанства, још увек неостварена, нама у овом тренутку делују неразумно и невероватно? И зашто бисмо ми, заправо, испали неразумни ако бисмо их одбацили као неостварива?

ПАД ГОРСКОГ „ЦАРА“ (Исаија 14)

У одговору на пад Вавилона (Исаија 13), чиме је Божји народ олобођен (Исаија 14,1-3), текст Исаија 14,4-23 износи једну сликовиту ругалицу (видети такође Михеј 2,4; Авакум 2,6) у вези са вавилонским царем. Она је изражена песничким језиком, очигледно без намере да буде схваћена дословно кад описује како мртви цареви поздрављају свог новог дружбеника у царству мртвих (Исаија 14,9,10), где ће мољци и црви бити његова постеља (Исаија 14,11). То је једноставно Господњи сликовит начин да надменом цару саопшти да ће бити спуштен на земљу као и други охолони монарси пре њега, а нипошто коментар у вези са стањем мртвих!

Како би текст Исаија 14,12-14 могао да се примени на цара Вавилона?

Вавилонски цареви нису патили од недостатка самопоуздања (Данило 4,5), али тежња да се изједначе „с Вишњим“ (Исаија 14,14) била би нешто што превазилази чак и најнадувенији его. Премда су се цареви позивали на снажне везе са боговима, ипак су им били подређени. То је упечатљиво показивано сваке године петог дана прославе вавилонске Нове године, када се од цара захтевало да уклони своја царска обележја пре него што приступи статуи Мардука, како би његов царски положај могао да буде потврђен. Помисао да се заузме место чак и неког мањег бога сматрала би се сулудом и самоубилачком.

Као и текст Исаија 14, двадесет осмо поглавље Књиге пророка Језекиља приписује такву небески смелу охолост владару једног града. Ту такође опис превазилази било ког овоземаљског монарха и постаје јасно на кога Бог циља: Охоли силник налазио се у Едемском врту, био је помазаник, заклањач, херувим на Божјој светој гори, савршен од дана када је створен док се грех није нашао на њему – онај кога ће Бог збацивати и на крају уништити огњем (Језекиљ 28,12-18). Кад би се применили на било које људско биће, специфични изрази из тог говора били би толико фигуративни да би постали бесмислени. Али текст Откривење 12,7-9 заиста говори о једном моћном бићу које је збачено с неба заједно са својим анђелима, „сотона, који вара сав васиони свијет“ (Откривење 12,9), и које је преварило Еву у Едему (1. Мојсијева 3).

Сотона је надмен у свом маштању: „...Велиш: Ја сам бог, сједим на пријестолу Божјем усред мора; а човјек си а не Бог“ (Језекиљ 28,2). Његова смрт ће доказати да он није бог. За разлику од Христа, сотона ће погинути усред огњеног језера (Откривење 20,10), и никад више неће обилазити свемир.

Упоредите текст Исаија 14,13,14 са текстовима Матеј 11,29; Јован 13,5 и Филибљанима 2,5-8. Шта нам тај контраст говори о Божјем карактеру спрам сотониног карактера? Шта нам тај контраст говори о томе како Бог гледа на гордост, охолост и жељу за сопственом надмоћи?

ВРАТА НЕБА (Исаија 13; 14)

У тексту Исаија 14, ругалица сотони, палој „звезди Даници, кћери Зоариној“ (видети Исаија 14,12) уклопљена је у ругалицу вавилонском цару. Зашто? Упоредите то са текстом Откривење 12,1-9, где аждаја која се поистовећује са сотоном (Откривење 12,9) покушава да уништи дете чим се роди. На основу текста Откривење 12,5, јасно је да је то дете Христос. Међутим, цар Ирод је био тај који је покушао да убије Исуса још док је био беба (Матеј 2). Дакле, аждаја је истовремено сотона и римска власт представљена царем Иродом, јер сотона делује преко људских бића. Слично томе, сотона је представљао силу која се крила иза вавилонског цара и тирског кнеза.

Зашто се назив „Вавилон“ касније односи на Рим (1. Петрова 5,13) и на силу зла из књиге Откривење (Откривење 14,8; 16,19; Откривење 17,5; Откривење 18,2.10.21)?

Као и дословни Вавилон, Рим и „Вавилон“ из Откривења су охоло, немилосрдне силе које гласе Божји народ. Видети посебно Откривење 17,6, где их Јован описује као пијане „од крви светијех“. Те силе су у побуни против Бога, што је наговештено и самим именом „Вавилон“. На вавилонском језику, тај назив гласи „баб или“, што значи „врата бог(ов) а“ и односи се на место приступа божанском царству. Упоредите то са текстом 1. Мојсијева 11, где су људи саградили Вавилонску кулу (Вавилон), како би могли у властитој сили да се уздигну на божански ниво, где би имали имунитет у погледу било какве одговорности пред Богом.

Кад се пробудио из сна у ком је видео лестве које повезују небо и земљу, Јаков је узвикнуо: „Овдје је доиста кућа Божја, и ово су врата небеска“ (1. Мојсијева 28,17). Запазите да „кућа Божја“ представља „врата небеска“, односно, начин приступа божанском царству. Јаков је назвао то место „Ветиљ“, што значи „кућа Божја“.

Ветиљ као „врата небеска“ и Вавилон као „врата богова“ представљали су супротне путеве за стицање у божанско царство. Јаковљеве лестве потичу са неба и Бог их открива одозго. Али Вавилон са његовим кулама и храмовима – зигуратима изградила су људска бића, и они се пружају са земље увис. Ти супротни смерови представљају различите путеве ка спасењу – божанску благодат насупрот људским делима. Свака истинска религија заснива се на понизном моделу Ветиља: „Јер сте благодаћу спасени кроз вјеру...“ (Ефесцима 2,8.9). Свака лажна „религија“, укључујући легализам и „секуларни“ хуманизам, заснива се на охолом вавилонском моделу. Да би сагледали супротност између та два приступа, прочитајте Исусову параболу о фарисеју и царинику (Лука 18,9-14).

Чак и након више година проведених у неком зен манастиру, канадски кантаур Леонард Коен изјавио је у једном интервјуу: „Нисам спасен.“ У контексту данашњег проучавања, шта мислите, у чему је био његов проблем? Шта је он требало да зна о спасењу?

КОНАЧНА ПОБЕДА СИОНА (Исаија 24–27)

Након прорицања против појединачних народа од 13. до 23. поглавља, текст од 24. до 27. поглавља Књиге пророка Исаије описује коначни пораз Божјих непријатеља и ослобођење Његовог народа на нивоу целог света.

Зашто Исаијин опис пустошења земље (Исаија 24) подсећа на Јованов опис догађаја повезаних са 1.000 година које следе након Христовог другог доласка (Откривење 20)?

Као што се у тексту Исаија 13–14, аспекти дословног Вавилона могу применити на неке касније силе, тако и „цар Вавилона“ представља спој људских владара са зачетником зла, сотоном лично. Тако се порука да је Вавилон пао (Исаија 21,9) може поновити у касније време (Откривење 14,8; Откривење 18,2), а сотона ће коначно бити уништен након Христовог другог доласка (Откривење 20,10). Док је уништење дословног Вавилона представљало суд у „дан Господњи“ (Исаија 13,6.9), још један „велики и страшни дан Господњи“ (Јоило 2,31; Малахија 4,5; упоредити са Софонија 1,7) тек се приближава.

Слично томе, у тексту Исаија 24 пророкова визија досеже, преко стања с којим је он био упознат, до времена у које „посрамиће се Мјесец и Сунце ће се застидјети кад Господ над војскама стане царовати на гори Сиону и у Јерусалиму“ (Исаија 24,23). Исаија је несумњиво мислио да се та визија односила на Јерусалим који је он познавао, али књига Откривење објашњава да ће се она заправо испунити у Новом Јерусалиму (Откривење 21,2). „И Град не потребује Сунца ни Мјесеца да свијетле у њему; јер га слава Божија просвијетли, и жижак је његов Јагње“ (Откривење 21,23).

Да ли ће Бог заиста уништити зло?

Погледајте текст Исаија 28,21, где је Божје дело уништења означено као Његово „необично дјело“. Оно је необично за Њега, јер Он не жели да га учини, али то је ипак дело, или чин. Тачно је да грех у себи носи семе самоуништења (Јаков 1,15). Али будући да Бог има врховну власт над животом и смрћу, и да Он одређује време, место и начин коначног уништења (Откривење 20), бесмислено је тврдити да Он на крају пасивно окончава проклетство греха, пуштајући једноставно да узроци и последице пођу својим природним током.

Оно што видимо у тексту Исаија 24–27 исто је оно што видимо у целој Библији – без обзира на садашње патње, бол и пустошење, на крају ће Бог и добро тријумфовати над злом. Шта је, према томе, једино што можемо учинити ако желимо да и сами будемо део те коначне победе? Приче 3,5-7; Римљанима 10,9.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

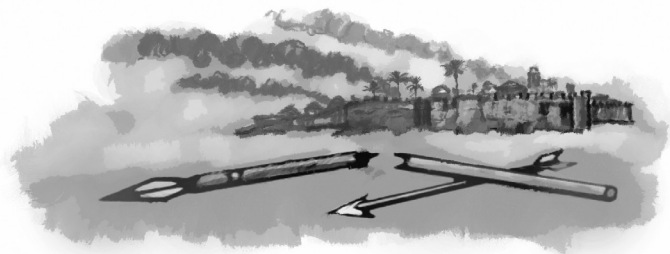
„Да ли спасење примамо под одређеним условима? Не постоји никакав услов да бисмо дошли Христу. А ако дођемо Христу, који је онда услов? Услов је да се живом вером у потпуности држимо заслуга крви распетог и васкрслог Спаситеља. Кад то чинимо, онда чинимо дела праведности. Али кад Бог позива грешника из овог света, ту нема никаквих услова. Христов позив га привлачи, али то не значи: Мораш одмах да одговориш да би дошао Богу. Грешник долази, и док прилази и посматра Христа уздигнутог на крсту Голготе, који му Бог утискује у ум, обузима га љубав која надмашује све што се може замислити.“ – Ellen G. White, Manuscript Releases, vol. 6, p. 32.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Погледајте наведени цитат Елен Г. Вајт. Читајте га у контексту проучавања предвиђеног за среду. Шта нам она ту говори? У њеној изјави уочите оба елемента хришћанског живљења – веру, а затим дела. Како она прави разлику између њих?
2. Зашто су понос и ароганција тако опасни греси? Зашто их је тако тешко уклонити? Да ли је разлог можда то што они по својој природи чине људе слепим за њихову потребу да их се ослободе? Уосталом, ако сте поносни, мислите да је све у реду с вама, а ако мислите да је све у реду, зашто бисте се мучили да се промените? На који начин размишљање о Крсту и томе шта он представља (једино средство спасења сваког човека) може бити моћан лек за било чији понос и ароганцију?
3. Да ли Исаија види наду и за припаднике других народа? Погледати, на пример, текстове Исаија 25,3,6; Исаија 26,9 (упоредити са текстом Откривење 19,9).

Закључак: Исаија је видео да ће, након Асирије, Вавилон освојити Јуду. Али, такође је видео да ће Господ ипак надмоћно победити и донети вечни мир нашој напаћеној планети, упркос моћним владарима таме овог света (Ефесцима 6,12), који делују преко Божјих непријатеља међу људима и преузимају на себе Божју улогу.

ПОРАЗ АСИРАЦА

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 36,1; Исаија 36,2-20; Исаија 36,21-37,20; Исаија 37,21-38; Исаија 38; 39.

Текст за памћење: „Господе над војскама, Боже Израилев, који сједиш на херувимима, Ти си сам Бог свијем царствима на Земљи, Ти си створио небо и Земљу“ (Исаија 37,16).

„Један мршави човек хода босоног са своја два сина. Друга породица је све своје ствари натоварила на запрежна кола која вуку изнурени волови. Мушкарац води волове док две жене седе на колима. Сиромашнији људи немају кола, тако да своје ствари носе на раменима.

Војници су свуда. Масивни борбени ован разбија градску капију. Стрелци на врху овна гађају бранитеље на зидинама. Махнити покољ је на врхунцу.

Пређимо сад брзо на даља догађања. Цар помпезно седи на престолу и прима плен и заробљенике. Неки заробљеници му прилазе подигнутих руку, молећи за милост. Други клече или пузе. Описи тих приказа почињу следећим речима: 'Сенахирим, владар света, цар Асирије', а настављају се изразима као што су: '...Седео је на свом престолу, док је плен из града Лакхиса ношен пред њим, изложен његовом погледу.'“ – John Malcolm Russell, *The Writing on the Wall* (Winona Lake, Indiana: Eisenbrauns, 1999), pp. 137, 138.

Тај низ слика који је некад украшавао зидове Сенахиримове „палате без премца“, сада се налази у Британском музеју, и шта све има да исприча о невољама Божјег изабраног народа!

УЗ ПОСЕБНЕ УСЛОВЕ (Исаија 36, 1)

Шта се догодило са Јудом? 2. О царевима 18,13; 2. Дневника 32,1; Исаија 36,1.

Када је, након смрти неверног Ахаза, верни Језекија ступио на престо, наследио је царство које је изгубило своју пуну независност. Пошто је платио асирску помоћ против савеза Сирије и северног Израела, Јуда је био принуђен да настави да даје „новац за заштиту“ као данак Асирији (видети 2. Дневника 28,16-21). Међутим, када је асирски цар Саргон II умро на удаљеном бојном пољу, а његово место заузео Сенахирим, 705. године старе ере, Асирија је изгледала рањиво. Докази из асирских и библијских текстова откривају да је Језекија искористио ту прилику да се побуни (видети 2. О царевима 18,7), предузевши одлучне кораке као коловођа антиасирског револта међу малим народима у свом региону.

На своју несрећу, Језекија је потценио живавост асирске моћи. Године 701. старе ере, кад је покорио остале делове свог царства, Сенахирим се разорном силом обрушио на сиријско-палестинску област и опустошио Јуду.

Како се Језекија припремао за обрачун са Асиријом? 2. Дневника 32,1-8.

Кад је увидео да Сенахирим намерава да заузме Јерусалим, његову престоницу, Језекија је предузео опсежне припреме за суочавање са Асиријом. Ојачао је своја утврђења, додатно опремио и организовао војску, појачао безбедност јерусалимског снабдевања водом (видети такође 2. О царевима 20,20; 2. Дневника 32,30). Чувени Силоамски водени тунел, обележен натписом који говори о томе како је изграђен, скоро сигурно датира из времена Језекијине припреме за могућу опсаду.

Подједнако важно као војно и организационо вођство било је и духовно вођство, које је Језекија обезбедио у настојању да подигне морал свог народа у то застрашујуће време. „Јудејски цар је одлучио да учини све што је у његовој моћи да би се припемиио за пружање отпора непријатељу; и учинивши све што су људска мудрост и снага могле учинити, окупио је своје војнике и позвао их да буду храбри.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 351 (оригинал).

Ако се Језекија толико уздао у Господа, зашто је уложио толики напор са своје стране? Да ли његова дела негирају његову веру? Видети Филибљанима 2,12.13 на тему сарадње са Богом, који пружа заиста делотворну силу.

ПРОПАГАНДА (Исаија 36,2-20)

Владари Асирије нису били само свирепи, већ и паметни. Њихов циљ био је моћ и богатство, а не само разарање (упоредити са текстом Исаија 10,13.14). Зашто трошити ресурсе да би се град заузео силом, ако можете наговорити становништво да се преда? Зато је, док је сам био заузет опсадом Лохиса, Сенахирим послао свог „равсака“, што је нека врста високог званичника, да освоји Јерусалим уз помоћ пропаганде.

Које аргументе је равсак употребио да би застрашио Јудејце? Исаија 36,2-20; видети такође 2. О царевима 18,17-35; 2. Дневника 32,9-19.

Равсак је изнео неке прилично јаке аргументе. Не можете се ослонити на Египат да вам помогне јер је он слаб и непоуздан. Не можете се ослонити на Господа за помоћ, јер Га је Језекија увредио укљонивши Његове висине и олтаре, и рекавши народу да се клања само пред једним олтаром у Јерусалиму. Господ је, заправо, на страни Асирије и рекао је Сенахириму да уништи Јуду. Ви немате чак ни довољно обучених људи који би узјали 2000 коња.

Да бисте избегли опсаду током које нећете имати шта да једете и пијете, предајте се сада и према вама ће се добро поступати. Језекија не може да вас спасе, а будући да ниједну од земаља које је Асирија освојила њени богови нису спасили, можете бити сигурни да ни ваш Бог неће спасити вас.

Да ли је равсак говорио истину?

С обзиром да је у ономе што је говорио било много тога истинито, његови аргументи су били убедљиви. Подупирала су га и два неизговорена аргумента. Прво, он је управо дошао из Лохиса, удаљеног мање од 50 километара, где су Асирци показали како пролазе добро утврђени градови који се усуде да им се одупру. Друго, имао је моћан контингент асирске војске са собом (Исаија 36,2). Знајући судбину других војски и градова (укључујући Самарију, главни град северног Израела: 2. О царевима 18,9.10) који су поклекли пред Асиријом, ниједан Јудејац није имао разлога да сумња да је Јерусалим, с људске тачке гледишта, осуђен на пропаст (упоредити са текстом Исаија 10,8-11). Равсак је такође био у праву кад је рекао да је Језекија срушио разне жртвенике како би објединио богослужење у јерусалимском храму (2. О царевима 18,4; 2. Дневника 31,1). Међутим, да ли је та реформа увредила Господа, који је био једина нада преостала Његовом народу? Да ли је Он хтео, и да ли је могао да их спасе? На Богу је било да одговори на то питање!

Да ли сте се икад нашли у сличној ситуацији, када је, с људске тачке гледишта, све изгледало изгубљено? На шта сте једино могли да рачунате? Ако сте вољни, припремите се да поделите то искуство са својим разредом – како сте се снашли и какав је био крајњи исход.

ПОТРЕСЕНИ АЛИ НЕ И НАПУШТЕНИ (Исаија 36,21-37,20)

Како је равсаков проницљиви говор утицао на Језекију и његове званичнике? 2. О царевима 18,37-19,4; Исаија 36,21-37,4.

Потресен до сржи и тугујући у невољи, Језекија се окренуо Богу, понизно тражећи посредовање Исаије, истог оног пророка чији је савет његов отац занемарио.

Како је Бог охрабрио Језекију? Исаија 37,5-7.

Порука је била кратка, али то је било довољно. Бог је био на страни свог народа. Исаија је прорекао да ће Сенахирим чути гласине које ће га одвратити од његовог напада на Јуду. То се одмах испунило.

Привремено осујећен, али нипошто не одустајући од својих намера, Сенахирим је Језекији послао претећу поруку: „Немој да те вара Бог твој, у којег се уздаш говорећи: Неће се дати Јерусалим у руке цару асирском... Јесу ли народе које сатрше оци моји избавили богови њихови...?“ (Исаија 37,10.12; видети такође 2. Дневника 32,17).

Овог пута Језекија је отишао право у храм и развио ту поруку пред Господом над војскама, „који сједиш на херувимима“ (Исаија 37,14-16).

Како Језекијина молитва предочава о чему се заправо радило током јерусалимске кризе? Исаија 37,15-20.

Сенахирим је одсечно напао Језекијину најјачу одбрану – веру у његовог Бога. Али, уместо да се повинује, Језекија је позвао Бога да покаже ко је Он, „да познају сва царства на земљи да си Ти сам Господ“ (Исаија 37,20).

С молитвом читајте Језекијину молитву (Исаија 37,15-20). На које Божје стране се он усредсређује? Које начело видимо у тој молитви, што нам може дати охрабрење и снагу да останемо верни у својим личним кризама?

ОСТАТАК ПРИЧЕ (Исаија 37,21-38)

Сенахирим је, као што се наводи у његовим аналима, заузео четрдесет шест утврђених градова, опколио Јерусалим и учинио да Језекија Јеврејин буде „заточеник у Јерусалиму, својој царској престоници, као птица у ка-везу“. – James B. Pritchard, editor, *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament* (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1969), p. 288. Али упркос склоности ка пропаганди као продужетку његовог монументалног ега, нигде се ни у списима ни на сликама не тврди да је он заузео Јерусалим. С људске тачке гледишта, изостанак такве тврдње је просто невероватан, с обзиром на Сенахиримову неумољиву силу и чињеницу да је Језекија предводио побуну против њега. Они који су устајали против Асирије имали су кратак животни век и чекала их је језива смрт.

Библјски научници закључују да бисмо, чак и без библијског извештаја, морали да признамо да се неко чудо засигурно догодило. Чињеница да је Сенахирим оивичио зидове своје „палате без премца“ рељефима (изрезбареним сликама) који живо дочаравају успешну опсаду Лакиса, изгледа указује на његову потребу да сачува образ. На тим сликама је заправо требало да се налази Јерусалим! Сенахирим не износи остатак приче, али Библија то чини.

Дакле, какав је остатак приче? Исаија 37,21-37.

У одговору на Језекијину молитву потпуног поверења, Бог му је послао поруку о потпуној сигурности Јуде – поруку која кипти од усијаног гнева према охолом асирском цару који се дрзнуо да удари шамар божанском Цару над царевима (Исаија 37,23). Одмах потом, Бог је испунио обећање да ће одбранили Јерусалим (2. О царевима 19,35-37; 2. Дневника 32,21.22; Исаија 37,36-38).

Велика криза захтевала је велико чудо и оно је заиста било велико. Број жртава био је огroman: 185.000. Отуда, Сенахирим није имао другог избора сем да оде кући, где га је чекала властита смрт (упоредити са Исаијиним пророчанством у тексту Исаија 37,7-38).

„Јеврејски Бог надвладао је охоло Асирце. Господња част била је одбрањена у очима околних народа. Срца људи у Јерусалиму била су испуњена светом радошћу.“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 361 (оригинал). Осим тога, да је освојио Јерусалим, Сенахирим би раселио становништво на такав начин да би Јуда изгубио свој идентитет као и северни Израел. С једне тачке гледишта, дакле, не би више било јеврејског народа у којем би Месија могао да се роди. Њихова прича би се управо ту завршила. Али Бог је очувао наду.

Шта бисте рекли некоме ко би вам, још увек не верујући у Библију ни у Бога Библије, поставио следеће питање: Да ли је било поштено да ти асирски војници који су игром случаја рођени ту где су рођени, масовно поумиру на такав начин? Како ви лично разумете то Господње дело?

У БОЛЕСТИ И БОГАТСТВУ (Исаија 38; 39)

Догађаји описани у 38. и 39. поглављу Књиге пророка Исаије (упоредити са 2. О царевима 20) одиграли су се убрзо након што је Бог избавио Језекију од Сенахирима, премда до коначног избављења, као што је описано у тексту Исаија 37 (видети такође 2. О царевима 19) још увек није дошло. Заиста, текстови Исаија 38,5,6 и 2. О царевима 20,6 показују да су се они још увек суочавали са претњом од Асирије.

„Сотона је био одлучан у намери да изазове Језекијину смрт и пад Јерусалима, несумњиво вођен мишљу да би, ако Језекија буде уклоњен, његови напори на реформи престали, те би се и пад Јерусалима могао лакше остварити.“ – The SDA Bible Commentary, vol. 4, p. 240.

Шта нам наведени цитат говори о томе колико је добро вођство важно за Божји народ?

Који је знак Господ дао Језекији да би утврдио његову веру? 2. О царевима 20,8-11; Исаија 38,6-8.

Одбацивањем знакова које му је Бог понудио (Исаија 7), Ахаз је покренуо низ догађаја који су довели до проблема са Асиријом. Али сада је Језекија тражио знак (2. О царевима 20,8) уз помоћ кога га је Бог оснажио да се суочи са кризом коју је његов отац донео Јуди. Заиста, враћање сенке уназад на Ахазовом сунчаном сату било је могуће једино путем чуда.

Вавилоњани су проучавали кретања небеских тела и прецизно их бележили. Тако су запазили необично понашање Сунца и запитали се шта то значи. Чињеница да је цар Меродах-Валадан послао емисаре у том тренутку није била случајност. Вавилоњани су сазнали за повезаност између Језекијиног опоравка и тог чудесног знака.

Сада знамо зашто је Бог изабрао управо тај знак. Баш као што је касније употребио витлејемску звезду да би довео мудраце са Истока, употребио је и соларни помак да би довео гласнике из Вавилона. То је била јединствена прилика да они сазнају нешто о правом Богу. Меродах-Валадан је провео читав свој владарски век у покушајима да задобије трајну независност од Асирије. Били су му потребни моћни савезници, што објашњава зашто је желео да успостави везу са Језекијом. Ако се и само сунце померило на Језекијин захтев, шта ли је тек могао да учини Асирији?

Како је Језекија пропустио ту изванредну прилику да прослави Бога и упути Вавилоњане на Њега? Какав је био исход? (Исаија 39) Језекија, који је требало да им сведочи о Господу, показао им је, уместо тога, своју властиту „славу“. Која поука се ту налази за нас?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Једино под Божјим непосредним деловањем сенка на сунчаном сагу могла је да се врати за десет коленаца; то је требало да буде знак Језекији да је Господ услишио његову молитву. ’И пророк Исаија завапи ка Господу, и врати Господ сјен по кољенцима по којима бијаше отишао на сунчанику Ахазову’ (2. О царевима 20,8-11)...

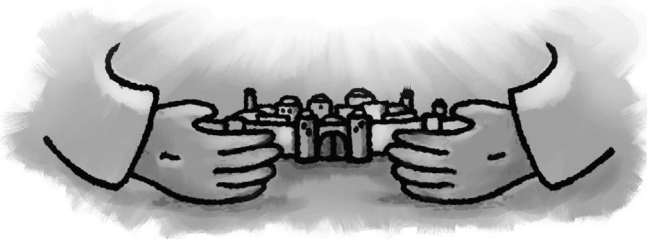
Посета ових посланика упућених од владара далеке земље, пружила је Језекији прилику да уздигне живога Бога. Како им је лако могао проговорити о Богу који одржава све што је створено, и чијом је милошћу, иако су све наде биле изгубљене, његов живот сачуван!...

Међутим, Језекијино срце било је пуно охолости и таштине и, да би уздигао себе, дозволио је завидљивим очима да прегледају ризнице свега чиме је Бог благословио свој народ. Цар им ’показа... све ризнице своје, сребро и злато и мирисе, и најбоље уље, и кућу гдје му беше оружје, и што се год налажаше у ризницама његовијем, не оста ништа да им не покаже Језекија у кући својој и у свему господству свом’ (Исаија 39,2). Није то учинио да би прославио Бога, већ да би се уздигао у очима страних кнезова.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 342, 344, 345 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

- 1 У ком смислу сотона подсећа на асирског равсака? Да ли он говори истину кад каже да сте сагрешили (Захарија 3,1)? Како Бог на то одговара? Видети текст Захарија 3,2-5. Шта представља нашу једину наду против тих оптужби? Римљанима 8,1.
- 2 Да ли сотона престаје да нас оптужује након што нам је опроштено? Видети Откривење 12,10. Кад сотона настави да говори како ви, и након што вам је опроштено, због својих греха припадате њему, каква је природа његових оптужби? Видети текст 5. Мојсијева 19,16-21 (Закон о лажљивом, злонамерном сведоку).

Закључак: У одговору на вапај верног цара, Бог је спасао свој народ и показао ко је Он заправо – свемоћни цар Израела који управља судбином земље. Не само да уништава оне који покушају да униште Његов народ, већ пружа прилику и другима, колико год да су „вавилонски“, да постану Његов народ.

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 40,1.2; Исаија 40,3-8; Исаија 40,9-11; Исаија 40,12-31.

Текст за памћење: „Изиђи на високу гору, Сионе, који јављаш добре гласе; подигни силно глас свој, Јерусалиме, који јављаш добре гласе; подигни, не бој се. Кажи градовима Јудинијем: Ево Бога вашег“ (Исаија 40,9).

Други светски рат завршио се 1945. године, док се јапански војник по имену Шоичи Јокои крио у џунгли на острву Гуам. Леци које су избацивали из америчких авиона објављивали су мир, али Јокои је мислио да је то неки трик. Као родољубиви, одани војник свог цара, он се закleo да се никад неће предати. Будући да није имао додира са цивилизацијом, живео је од онога што је могао наћи у џунгли – био је то заиста оскудан, тежак живот.

Двадесет седам година након завршетка рата, 1972, неки ловци су наишли на њега док је пецао и Јокои је тек тад сазнао да су поруке о миру биле истините. Док је остатак његовог народа уживао у миру, Јокои је провео деценије у оскудици и под стресом. – Roy Gane, *Altar Call* (Berrien Springs, Mich.: Diadem, 1999), p. 304, прилагођено.

Много векова раније, преко пророка Исаије, Бог је најавио да је време стреса и патње за Његов народ заиста завршено: „Тјешите, тјешите народ мој, говори Бог ваш. Говорите Јерусалиму љубазно, и јављајте му да се навршио рок његов, да му се безакоње опростило, јер је примио из руке Господње двојином за све гријехе своје“ (Исаија 40,1.2).

Хајде да видимо шта то значи.

УТЕХА ЗА БУДУЋНОСТ (Исаија 40,1.2)

У тексту Исаија 40,1.2, Бог теши свој народ. Време које су провели под казном коначно је завршено. О којој казни је реч?

Да ли је то казна коју је спровела Асирија, шиба Божјег гнева (Исаија 10), од које је Бог избавио Јуду уништивши Сенахиримову војску 701. године старе ере (Исаија 37)? Или је реч о казни коју је спровео Вавилон, који је однео добра и одвео народ из Јуде зато што је Језекија показао своје благо изасланицима Меродах-Валадана (Исаија 39).

„Асирија“ и „Асирци“ се помињу 43 пута у тексту Исаија 7,17–38,6, али се у остатку књиге тај народ појављује још само једанпут, и то у стиху Исаија 52,4, где пророк говори о насиљу које је народ у прошлости трпео од Египта и од „Асираца“. У последњем делу књиге помиње се избављење из Вавилона (Исаија 43,14; Исаија 47,1; Исаија 48,14.20), а Кир Персијанац је тај који је освојио Вавилон 539. године старе ере и ослободио прогнанике из Јуде (Исаија 44,28; Исаија 45,1; Исаија 45,13).

У тексту Исаија 1-39 нагласак је на догађајима који су водили ка ослобођењу од Асираца 701. године старе ере, али почетак 40. поглавља сеже један и по век унапред, до пада Вавилона 539. године старе ере, и повратка Јевреја који је убрзо потом уследио.

Да ли је тема о повратку из Вавилона повезана са било чим што је претходно речено у Књизи пророка Исаије? Ако јесте, шта би то било?

Текст Исаија 39 служи као прелаз ка следећим поглављима, јер прориче вавилонско ропство бар за неке од Језекијиних потомака (Исаија 39,6.7). Осим тога, пророчанства из 13, 14. и 21. поглавља најављују пад Вавилона и слободу коју ће то донети Божјем народу: „Јер ће се смиловати Господ на Јакова, и опет ће изабрати Израиља, и намјестиће их у земљи њиховој... Кад те смири Господ од труда твојега и муке и од љутога ропства у коме си робовао. Тада ћеш изводити ову причу о цару вавилонском“ (Исаија 14,1-4). Запазите тесну повезаност са текстом Исаија 40,1.2, где Бог обећава свом народу да ће доћи крај његовом страдању.

Шта библијска обећања о престанку страдања значе за вас у тренуцима кад вам је тешко? Од какве би користи била наша вера без тих обећања? Зашто је онда важно да их се чврсто држимо без обзира на све?

ПРИСУТНОСТ, РЕЧ И ПОПРАВЉАЊЕ ПУТЕВА (Исаија 40,3-8)

Како Божји народ прима утеху? Исаија 40,1-8.

Један неименовани гласник најављује да Бог долази да открије своју славу (Исаија 40,3-5). Други глас објављује да, за разлику од људи који су пролазни попут лишћа, „ријеч Бога нашега остаје довијека“ (Исаија 40,8).

Након изгнанства, Божји народ је добио назад оно што је примио на гори Синај, а затим одбацио кроз своје отпадништво, због чега је и кажњен: Божје присуство и Његову реч. То су основни састојци Божјег завета са Израелом, који су чувани у Његовом светилишту међу њима (2. Мојсијева 25,8.16). Зато што су они прекршили Његову реч, Бог је напустио свој храм (Језекиљ 9–11), али се касније вратио. Његово присуство и Његова бескрајно поуздана Реч доносе утеху, изјављење и наду.

Која је припрема неопходна за Господњи долазак? Исаија 40,3-5.

Не пристаје једном цару да се труцка по неравном путу. Зато његовом доласку претходи поправка путева. Утолико пре кад је реч о Цару над царевима! Његов долазак, очигледно са истока, где је боравио у изгнанству са својим народом као њихова Светиња (Језекиљ 11,16), захтевао је велико преуређење терена. Изградња дословног, равног колског пута преко кршевитих брежуљака источно од Јерусалима била би тешка, чак и уз помоћ динамита и булдожера. Бог је Једини који може да обави тај посао. Он је тај који претвара „што је неравно у равно“ (Исаија 42,16). Али Њему нису потребни дословни путеви за превоз јер Он има ваздушне кочије састављене од херувима (Језекиљ 1,9-11).

Нови завет изричито примењује Исаијино пророчанство на духовну „поправку путева“, остварену кроз проровадање Јована Крститеља (Матеј 3,3). Његова порука је гласила: „Покајте се, јер се приближи Царство небеско“ (Матеј 3,2), а његово крштење било је „крштење покајања за опроштење гријеха“ (Марко 1,4). Дакле, поправка путева представља покајање и спремност да се одврати од греха, како би се примила утеха Божјег опроштења и присуства.

Текст Јеремија 31,31-34 објављивао је исту духовну поруку, остављајући прогнаницима из Јуде довољно времена да схвате духовну природу поправки путева за Бога. У том тексту, онима који су спремни да крену из почетка, Господ обећава „нови завет“, по коме Он ставља свој закон у њихово срце и заклиње се да ће бити њихов Бог. Они познају Њега и Његов карактер зато што им је опростио.

Пажљиво прочитајте текст Исаија 40,6-8. Какву наду ви, који се сушите као трава, проналазите у ономе што ти стихови говоре? У ком смислу нас они упозоравају у шта не би требало да се уздамо?

РОЂЕЊЕ ЕВАНГЕЛИЗМА (Исаија 40,9-11)

Коју врсту догађаја описује текст Исаија 40,9-11?

Касније у Књизи пророка Исаије појављује се мушки гласник са добрим вестима за Јерусалим (Исаија 41,27; Исаија 52,7). Али у тексту Исаија 40,9 гласник који с високе горе објављује: „Ево Бога вашег!“ женског је рода, што је чињеница која долази до изражаја на јеврејском језику.

У 68. Псалму Давид слави Бога зато што Он „самцима даје задругу, сужње изводи на мјеста обилна“ (Псалми 68,6). Премда се те речи односе на излазак из египатског ропства, Исаија користи исте идеје позивајући се на други „излазак“ – повратак из вавилонског заточеништва.

Међутим, Нови завет примењује текст Исаија 40,3-5 на Јована Крститеља, који је припремао пут за Христа, вечну Реч која је постала Господње присуство у телу међу Његовим народом (Јован 1,14).

Чак и пре Јована, други су износили добру вест о Његовом доласку. Међу првима били су стари Симеун и Ана, који су дочекали бебу Исуса приликом Његовог посвећења у храму (Лука 2,25-38). Попут Исаијиних гласника, они су били мушко и женско. Симеун је чекао утеху Израелову у лику Месије (Лука 2,25.26).

У светлу Исаијиног пророчанства, чини се да није случајно што је Ана, пророчица, била прва која је народу Јерусалима, на храмској гори, јавно објавила да је Господ дошао: „И она у тај час дође, и хваљаше Господа и говораше за Њега свима који чекаху спасенија у Јерусалиму“ (Лука 2,38). То је било рођење хришћанског евангелизма какав ми познајемо – објављивање еванђеља, радосне вести да је Исус Христос дошао да донесе спасење. Касније, Христос је поверио другој жени, Марији Магдалени, прву вест о свом тријумфалном васкрсењу (Јован 20,17.18), делу које је обезбедило да се оствари Његова еванђеоска мисија за планету Земљу. Тело је као трава, али је божанска Реч, која је постала тело, вечна (видети Исаија 40,6-8)!

Погледајте текст Исаија 40,11. Која је врста слике ту дата? Напишите сами за себе један пасус о томе како сте ви лично доживели Господње пастирско старање. Зашто је добро да у свом уму пребрајате на које вас је све начине Господ водио?

МИЛОСТИВИ СТВОРИТЕЉ (Исаија 40,12-31)

Како Исаија у 40. поглављу развија тему о Божјој милости и моћи?

У целом том поглављу Божја милост и моћ се преплићу (видети даље у тексту), па чак и узајамно мешају, јер су обе неопходне да би Бог спасао свој народ. Он жели да их спасе јер је милостив. Он је у стању да их спасе јер је моћан.

Милост (Исаија 40,1-5): Утеха – Господ долази да избави.

Моћ (Исаија 40,3-8): Слава – постојаност на супрот људској слабости.

Милост (Исаија 40,9-11): Добра вест о избављењу – Пастир свог народа.

Моћ (Исаија 40,12-26): Неупоредиви Створитељ.

Милост (Исаија 40,27-31): Као Створитељ, даје снагу слабима.

Пошто је приказао Божју моћ у погледу Његове славе и постојаности (Исаија 40,3-8), Исаија детаљно говори о Његовој сили и надмоћној мудрости, због које земља и они који живе на њој делују слабашно (Исаија 40,12-17). Начин излагања који пророк ту користи, са реторичким питањима и живописним поређењима у вези са земљом и њеном природом, звучи као Божји одговор Јову (Јов 38-41).

Како гласи одговор на Исаијино реторичко питање: „С ким ћете, дакле, изједначити Бога“ (Исаија 40,18)?

За Исаију, као и за Јова, одговор се подразумева и без речи: Ни са ким. Бог је неупоредив. Међутим, Исаија затим наставља своју мисао и упућује на обичаје многих древних народа, на основу којих би се могло помислити да је Бог попут идола (Исаија 40,19,20).

На ту помисао Исаија одговара. Користити идола као слику Бога, већ само по себи изгледа неразумно, али да би био сигуран да су људи схватили суштину, он нашироко говори о Божјој јединствености и уводи непорециву тврдњу да је Он свети Створитељ (Исаија 40,21-26).

Како стих Исаија 40,27 открива став народа коме је упућена Исаијина порука? На које начине и ми можемо заузети исти став?

Сврха Божје поруке је да пружи утеху људима којима је она потребна! Као и Јов, они су збуњени својим страдањем и обесхрабренени у погледу Његовог карактера.

Размотрите стихове које смо данас читали. Они говоре не само о Божјој милости и сили, већ и о чињеници да је Он Створитељ. Зашто је толико важно разумети ту поруку? Како нам Субота, сваке седмице, помаже да утврдимо ту кључну истину?

ПРОБЛЕМ СА ОБОЖАВАЊЕМ ИДОЛА (Исаија 40,19,20)

Идолопоклонство уништава јединствен, близак однос са Богом, замењујући Га нечим другим (2. Мојсијева 20,4,5; Исаија 42,8). Зато пророк о обожавању идола говори као о духовној „прељуби“ (Јеремија 3,6-9; Језекиљ 16,15-19).

Прочитајте текст Исаија 41,29. Како Исаија описује идоле? Како ви разумете шта он ту говори о њима? Зашто је то тако тачан опис било ког идола, без обзира о чему је реч?

Древни идолопоклоници веровали су да обожавају моћна божанска бића преко њихових ликова или симбола. Обожавање идола који представља неког другог бога представља кршење прве заповести: „Немој имати других богова уза ме“ (2. Мојсијева 20,3). Али ако је идол намењен томе да представи правог Бога, као што је било златно теле (2. Мојсијева 32,4,5), Господ одбацује такву слику о себи, јер нико не зна како Њега да прикаже (5. Мојсијева 4,15-19), и ништа не може да представи Његову неупоредиву славу и величину. Према томе, сам идол постаје други бог, а клањањем њему крше се прва и друга заповест.

Божјем народу нису потребни идоли, јер је Он живо присутан међу њима у виду Шекине у својој Светињи. Клањати се идолу значи заменити, па самим тим и негирати Његово стварно присуство.

С којом врстом идолопоклонства се ми као црква данас суочавамо? Да ли се идолопоклонство у цркви данас јавља у блажим облицима? Ако се јавља, на који начин се то дешава?

„Многи који се називају хришћанима служе другим боговима осим Господу. Али Створитељ захтева нашу крајњу посвећеност, нашу потпуну оданост. Било шта што тежи да умањи нашу љубав према Богу, или омета службу која Њему припада, тиме постаје идол.“ – Ellen G. White Comments, The SDA Bible Commentary, vol. 2, pp. 1011-1012.

Знамо на основу древних списа да је обожавање идола било привлачно, јер се тицало материјалног. Користећи облике богослужења с којима је народ могао лако да се повеже, идолопоклоници су поштовали силе за које су сматрали да могу да им обезбеде плодност и благостање. Била је то религија самопомоћи. Да ли вам то звучи познато?

Непосредно пре него што Господ поново дође, кад Његов пут буде припремљен деловањем последње Илијине поруке о помирењу (Малахија 4), имаћемо исти избор као у време пророка Исаије: Да ли ћемо обожавати Створитеља или нешто друго (Откривење 13; 14), јер на крају крајева, ми увек нешто обожавамо.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Историја пророка и царева од Елен Г. Вајт прочитајте поглавље под насловом „Ево Бога вашег!“; стр. 311-321 (оригинал).

„У Исаијино време погрешни појмови о Богу помрачили су духовна схватања људи. Сотона се дуго трудио да их наведе да у свом Створитељу виде зачетника греха, патњи и смрти. Они, које је тако завео, замишљали су Бога као неко строго и самовољно биће. Сматрали су да Он једва чека да некога оптужи и осуди, да није спреман да прихвати грешника све док постоји неки законски изговор да му не помогне. Закон љубави, по коме се управља Небо, велики варалица погрешно је представио као ограничење људске среће, тешки јарам од кога би се људи радо ослободили. Објавио је да се његови прописи не могу држати и да се казне за преступ самовољно изричу.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 311 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Сопственим речима укратко препричајте поруку текста Исаија 40,12-31. Запишите је користећи савремене илустрације, као што су научна открића која још сликовитије дочаравају невероватну моћ нашег Бога. Поделите свој закључак са разредом.
2. На који начин се Исаијин опис трајности Божје Речи, на супрот крхкој пролазности људског живота (Исаија 40,6-8), обраћа вашем страху од смрти? На који начин је повезан с вашом надом у васкрсење (Јов 19,25-27; Данило 12,2; 1. Коринћанима 15,51-57; 1. Солуњанима 4,13-18)?
3. Како би учење напамет текста Исаија 40,12-31 могло да излечи човека од гордости и ароганције?

Закључак: Бог је, преко Исаије, донео утеху напаћенима. Њихово време невоље се завршило и Бог им се враћао. Уместо да буду обесхрабрани и збуњени, могли су се поуздати у то да ће Бог своју стваралачку силу употребити у њихову корист.

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 41; Исаија 42,1-7; Исаија 44,26-45,6; Исаија 49,1-12.

Текст за памћење: „Ево Слуге Мојега, којег подупирем, Избраника Мојега, који је мио души Мојој; метнућу Дух свој на Њега, суд народима јављаће“ (Исаија 42,1).

„Многи сматрају великом предношћу посету местима из Христовог живота на Земљи, ходање стазама којима је Он прошао, посматрање језера поред кога је волео да поучава, као и брда и долина на којима је често почивао Његов поглед. Али није потребно да пођемо у Назарет, Капернаум или Витанију, да бисмо ишли Исусовим стопама. Његове стопе наћи ћемо поред болесничке постеље, у бедним кровинарама, на препуним улицама великог града и на сваком месту на коме се налазе људска срца гладна утехе. Ићи ћемо Његовим стопама ако чинимо оно што је Он чинио док је био на Земљи.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 640 (оригинал).

Исаија говори о Господњем слуги који има сличну мисију милости: „Трске стучене неће преломити, и свјештила које се пуши неће угасити... Да отвориш очи слијепима, да изведеш сужње из затвора и из тамнице који сједе у тами“ (Исаија 42,3.7).

Хајде да погледамо тог Слугу. Ко је Он и шта Он остварује?

НАРОД СЛУГУ (Исаија 41)

У тексту Исаија 41,8 Бог ословљава свој народ речима: „Израиљу, слуго мој“; а у тексту Исаија 42,1 представља неког за кога каже: „Ево Слуге мојега“. Ко је тај слуга?

Да ли је то Израел/Јаков, предак Израелаца? Израелски народ? Месија/Христос, кога Нови завет препознаје у Исусу?

Има две врсте текстова о Божјем слуги који се узајамно преплићу у делу Књиге пророка Исаије од 41. до 53. поглавља. Један слуга је назван „Израел“ или „Јаков“, као у текстовима Исаија 41,8; Исаија 44,1.2.21; Исаија 45,4; Исаија 48,20. Будући да се Бог обраћа Израелу/Јакову у садашњем времену, јасно је да он, Јаков, представља народ својих потомака. То потврђује и чињеница да је Господ избавио „слугу својега Јакова“ у тренутку кад је он требало да изађе из Вавилона (Исаија 48,20).

На другим местима, као што су текстови Исаија 42,1; Исаија 50,10; Исаија 52,13; Исаија 53,11, Божји слуга се не ословљава по имену. Када се први пут помиње, у тексту Исаија 42,1, његов идентитет није одмах очигледан. Међутим, како Исаија развија његов профил у текстовима који следе, постаје јасно да је то особа која враћа Јаковљева племена (Израел) Богу (Исаија 49,5.6) и умире жртвеном смрћу у корист грешника (Исаија 52,13-53,12; видети такође Исаија 49,5.6). Према томе, он не може бити исто што и народ. Дакле, јасно је да Исаија говори о двојци Божјих слугу. Један је представљен као заједница (народ) а други као појединац.

Која је улога народа слугу? Исаија 41,8-20.

Бог уверава Израел да је као народ још увек слуга Господњи: „Ја те изабрах, и не одбацих тебе“ (Исаија 41,9). Затим Бог даје Израелу једно од највеличанственијих обећања у Библији: „Не бој се, јер сам Ја с тобом; не плаши се, јер сам Ја Бог твој; укријепићу те и помоћи ћу ти, и подупријећу те десницом правде своје“ (Исаија 41, 10). Овде и у наредним стиховима видимо да је једна од основних улога Израела да верује да ће га прави Бог спасити (у шта цар Ахаз није веровао), уместо да се узда у друге богове и њихове ликове као што чине остали народи (Исаија 41,7.21-24.28.29).

Запазите како у тексту Исаија 41,14 Господ назива народ црвићем. Који је смисао тога? **Погледајте** цео текст да бисте добили потпуни одговор. Чему би то требало да нас поучи кад је реч о нашој потреби да се у потпуности ослонимо на Господа?

НЕИМЕНОВАНИ СЛУГА (Исаија 42,1-7)

Која је улога и какав је карактер Божјег неименованог слуге, кога Бог бира и на кога полаже свој Дух? Исаија 42,1-7.

Изаберите најбољи одговор или комбинацију одговора:

1. Он доноси правду народима.
2. Он своје циљеве остварује тихо и лагано, али успешно.
3. Он је учитељ.
4. Он служи као завет између Бога и народа.
5. Он пружа светлост/наду лечењем слепила и ослобађањем заточеника.
6. Све наведено.

Како се улога и карактер тог слуге може упоредити са оним што представља „Шибљика из стабла Јесејева“ на којој такође почива Дух Господњи (Исаија 11,1)?

Као у 42. поглављу, владар из Давидове лозе који се помиње у тексту Исаија 11 поступа у складу са Богом, обезбеђујући правду и ослобођење потлаченима, као и мудрост и знање о Богу. Откривамо да је та „шибљика“ и „корен“ Јесејев заправо Месија, божанско дете из текста Исаија 9,6.7, које такође доноси „мир на пријестолу Давидову и у царству његову“ са „судом и правдом“ (Исаија 9,7). Слуга из 42. поглавља Књиге пророка Исаије очигледно је Месија.

С ким нови завет поистовећује слугу из текста Исаија 42,1-7, који доноси правду? Матеј 12,15-21.

Текст Матеј 12 наводи делове 42. поглавља Књиге пророка Исаије и примењује их на мирну, исцелитељску службу Исуса, Божјег љубљеног Сина, који Му је мио (Исаија 42,1; Матеј 3,16.17; Матеј 17,5). Он је тај чија служба обнавља Божју заветну везу с Његовим народом (Исаија 42,6; Данило 9,27).

Исус и Његови ученици доносили су правду људима тако што су их ослобађали патње, незнања о Богу и робовања злим духовима, што је све било последица сотониног злостављања (Лука 10,19). Затим је Исус умро да би потврдио „нови завет“ (Матеј 26,28) и задобио правду за свет протеривањем сотоне, туђинца који је узурпирао владарски положај, представљајући се као „кнез овога свијета“ (Јован 12,31-33).

Погледајте текст Исаија 42,1-4 који описује Христа. Проведите неко време у размишљању о Исусовом животу. Које посебне карактеристике Његове службе представљају одговарајуће испуњење тог пророчанства? Које поуке ту налазимо у вези са потребом да и ми сами служимо другима?

ПЕРСИЈСКИ „МЕСИЈА“ (Исаија 44,26-45,6)

Које се запањујуће пророчанство појављује у тексту Исаија 44,26-45,6?

Исаијина мисија трајала је отприлике од 745. до 685. године старе ере. Пошто је поменуо освајача са истока и севера (Исаија 41,2.3.25) и наговестио да је то добра вест за Јерусалим (Исаија 41,27), Исаија прецизно оловљава Кира по имену и описује његове активности. Он је заиста дошао са севера и истока у односу на Вавилон и освојио га 539. године старе ере. Заиста је послужио Богу тако што је ослободио Јевреје из вавилонског ропства. И заиста је одобрио поновну изградњу храма у Јерусалиму (видети Јездра 1).

Ставите то пророчанство у одговарајућу перспективу. Будући да је прошло око сто четрдесет шест година од тренутка Исаијине смрти до пада Вавилона, његово пророчанство је било један и по век испред свог времена. То би било као да је Џорџ Вашингтон предвидео да ће човек познат као генерал Двајт Ајзенхауер помоћи у ослобађању Европе 1945. године!

С обзиром да о Кировим делима сведоче различити древни извори, укључујући и вавилонске хронике, његов лични извештај на „Кировом цилиндру“, као и Библија (2. Дневника 36,22.23; Јездра 1; Данило 5; Данило 6,28; Данило 10,1), тачност Исаијиног пророчанства је неоспорна. То даје за право онима који верују да прави пророци примају тачна предвиђања од Бога који далеко унапред зна будућност.

Зашто Бог назива Кира „својим помазаником“ (Исаија 45,1)?

Јеврејска реч за „помазаника“ овде је иста она из које изводимо реч Месија. На другим местима у Старом завету та реч је могла да се односи на помазаног првосвештеника (3. Мојсијева 4,3.5.16; 3. Мојсијева 6,22), на помазаног израелског цара (1. Самуилова 16,6; 1. Самуилова 24,6.10; 2. Самуилова 22,51), или на Месију, будућег цара из Давидове лозе и избавитеља (Псалми 2,2; Данило 9,25.26). Из Исаијине перспективе, Кир је био неки будући цар кога ће Бог послати да избави Његов народ. Али он је ипак био необичан месија будући да није био Израелац. Заиста је учинио нешто од онога што ће Месија чинити – поразио је Божје непријатеље и ослободио Његов заробљени народ, али он није могао бити исто што и прави Месија, јер није водио порекло од Давида.

Пророчанством о Киру Бог је доказао своју јединствену природу, показавши да Он једини познаје будућност (Исаија 41,4.21-23.26-28; Исаија 44,26). Он се обраћа Киру лично: „Даћу ти благо тајно и богатство сакривено, да познаш да сам Ја Господ Бог Израилев, који те зovem по имену“ (Исаија 45,3).

Сетите се неких других библијских пророчанстава која су се остварила управо онако како је најављено (као што је успон свих царстава, сем последњег, најављених у 2. и 7. поглављу Књиге пророка Данила, или пророчанство о времену Христовог доласка означено у тексту Данило 9,24-27). Какву наду та пророчанства нуде нама као појединцима?

НАДАЊЕ УНАПРЕД

Чињеница да је Исаија тако прецизно пророковао о Киру називајући га по имену, узнемирава људе који не верују да пророци примају виђења од Бога. Да би решили тај проблем, они прихватају теорију да је неки каснији пророк, „други Исаија“, који је живео у време Кира, написао део Исаијине књиге од 40. до 66. поглавља. Тако је Књига пророка Исаије „претестерисана надовоје“, доживевши исту судбину каква је, по предању, задесила и самог пророка (видети Јеврејима 11,37).

Међутим, нема никаквих историјских доказа у прилог постојању неког другог „Исаије“. Да је он заиста постојао, било би необично то што га Библија не помиње, јер је његова порука изузетно важна, а његова књижевна вештина изванредна. Чак ни у најстаријим библијским рукописима, међу свицима из Кумрана који садрже делове Књиге пророка Исаије, нема никаквог прекида између 39. и 40. поглавља, чиме би се назначио прелазак на дело неког новог аутора.

Исаијина основна порука је доследна кроз целу књигу: Уздајте се у правог Бога, укључујући и Његовог месијанског Избавитеља, радије него у друге силе. Библијски научници су исправно нагласили промену фокуса са асирског периода у тексту Исаија 1-39 на вавилонски период од 40. поглавља надаље. Међутим, утврдили смо да 13, 14. и 39. поглавље већ најављују вавилонско ропство. Тачно је да први део књиге, од 1. до 39. поглавља, наглашава суд, док други део, од 40. до 66. поглавља, наглашава утеху. Ипак, и у првим поглављима божанска утеха и охрабрење такође су присутни у изобиљу, док се у другом делу књиге, у текстовима као што су Исаија 42,18-25; Исаија 43,22-28 и Исаија 48,1-11, говори о Божјој осуди над Јудом зато што Га је напустио. Заправо, Исаијино пророчанство о будућој утеху подразумева страдање до ког ће доћи у међувремену.

Премда се народ суочио са страховитом несрећом због својих греха, неки међу њима нису престали да се надају. Држали су се Божјих обећања, као што су она која налазимо у тексту 3. Мојсијева 26,40-45. **Пажљиво прочитајте те стихове. Ставите се у положај оних Јевреја који су остали живи после пораза од стране Вавилона. Коју бисте наду могли да пронађете у тим речима?**

Деловање ког духовног начела видите у тим стиховима у 3. Мојсијевој? Шта Господ ту каже Израелу? На који начин исто начело делује и у нашем животу?

СЛУГА КОЈИ САОСЕЋА И ПАТИ (Исаија 49,1-12)**Ко је Божји слуга у тексту Исаија 49,1-12?**

Бог га позива и даје му име пре него што је рођен, чини да његова уста буду као мач, и прославља се у њему. Бог користи тог слугу да врати израелски народ себи, да буде светлост спасења читавом свету, да буде завет и да ослободи заточенике. Има много преклапања између тог описа и оног из 42. поглавља, у којем тог слугу препознајемо као Месију. Нови завет проналази атрибуте тог слуге у Исусу Христу, и то у вези са оба Доласка: Матеј 1,21; Јован 8,12; Јован 9,5; Јован 17,1-5; Откривење 1,16; Откривење 2,16; Откривење 19,15.

Ако је тај слуга Месија, зашто Га Бог овде назива „Израел“ (Исаија 49,3)?

Раније смо утврдили да се у овом делу Књиге пророка Исаије, Божји слуга „Израел/Јаков“ односи на народ. Али овде се име „Израел“ (без паралелног навођења имена „Јаков“) јасно примењује на појединачног слугу који враћа народ Богу (Исаија 49,5). Појединачни слуга је постао идеално отеловљење или представник народа чији је пораз довео у питање његово право да користи име „Израел“ (Исаија 48,1).

Који нови елемент се ту појављује? Исаија 49,4.7.

Ево првог наговештаја потешкоћа које су укључене у задатак слуге. Он се јада: „Узалуд се трудих, узалуд и напрасно потроших силу своју“ (Исаија 49,4), што је мисао која налази одјек у тексту Данило 9,26: „Погубљен ће бити Помазаник и ништа Му неће остати“. Ипак, он се држи вере: „Али опет суд је Мој у Господа и посао Мој у Бога Мојега“ (Исаија 49,4). Теолог Џ. Алек Мотјер примењује: „Тако је Исаија унапред видео Слугу с правом људском природом, који је кушан као и ми, и који се показао као зачетник и довршитељ пута вере – истинске, личне вере, која се још увек може позвати на Бога и кад се више ништа не чини вредним.“ – *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary* (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press, 1993), p. 387.

Текст Исаија 49,7 необично је потресан. Слуга је онај „којега презиру, на кога се гади народ, /слуга/ онијех који господаре“, али Господ му каже: „Цареви ће видјети и устати, и кнезови ће се поклонити због Господа, који је вјеран, ради Свеца Израилјева, који Те је изабрао.“

Осврните се на Христову службу. Зар Он није све до краја имао разлога да буде обесхрабрен? Па ипак, остао је веран, упркос спољашњим изгледима. У ком смислу је то поука за нас да поступамо исто – упркос спољашњим изгледима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте како је Елен Г. Вајт описала Исусову службу исцељења и поучавања у књизи Чезња векова: „У Капернауму“, стр. 252-261 (оригинал).

„У делу задобијања душа потребни су велика тактичност и мудрост. Спаситељ никада није затајио истину, али ју је увек изговарао с љубављу. У разговору с другима показивао је највећу тактичност, увек је био љубазан и промишљен. Никада није био груб, никада није без потребе изговарао оштру реч, никада није наносио непотребну бол осетљивој души. Он није осуђивао људске слабости. Неустрашиво је разоткривао лицемерје, неверовање и безакоње, али је своје оштре укоре изговарао сузним гласом. Никада није истину чинио суровом, већ је увек показивао дубоку нежност према људском роду. Свака душа је била драгоцену у Његовим очима. Држао се божански достојанствено, али се ипак сагињао с најнежнијим саучешћем и поштовањем према сваком припаднику Божје породице. У свима је гледао душе чије је спасење била Његова мисија.“ – Елен Г. Вајт, Еванђеоски радници, стр. 117 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Прочитајте заједно као разред шта је Елен Г. Вајт у наведеном цитату писала о томе како је Христос служио другима. Разговарајте о принципима који су ту наведени, а затим размотрите колико успешно ваша црква заједнички одражава те принципе.
2. Познајете ли неке „трске стучене“ или „свјештила које се пуши“ (Исаија 42,3)? Како можете помоћи таквим особама, а да их не „преломите“ и не „угасите“? На које начине можете упутити такве људе на Господа? У практичном смислу, шта бисте им рекли да раде како би примили исцељење и помоћ?
3. Тврдња о различитим ауторима Књиге пророка Исаије заснива се на претпоставци да људи не могу да предсказују будућност на начин на који је то Исаија чинио. У чему је основни проблем са том тврдњом и зашто ми, као хришћани, морамо сасвим да је одбацимо?

Закључак: За избављење је потребан Избавитељ. Божји народ слугу избављен је уз помоћ двојице избавитеља – Кира, који га је ослободио из вавилонског ропства, и неименованог Слуге, чији се идентитет као Месије постепено открива. Тај Слуга ће обновити правду и довести заједницу преживелих на траг Богу.

УЧИНИТИ НЕЗАМИСЛИВО

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 50,4-10; Исаија 52,13-53,12; Исаија 53,3-9; Исаија 53,10-12.

Текст за памћење: „Али Он би рањен за наше пријеступе, избијен за наша безакоња; кар бјеше на Њему нашега мира ради, и раном Његовом ми се исцијелисмо“ (Исаија 53,5).

Лу Фук, хришћанин из Кине, био је дирнут саосећањем према својим сународницима који су постали робови у јужно-америчким рудницима. Желео је да им пружи наду еванђеља, али се питао како да им приђе. Решење до ког је дошао било је да прода себе као роба на период од пет година. Био је пребачен у Демерару, где је радио у рудницима и говорио својим сапатницима о Исусу.

Лу Фук је умро, али не пре него што је 200 људи било ослобођено безнађа прихватањем Исуса за свог Спаситеља.

Како невероватно самопожртвовање за добро других! Какав пример!

Учинивши незамисливо, то јест, понизно „узевши обличје слуге“ (Филипљанима 2,7), Исус је, такође досегао недосежне ООО – вас и мене и цео свет који је огрезао ОООи изгубљен у понору греха.

Ове седмице посматраћемо тај невероватни догађај про-речен стотинама година пре него што се одиграо.

ИСТИНА КОЈУ ЈЕ ТЕШКО ПРИХВАТИТИ (Исаија 50,4-10)

Да је Исаија намеравао само да пренесе информацију, он би изложио све појединости о Месији одједном. Али, да би поучио своје слушаоце, убедио их, и омогућио им сусрет са Слугом Господњим, он развија богато ткање тема које се понављају у симфоничком облику. Он открива Божју поруку корак по корак, тако да сваки њен вид може да се схвати у односу на остатак слике. Исаија је уметник чије је „платно“ душа његовог слушаоца.

Прочитајте текст Исаија 50,4-10. Укратко препричајте о чему ти стихови говоре. Како можете видети Исуса у тим стиховима?

У тексту Исаија 49,7 налазимо да је Божји слуга презрен, да га се гнушају, да је поданик „онијех који господаре“, али да ће „цаљеви... видјети и устати, и кнезови ће се поклонити“. Овде у 50. поглављу Књиге пророка Исаије, сазнајемо да је „долина“ дубља за благог учитеља чије речи окрепљују уморног (Исаија 50,4). Пут до оправдања води преко физичког злостављања (Исаија 50,6).

Такво злостављање звучи лоше нама који живимо у модерној западној култури. Али ако бисте на древном Блиском истоку, где је част била питање живота и смрти за појединца и групу којој је припадао, на такав начин некога вређали и злостављали, било би вам боље да имате јаку заштиту. Јер, чим би се указала и најмања прилика, жртва и/или њено племе би се сигурно осветили.

Цар Давид је напао и освојио земљу Амонову (2. Самуилова 10,1-12) само зато што њен цар „ухвати слуге Давидове, и обрија им браде до пола и отсјече им хаљине до пола, до задњице, и оправи их натраг“ (2. Самуилова 10,4). Међутим, у тексту Исаија 50 људи бију слугу, болно чупају длаке из његове браде и пљују га. А оно што те поступке чини међународним и интеркосмичким инцидентом, јесте чињеница да је жртва изасланик Цара над царевима. Заправо, поређењем текстова Исаија 9,6.7 и Исаија 11,1-16 са другим одломцима који говоре о „слуги“, откривамо да је тај слуга Цар, моћни Избавитељ! Али уз сву ту моћ и част, из неког несхватљивог разлога, Он не спасава себе! То је толико необично да људи у то нису поверовали. Док је Исус био на крсту, вође су Му се ругале:

„Другима поможе, нека помогне и себи, ако је Он Христос, Избраник Божиј!“ (Лука 23,35); „Нека сиђе сад с крста па ћемо Га вјеровати“ (Матеј 27,42).

Прочитајте текст Исаија 50,4-10. Забележите духовна начела описана у том тексту која би требало применити у свом животу. Посматрајте себе у светлу листе коју сте саставили. У којим областима бисте могли да budete бољи? Ако сте обесхрабрани, прочитајте поуку за ову седмицу до краја.

ПЕСМА О СЛУГИ КОЈИ СТРАДА (Исаија 52,13-53,12)

Текст Исаија 52,13 – 53,12, познат као „Песма о слуги који страда“, потврђује Исаијину репутацију „пророка еванђелисте“. У складу са узвишеношћу еванђеља, та песма надмашује осталу литературу. Премда је кратка, она одузима дах, а сваки стих у њој обилује дубином значења и открива суштину Божје непојмљиве тежње да спасе род изгубљен и огрезаоу греху.

Те речи није лако прихватити. Исаија припрема своје слушаоце развијајући месијанску тему од самог почетка своје књиге. Пратећи целокупни ток Месијиног живота на земљи, пророк почиње од Његовог зачећа и рођења (Исаија 7,14), представља Га као божанског Цара из Давидове лозе (Исаија 9,6.7), детаљно говори о Његовом раду на обнови Израела (Исаија 11,1-16) и мирној служби ослобођења од неправде и патње (Исаија 42,1-7). А онда открива да та велика драма о Месији обухвата неочекивани обрт – трагедију која претходи уздизању (Исаија 49,1-12; Исаија 50,6-10). Песма о Слуги који страда испитује дубине те трагедије.

Вратимо се на текстове наведе у претходном пасусу. Размотримо шта нам они говоре о Месији, Исусу. Како нам они помажу да се припремимо за оно што долази у 52. и 53. поглављу Књиге пророка Исаије? Или они једноставно допринесе томе да оно што се дешава у 52. и 53. поглављу делује још упечатљивије?

Текст Исаија 52,13 – 53,1 представља почетак песме са уводом који садржи запањујући контраст: Слуга ће напредовати и уздигнуће се, али ће Његово лице бити нагрђено до непрепознатљивости. Ко може у то да поверује?

Текстом Исаија 53,2.3 отпочиње болно спуштање – од Слугиног порекла и сасвим обичног изгледа до Његове патње и одбачености. Текст Исаија 53,4-6 застаје како би објаснио да је Његово страдање заправо наша казна, коју Он сноси да би нас исцелио. Текст Исаија 53,7-9 наставља са спуштањем недужног Слуге до гроба.

У тексту Исаија 53,10-12, Слуга се уздиже до врхунске награде најављене унапред у уводу песме која почиње стихом Исаија 52,13, уз додатни увид да је Његова жртва за спасење других по Божјој вољи.

Упоредите ту песму са обликом „долине“ који налазимо у тексту Филибљанима 2,5-11, где је Исус најпре у Божјем обличју, али се спушта испразнивши себе како би преузео обличје слуге, а затим се понижава до смрти, и то најсрамније од свих – смрти на крсту. Зато Га Бог високо уздиже, да би Га сви признали као Господа (упоредити са текстом Исаија 49,7).

Прочитајте текст Исаија 52,13-53,12. Запишите све што та песма наводи да је Исус учинио за нас. Размишљајте шта ти поступци учињени у нашу корист значе за нас.

КО ЈЕ ПОВЕРОВАО? (Исаија 52,13-53,12)

У тексту Исаија 52,13 Божји слуга је високо уздигнут, а онда следећи стих, без упозорења, описује Његово лице које је тако нагрђено да Га је немогуће препознати као једног од „синова човечијих“. Нови завет описује шта је то што је наружило Исусово лице, укључујући бичевање, круну од трња, распеће, али надасве – то што је понео грехе људског рода. Грех никад није требало да постане нешто што је за људе природно. То што је понео грех, учинило је да „Син човечији“ делује нељудски.

Упоредите то са причом о Јову, који се нагло стрмоглавио са положаја великог богатства, части и моћи у положај бедног сиротана који седи у пепелу на земљи и црепом струже своје болне ране (Јов 1;2). Контраст је био тако велики да га у први мах чак ни пријатељи нису препознали (Јов 2,12). Питање је: Зашто Јов страда? Зашто Божји Месија мора да страда? Ниједан од њих то није заслужио. Обојица су невини. Чему онда страдање?

Прочитајте стихове предвиђене за данашње проучавање и забележите сва места на којима се јавља тема о невином који страда за криве. Која се кључна порука ту налази за нас?

Погледајте питања која се постављају у тексту Исаија 53,1. Та питања наглашавају какав изазов представља веровање у нешто што је невероватно (упоредите са текстом Јован 12,37-41) и упозорава нас да се припремимо за остатак приче. Али та питања у себи садрже и позив. У овом контексту, паралела између та два питања подразумева да ће се Господња мишица/спасоносна сила (упоредити са текстом Исаија 52,10) открити онима који поверују том проповедању. Да ли желите да доживите Божју спасоносну силу? Онда верујте том проповедању.

Пажљиво погледајте текст Исаија 53,6. Која посебна порука се ту налази? Шта тај текст говори вама лично, што би требало да вам пружи наду упркос вашим ранијим гресима и неуспесима?

ОНИ ДО КОЈИХ ЈЕ НЕМОГУЋЕ ДОСЕГНУТИ – У СТВАРИ СМО МИ! (Исаија 53,3-9)

Попут неке слабашне биљке, презрен и наизглед без икакве посебне вредности (Исаија 53,2.3) – овде нам се даје управо таква слика Слуге. Исаија нас брзо води кроз невину младост до ивице провалије. Чак и уз позадину коју је претходно обезбедио, ми ипак нисмо спремни да се помиримо са судбином тог Слуге. Напротив! Исаија нас је научио да ценимо то Дете које нам се роди, врхунског Кнеза мира. Други Га презиру, али ми знамо ко је Он заправо.

Као што је неко једном рекао: „Суочили смо се с непријатељем, а то смо ми.“ Тај слуга није први који је презрен, одбачен, који је човек бола. Цар Давид је био један од таквих кад је бежао од свог сина Авесалома (2. Самуилова 15,30). Међутим, бол који трпи овај Слуга није Његов и није последица Његовог греха. Нити га Он трпи само за још неког појединца, него „Господ пусти на Њ безакоње свијех нас“ (Исаија 53,6).

А одговор на питање „Зашто?“ даје нам та Исаијина тешко прихватљива истина: Зато што је Бог љубав, Његов Месија је изабрао да страда. Али, опет, зашто? Исаија сада извлачи праву „златну жилу“ да би заокружио непојмљиву истину: Он је изабрао да страда да би досегао до оних до којих је немогуће досегнути, а то смо ми!

Они који не разумеју да тог Слугу „Бог бије и мучи“ (Исаија 53,4). Баш као што су Јовови пријатељи мислили да је зацело неки његов грех изазвао толико страдање, и као што су Исуса питали Његови ученици: „Ко сагријеш, или овај или родитељи његови, те се роди слијеп?“ (Јован 9,2), тако су и они који су видели Исуса на крсту претпоставили најгоре. Зар Мојсије није рекао да је „проклет пред Богом ко је објешен“ (5. Мојсијева 21,23; упоредити 4. Мојсијева 25,4)?

А ипак, све је то била Божја воља (Исаија 53,10). Зашто? Зато што је „Христос... нас искупио од клетве законске поставши за нас клетва“ (Галатима 3,13). Зато што Бог „Онога који не знадијаше гријења нас ради учини гријехом, да ми будемо правда Божија у Њему“ (2. Коринћанима 5,21).

„Каква цена је плаћена за нас! Посматрајте крст и Жртву подигнуту на њему. Гледајте те руке, прободене оштрим клиновима. Гледајте Његове ноге, причвршћене великим клиновима за дрво. Христос је понео наше грехе на свом телу. Та патња, та агонија је цена нашег откупљења.“ – Елен Г. Вајт, Божја задивљујућа благодат, стр. 172 (оригинал).

Терет, кривица, казна за грехе целог света – за сваки грех сваког грешника понаособ – све се то свалило на Христа док је висио на крсту, и то одједном, као једини начин да ми будемо спасени! Како нам то открива колико је грех лош, кад је таква цена морала бити плаћена да бисмо се избавили од њега? Шта нам то говори о Божјој љубави, кад је хтео да то учини за нас, чак и по тако високој цени?

ПРЕОБРАЖАВАЈУЋА ЖРТВА КАО НАДОКНАДА ЗА ПРЕСТУП (Исаија 53,10-12)

Шта значи то да живот Слуге представља „принос за гријех“ (Исаија 53,10)?

Јеврејски израз се односи на „жртву за преступ“ (3. Мојсијева 5,14-6,7; 3. Мојсијева 7,1-7), којом је грешник могао да се искупи од хотимичних греха према другима (3. Мојсијева 6,2.3). Пророк Исаија је посебно издвајао такве грехе (Исаија 1-3; Исаија 10,1.2; Исаија 58). Грешник је, осим тога, морао да врати оштећеној особи то што је узео, и још да плати глобу, пре него што принесе жртву да би примио опроштење од Бога (3. Мојсијева 6,4-7; упоредити са текстом Матеј 5,23.24). У случају нехотичне злоупотребе нечега што припада Богу, надокнада је ишла Њему (3. Мојсијева 5,16).

Сада разумемо стих Исаија 40,2, у ком Бог теши свој прогнани народ, говорећи му да је платио довољну надокнаду за своје грехе.

Међутим, после плаћања надокнаде, морала је да се принесе жртва. Њу налазимо у 53. поглављу Књиге пророка Исаије: Божји Слуга, уместо овна, поведен је као јагње на заклање (Исаија 53,7) у корист људи који су зашли с пута (Исаија 53,6).

Мада „се истрже из земље живијех“ (Исаија 53,8; упоредити Данило 9,26), као жртва потпуно прогутана пламеном који потпирује за нас наду, Слуга устаје из мртвих, из земље без повратка, да би примио плен, видео „натражје“ и продужио дане... (Исаија 53,10-12).

Погледајте сваки од следећих стихова. У ком смислу сваки од њих шаље исту основну поруку као и текст Исаија 53?

Псалми 32,1.2 _____

Римљанима 5,8 _____

Галатима 2,16 _____

Филибљанима 3,9 _____

Јеврејима 2,9 _____

1. Петрова 2,24 _____

Ако би вам неко затражио да добру вест из текста Исаија 52,13 - 53,12 сажмете у један пасус, шта бисте написали?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

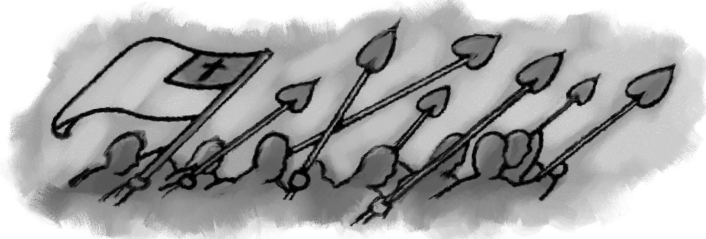
„Христос је наше грехе изнео у телу својему на дрво... Колики је онда морао бити грех када ниједно смртно биће није могло постићи помирење? Колико је морало бити његово проклетство када га је једино Божанство могло уклонити? Христов крст сведочи сваком човеку да је плата за грех смрт... О, мора да постоји нека снажна заводничка сила која поробљава моралне снаге, усмеравајући их насупротив утицајима Божјега Духа, зар не?“ – Елен Г. Вајт, Наше узвишено звање, стр. 44 (оригинал).

„Закон Божје владавине требало је да се уздигне смрћу Божјег јединородног Сина. Христос је сносио кривицу за грехе целог света. Наша подобност састоји се једино у отеловљењу и смрти Божјег Сина. Он је могао да пострада, јер је имао божанску подршку. Могао је да издржи, јер је био без икакве мрље неверства и греха. Христос је победио у корист човека претрпевши праведну казну. Осигурао је вечни живот човеку тиме што је закон учинио великим и славним.“ – Ellen G. White, Selected Messages, book 1, p. 302.

ЗА РАЗГОВОР:

1. Текст Исаија 53,7-9 спушта се у дубине понора говорећи о смрти и сахрани Слуге. Колико се аспеката тих стихова испунило пред крај Исусовог живота на земљи? Матеј 26,57-27,60; Марко 14,53-15,46; Лука 22,54-23,53; Јован 18,12-19,42.
2. Погледајте последњи наведени цитат Елен Г. Вајт који говори о томе како Христова смрт велича закон. Шта је она тиме хтела да каже? Како разумемо Његову смрт као доказ вечитости закона?

Закључак: Пошто је говорио о рођењу, идентитету и животном делу Божјег Избавитеља, Исаија коначно открива врхунску трагедију која нама пружа наду – да би досегао до изгубљених људи, укључујући и нас, да би нас спасао и исцелио, Божји Слуга добровољно сноси наш бол и казну.

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 55,1-7; Исаија 55,6-13; Исаија 58,1-12; Исаија 58,13.14.

Текст за памћење: „И ако отвориш душу своју гладноме, и наситиш душу невољну; тада ће засјати у мраку видело твоје и тама ће твоја бити као подне“ (Исаија 58,10).

Јеврејски кантор (вођа богослужења) и његова супруга који су живели у Линколну, у Небраски, почели су да примају претеће и непристојне телефонске позиве. Открили су да позиви долазе од вође америчке екстремистичке групе Кју Клуks Клан. Пошто су сазнали његов идентитет, могли су да га пријаве полицији. Али одлучили су се за један радикалнији приступ. Кад су сазнали да је парализован, појавили су се пред његовим вратима носећи вечеру! Човек је био потпуно пренеражен. Његова мржња се истопаила пред њиховом љубављу. Пар је наставио да га посећује и њихово пријатељство је расло. Он је чак помишљао да пређе у јудаизам!

„А није ли ово пост што изабрах: Да развежеш свезе безбожности, да раздријешиш ремење од бремена, да отпустиш потлачене, и да изломите сваки јарам? Није ли да преламаш хљеб свој гладноме...?“ (Исаија 58,6.7). Иронијом случаја, пар из Линколна држао је такав пост делећи оброк сасвојим гладним мучитељем, чиме су га ослободили робовања његовим властитим неоправданим предрасудама!

Хајде да сазнамо нешто више о том важном духовном начелу како га је приказао пророк Исаија.

КУПОВАТИ НЕШТО БЕСПЛАТНО? (Исаија 55,1-7)

Прочитајте следећи текст: „Ој жедни који сте год, ходите на воду, и који немате новаца, ходите, купујте и једите“ (Исаија 55,1). Коју противречност ту запажете?

Претпоставимо да сте узели храну, изашли на улицу у неком великом граду и огласили тамошњим гладнима и бескућницима: „Хеј, ви који немате новца, дођите, купујте и једите!“ Али, како да купују ако немају новца?

Међутим, ако додате следеће речи, као што је Исаија учинио: „Без новаца и без плате“ (Исаија 55,1), смисао постаје јаснији. Исаија позива људе да прихвате опроштење (Исаија 55,7) које је бесплатно. Ипак, реч „купујте“ наглашава да је оно што Бог нуди људима како би задовољио њихове потребе веома вредно. Отуда, примање нечег таквог, захтева нешто за узврат (нешто такође вредно). Бог бесплатно нуди опроштење у оквиру обновљеног заветног односа с Његовим народом, али не зато што је то било бесплатно за Њега – Он је то платио по страхој високој цени, покривеној крвљу Његовог Слуге. Премда је бесплатно, оно је Њега запањујуће много коштало.

Која је била цена нашег спасења? Видети 1. Петрова 1,18.19.

Како се Исаијин приступ спасењу може упоредити са новозаветним приступом? Ефесцима 2,8.9.

Исаија језгровито сажима еванђеље у Старом завету, али то је исто еванђеље које налазимо и у Новом завету. Није постојало никакво „старозаветно“ спасење делима, које је требало заменити „новозаветним“ спасењем благодаћу. Још откад је Бог обећао Избавитеља Адаму и Еви (1. Мојсијева 3,15), постојао је само један пут спасења – благодаћу кроз веру (Ефесцима 2,8). „Дар Божиј је животвјечни у Христу Исусу Господу нашему“ (Римљанима 6,23). Од древног Гилгамеша, који је чинио херојске подвиге у узалудној потрази за вечним животом, до данашњих глумица које верују у реинкарнацију, људи су испробавали све могуће путеве спасења, али безуспешно. Зато је потребно да сазнају за Исуса и оно што је Он постигао за њих на Крсту.

Спасење је бесплатно у смислу да нема ничег што ми можемо учинити да бисмо га зарадили. Наша дела никад неће бити довољно добра да би нас спасла. Па ипак, спасење нас, у исто време, може коштати свега. Шта то значи? Погледајте, на пример, текстове Матеј 10,39; Лука 9,23; 14,26; Филипљанима 3,8.

УЗВИШЕНЕ МИСЛИ И ПУТЕВИ (Исаија 55,6-13)

Зашто Бог каже да су Његове мисли и путеви виши од наших „колико су небеса виша од земље“ (Исаија 55,8.9)? Шта мислите да то значи?

Нема сумње да је Бог – који је створио универзум у којем чак и најједноставније појаве обухватају тајне које наш ум не може да појми – у ствари Бог чији путеви увелико надмашују оно што ми можемо чак и овлаш да разумемо. То сазнање о Његовој бескрајној надмоћности требало би, стога, да нам олакша да понизно примимо Његову помоћ. (Видети Исаија 57,15.)

Прочитајте текст Исаија 55,6-9. У ком контексту Господ говори о томе колико су Његове мисли и Његови путеви виши од свега што ми можемо да замислимо? Шта је то, по Његовим речима, што је нама тако тешко да разумемо?

Од свих великих тајни универзума, нема сумње да је план спасења највећа тајна коју једва успевамо донекле да схватимо. (Видети Ефесцима 6,19.) Да би Створитељ универзума пристао да се погне и заодене људском природом, да живи животом патње и напорног рада, само да би умро уместо нас као жртва за грех, а све то да би могао да нам опрости и покаже своју милост – то је истина која ће одушевљавати срца Божјих створених бића кроз све векове вечности.

„Тема откупљења је тајна у коју би и анђели желели да завире; она ће бити наука и песма откупљених у свим бескрајним вековима вечности. Па зар онда већ данас није достојна пажљивог проучавања и размишљања?...“

Ова тема је неисцрпна. Проучавање Христовог теловљења, Његове жртве помирења и посредничког деловања закупљаће ум марљивог ученика колико год време буде трајало; и гледајући у Небо са својим небројеним годинама, он ће узвикнути: ’Велика је тајна побожности!’“ – Елен Г. Вајт, Мој живот данас, стр. 360 (оригинал).

Осврните се на лоше ствари које сте учинили: на људе које сте повредили, на нељубазне речи које сте изговорили, на то колико сте разочарали друге, а себе саме да и не говоримо. А ипак, све то вам, Исусовим посредством, може бити опрштено, и можете стајати, управо сада, савршени и праведни у Божјим очима. Ако то није тајна, онда шта је?

ПРАВИ И ЛАЖНИ ПОСТ (Исаија 58,1-8)

На шта се односи „пост“ у тексту Исаија 58,3?

То мора да је био пост на Дан помирења, једини пост који је Бог заповедио (3. Мојсијева 16,29.31; 3. Мојсијева 23,27-32). То је потврђено у тексту Исаија 58,3 паралелним изразом „мучисмо се и понизисмо“, који прати терминологију 3. Мојсијева. Понижење/мучење себе односи се на различите облике самоодрицања, укључујући и пост (упоредити са текстовима: Псалми 35,13; Данило 10,2.3.12).

Контекст Дана помирења објашњава Божју заповест: „Подигни глас свој као труба“ (Исаија 58,1). Та врста трубе од овнујског рога, под називом шофар, оглашавала се као подсетник десет дана пре Дана помирења (3. Мојсијева 23,24). Штавише, сваке педесете године, на Дан помирења најављиван је почетак јубиларне – опросне године (3. Мојсијева 25,9.10; упоредити са текстом Исаија 27,13).

Прочитајте текст Исаија 58,3-7. На шта се Господ жали? Шта није било у реду с њиховим „постом“?

Чини се да су људи очекивали да им Господ честита због њихове „побожности“. Наравно, они су то све наопако схватили. Самоодрицање на Дан помирења требало је да изрази њихову захвалност и оданост Богу на дан кад је првосвештеник излазио пред Њега да очисти Светињу, а самим тим да очисти и њих од греха који су им већ били опроштени (3. Мојсијева 16; упоредити са 4. поглављем). Њихова дела требало је да буду учињена у знак захвалности Богу који их је спасао на дан суда, а не да би стекли Божје одобравање због своје „побожности“ и „посвећења“. Уосталом, греси народа били су то што је упрљало Божју Светињу. Она је морала да буде очишћена крвљу која је проливена због оног што су они учинили.

Једна од кључних поука које произлазе из тих текстова указује на разлику између тога да ли смо само религиозни или смо заиста Христови следбеници. У чему се огледа та разлика? Како се ми, као појединци, суочавамо са истом опасношћу која је овде приказана, а то је да верујемо да наши верски ритуали у извесном смислу показују како ми следимо Господа на начин на који Он то тражи од нас?

ПОСТ КАО БОРБА СА СОБОМ (Исаија 58,1-12)

Десет дана након што је звук трубе подсетио припаднике Божјег народа да Господ треба да буде проглашен за њиховог Цара на сам Дан помирења, кад је њихова понизност кроз самоодрицање требало да потврди оданост Њему као Цару, пророк подиже свој глас попут трубе да би објавио да су они, заправо, у побуни против Њега (Исаија 58,1).

Прочитајте текст Исаија 58,6-12. Која дела Бог сматра делима истинског самоодрицања? Уосталом, шта је теже: прескочити неколико оброка, или уложити властито време и новац да бисте нахранили бескућнике у свом граду? Које начело треба да се види иза тих поступака? У ком смислу се истинска религија састоји од таквих дела?

Свако може да буде религиозан. Свако може да обавља верске обреде, чак и оне исправне, по свим прописима. Али то није једино што Господ жели. Погледајте Исусов живот. Колико год да је Он био одан верским обредима свог времена, писци Еванђеља су много већи акценат стављали на Његова дела милосрђа, исцељења, на то што је хранио гладне и опраштао онима који су имали потребу за тим, него на Његову оданост ритуалима.

Господ тражи цркву, људе, који ће свету проповедати истину. Али шта ће пре привући људе истини каква је у Исусу – строго придржавање закона здраве исхране или спремност да се помогне гладнима? Строго поштовање суботног одмора или спремност да се потроши време и енергија да би се помогло онима којима је то потребно?

Прочитајте текстове Матеј 25,40 и Јаков 1,27. Шта нам они говоре?

Погледајте благослове наведене у 58. поглављу Књиге пророка Исаије, за које Бог каже да ће доћи на људе који настоје да служе онима који имају мање среће од њих. Шта нам, по вашем мишљењу, Господ ту говори? Да ли су то обећања о некој натприродној интервенцији до које ће доћи у нашем животу ако будемо све то чинили? Или нам можда Он говори о благословима које по природи ствари примамо дајући себе другима, уместо да будемо себични, похлепни и заокупљени собом? Објасните свој одговор.

ВРЕМЕ ЗА НАС (Исаија 58,13.14)

Зашто пророк говори о Суботи у тексту Исаија 58,13.14? Какве везе то има са контекстом Дана помирења који видимо у претходним стиховима?

Годишњи Дан помирења био је церемонијална субота. Она је била попут седмичне Суботе у смислу да је свака врста посла била забрањена (3. Мојсијева 23,27-32). Према томе, као што су рани адвентисти уочили, правило да период одмора на Дан помирења траје од вечери до вечери (3. Мојсијева 23,32) открива нам да то исто мора да важи и за седмичну Суботу. Исто тако се и порука стихова Исаија 58,13.14, мада се првенствено односи на церемонијалну суботу на Дан помирења, може применити и на седмичну Суботу.

Прочитајте текст Исаија 58,13. Каква би Субота требало да буде? Како можемо постићи да наше суботно искуство подсећа на то које је ту описано? Такође, кад помислите на то шта Субота заправо представља, зашто је важно да она буде баш таква као што је описана у том тексту?

Текст Исаија 58 обрађује три главне теме: самоодрицање, добротинство и Суботу.

Каква повезаност постоји између њих?

Прво, све три подразумевају усредсређеност на Бога, Његове приоритете и признање наше зависности од Њега. Друго, примењујући то троје, људи теже светости опонашајући Бога (видети 3. Мојсијева 19,2), који је, у Христовом облику, понизио себе (Филибљанима 2,8), показао самопожртвовану љубав (Јован 3,16), и починуо од свог посла у Суботу на крају седмице Стварања (1. Мојсијева 2,2.3; 2. Мојсијева 20,11).

Погледајте још неке повезаности између тема којима се бави 58. поглавље Књиге пророка Исаије – самоодрицања, бриге о другима и Суботе: слобода од напорног рада током седмице, коју омогућује Субота, добра је за људе, јер им допушта да се освеже (2. Мојсијева 23,12; Марко 2,27); Исус је показао да је прикладно чинити добра дела суботом (Марко 3,1-5; Јован 5,1-17); право светковање Суботе доноси радост (Исаија 58,14), исто као и помагање другима (Исаија 58,10.11). Шта би морало да се промени у вашем животу да бисте и сами искусили те благослове?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

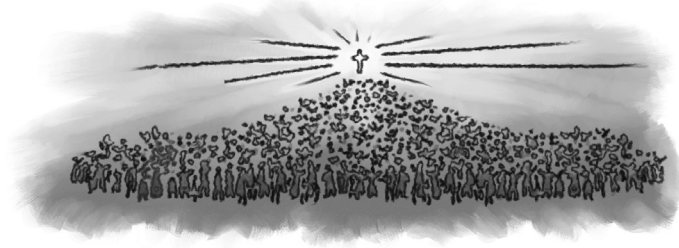
„Нико не може без самоодрицања да покаже право човекољубље. Животом простодушности, самоодрицања и строге штедње, ми можемо да извршимо посао који нам је одређен као Христовим представницима. Гордост и световно честољубље морају бити избачени из нашег срца. У сваком нашем послу мора се спроводити начело несебичности откривено у Христовом животу. На зидовима наших домова, на сликама, на намештају треба да читамо: 'Доведите сиромашне и одбачене у свој дом.' На нашим орманима треба да се види, као да је Божјим прстом написано: 'Голе одените.' У трпезарији, на столу крцатом обилном храном, треба да видимо речи: 'Није ли да преламаш хлеб свој гладноме?' (Исаија 58,7).“ – Елен Г. Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 206 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Погледајте питања која Исаија поставља народу свог времена: „Зашто трошите новце своје на оно што није храна, и труд свој на оно што не сити?“ (Исаија 55,2). Запитајте се на који начин и ми можда чинимо исто, трудећи се око онога што не задовољава? Зашто је тако лако упасти у исту ту замку?
2. Ако су самоодрицање, доброта према другима и Субота били важни на Дан помирења у Исаијино време, да ли је то исто толико важно и кад је реч о Дану помирења на крају времена (Данило 8,14), када ће Божји Празник труба најавити коначно ослобођење приликом Христовог другог доласка (1. Коринћанима 15,52; упоредити са текстом 3. Мојсијева 25,9.10)? Објасните свој одговор.
3. Поведите разговор у разреду на тему држања Суботе. Шта је, по вама, Исаија мислио кад је рекао да треба да престанемо суботом да чинимо што је нама драго, а да је ипак називамо „милином“ (Исаија 58,13)? Како да постигнемо и једно и друго? Имајте на уму целокупан текст 58. поглавља Књиге пророка Исаије.

Закључак: У 55. и 58. поглављу своје књиге Исаија позива народ да одустане од сопствених мисли и путева и да се врати Богу, чији је идеал, кад је о њиховој срећи реч, много виши од њиховог. Он милостиво прашта, а онда инсистира на томе да они којима је опроштено буду милостиви, у складу са духом Дана помирења и Суботе, зато што дар Божјег опроштења, кад се заиста прими, преображава срце.

ЧЕЖЊА НАРОДА

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 59; Исаија 59,15-21; Исаија 60,1,2; Исаија 61; Исаија 61,2.

Текст за памћење: „Народи ће доћи к видјелу твојему и ка свјетлости која ће те обасјати“ (Исаија 60,3).

„Морамо учити у Христовој школи. Ништа осим Његове праведности не може нам дати право на било који од благослова завета милости. Дуго смо чезнули за тим благословима и трудили се да их задобијемо, али нисмо их примили, јер смо гајили мисао да можемо сами да урадимо нешто чиме бисмо себе учинили достојним. Нисмо одвратили поглед од себе, верујући да је Исус живи Спаситељ. Не смемо помислити да ће нас наша сопствена благодат и заслуге спасити. Христова благодат је наша једина нада у спасење. Преко својих пророка, Господ обећава: «Нека безбожник остави свој пут и неправедник мисли своје; и нека се врати ка Господу и смисловаћу се на њ, и к Богу нашем, јер прашта много» (Исаија 55,7). Морамо веровати самом обећању и не прихватати осећај као веру. Када у потпуности верујемо Богу, кад се ослонимо на заслуге Исуса као Спаситеља који прашта грехе, примићемо сву помоћ коју прижељкујемо.“ – Ellen G. White, Faith and Works, p. 36.

Ове седмице можемо још боље да сагледамо ту велику истину онако како је откривена у списима пророка Исаије.

ПОСЛЕДИЦЕ ГРЕХА (Исаија 59)

У тексту Исаија 58,3 народ пита Бога: „Зашто постисмо,... а Ти не погледа, мучисмо се и понизисмо, а Ти не хтје знати?“

Супротно томе, текст Исаија 59,1 наговештава једно другачије питање, нешто попут овог: „Да ли је окраћала рука Господња да не може спасти, или је отежало ухо Његово да не може чути?“ Исаија одговара да је Бог у стању и да чује и да спасе (Исаија 59,1). Међутим, разлог из ког Он то не чини је нешто сасвим друго.

Прочитајте текст Исаија 59,2. Која порука је ту дата као одговор на питање из текста Исаија 59,1?

Бог одлучује да „игнорише“ свој народ, не зато што то жели, већ зато што „безакоња ваша раставише вас с Богом вашим“ (Исаија 59,2). Ту видимо једну од најјаснијих библијских тврдњи у погледу последица које грех оставља на божанско-људски однос. У остатку 59. поглавља Исаија разрађује тај закључак, који се може видети кроз целу људску историју; грех може да уништи наш однос са Господом и тако доведе до наше вечне пропасти, не зато што грех удаљава Бога од нас, већ зато што удаљава нас од Њега.

Прочитајте текст 1. Мојсијева 3,8. Како тај текст открива начело изражено у претходном пасусу?

Грех је на првом месту одбацивање Бога, окретање од Њега. Грех се заправо храни самим собом, јер не само што представља окретање од Бога, већ и последице тог чина наводе грешника да се још више удаљи од Господа. Грех нас одваја од Бога, не зато што Бог не би хтео да допре до грешника (заправо, цела Библија је скоро ништа друго до извештај о Божјим настојањима да спасе грешнике), већ зато што грех наводи нас да одбацимо Његово божанско окретање ка нама. Отуда је толико важно да не трпимо никакав грех у свом животу.

На који начин сте ви доживели реалност одвајања од Бога изазвану грехом? Шта је, на основу вашег искуства, једино решење за тај проблем?

КОМЕ ЈЕ ОПРОШТЕНО? (Исаија 59,15-21)

Педесет девето поглавље Књиге пророка Исаије износи запањујућу слику у вези са проблемом греха. Срећом, Библија такође пружа наду у Спасење.

За почетак, поставимо питање: Колико нас је згрешило? Библија је недвосмислена: Сви ми. Спасење се, према томе, не може заснивати на одсутности греха. Оно се мора заснивати на опроштењу (Јеремија 31,34). Павле се слаже с тим. Сви су згрешили (Римљанима 3,9-20.23). Дакле, не може постојати разлика по том основу (Римљанима 3,22). Они који су оправдани могу бити проглашени праведнима само зато што вером прихватају дар Божје праведности кроз Христову жртву.

Прочитајте текст Римљанима 3,21-24. Шта нам ти текстови говоре о начину на који се спасавамо? Какву наду би они требало да нам дају на суду?

Већина људи мисли да је главно питање на суду: Ко је згрешио? Међутим, то питање не треба ни постављати, јер су сви згрешили. Уместо тога, питање гласи: Које је опроштено? Бог је праведан кад оправдава „онога који је од вјере Исусове“ (Римљанима 3,26). Одлучујуће питање на суду гласи: Ко је примио и наставља да прима опроштење на основу тога што верује у Исуса?

Е сада, тачно је да се нама суди по делима, али не у смислу да нас дела спасавају. Кад би било тако, вера би била узалудна (Римљанима 4,14). Наша дела, заправо, откривају да ли смо заиста спасени (Јаков 2,18).

Зашто дела не могу да нас спасу, ни сада ни на суду? Видети Римљанима 3,20.23.

Прекасно је да добра дела, или послушност закону, било кога спасу. Сврха закона у грешном свету није да спасе, већ да укаже на грех. Јер, „вјера, која кроз љубав ради“ (Галатима 5,6), љубав која се улива у срце Божјим Духом (Римљанима 5,5), показује да особа има живу веру у Исуса (видети такође Јаков 2,26).

Дела су спољашњи израз, људско испољавање спасоносне вере. Према томе, право хришћанско искуство је оно у ком се вера изражава кроз свакодневно посвећење Господу, што се открива послушношћу закону. На суду, Бог користи дела као доказ пред својим створењима која не могу да читају мисли вере као што Он може. Али за обраћену особу, само дела учињена након обраћења, у сили Христа и Светог Духа, значајна су на суду. Живот греха пре обраћења већ је опран крвљу Јагњета (видети Римљанима 6).

СВЕОПШТИ ПОЗИВ (Исаија 60,1,2)

О чему је реч у тексту Исаија 60,1,2? Које начело ту видимо на делу, а може се видети и у целој Библији? Коју наду нам оно нуди?

У тексту Исаија 60,1,2, приказано је Божје ослобођење Његовог народа након изгнанства, дочарано сликом Бога који ствара светлост од таме и унапред указује на коначно спасење преко Христа.

Према тексту Исаија 60,3, ка чијем ће светлу народи и цареви доћи?

На јеврејском језику реч која означава ту особу је у једнини и женског је рода и (видети такође Исаија 60,1,2). То мора да је гора „Сион“, приказана као жена, и споменута пред крај претходног поглавља (Исаија 59,20). Дакле, народи земље, које покрива тама, доћи ће ка гори Сион. Биће привучени светлошћу Божје славе која се показује над њом (Исаија 60,2). „Гора Сион је позвана да уђе у светлост која јој припада, а затим да посматра и да се радује народима који се скупљају око те исте светлости.“ – J. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*, p. 494. Запазите да је нагласак, и поред тога што Сион заправо представља Јерусалим, више на људима него на физичком положају града.

У остатку тог поглавља, даље се развија тема представљена у тексту Исаија 60,1-3: Народи света привучени су ка Јерусалиму, који је благословен због Божјег славног присуства у њему.

Како се то пророчанство може упоредити са Божјим заветним обећањем датим Авраму? (1. Мојсијева 12,2,3). Зар они не говоре једно те исто?

Бог је имао један свеопшти циљ кад је изабрао Аврама и његове потомке – да преко њега све породице на земљи буду благословене (1. Мојсијева 12,3; 1. Мојсијева 18,18; 1. Мојсијева 22,18). Дакле, Божји завет са Аврамом требало је на крају крајева да буде завет са целим човечанством преко Аврама. Он и његови потомци требало је да буду канал преко којих Бог шаље своја откривења свету.

Исаија је настојао да врати свој народ његовој древној сврси за опште добро. Као представници правога Бога, они су били одговорни не само за себе већ за читав свет. Требало је да примају странце који траже Бога (видети такође Исаија 56,3-8), јер ће се Његов дом „звати Дом молитве свијем народима“ (Исаија 56,7).

Посматрано у том контексту, како разумете улогу Цркве адвентиста седмог дана, или још конкретније, своју личну улогу у тој цркви?

„ГОДИНА МИЛОСТИ ГОСПОДЊЕ“ (Исаија 61,2)

Ко говори у тексту Исаија 61,1?

Дух Божји је на особи коју је Господ помазао, што значи да је то месија, односно Месија. Његов посао је: „Да јављам добре гласе кроткима,... да завијем рањене у срцу, да огласим заробљенима слободу и сужњима да ће им се отворити тамница“ (Исаија 61,1). На кога вас то подсећа? Упоредите то са текстом Исаија 42,1-7, где је Божји Слуга описан врло сличним изразима.

Текст Исаија 61,2 најављује „годину милости Господње“. Месија, помазан као давидовски Цар и Избавитељ, најављује посебну годину Божје милости у време кад Он проглашава слободу. Упоредите то са текстом 3. Мојсијева 25,10, где Бог заповеда Израелцима да прогласе слободу у време јубиларне педесете године: „То нека вам је опросна година, и тада се вратите сваки на своју баштину, и сваки у род свој вратите се.“ То значи да би они који су били принуђени да продају своје породично имање, или да постану слуге како би преживели тешка времена (3. Мојсијева 25,25-55), добили натраг своју земљу и слободу. Будући да је опросна година почињала оглашавањем трубе на Дан помирења (3. Мојсијева 25,9), већ смо помињали тај текст у вези са 58. поглављем Књиге пророка Исаије.

Премда је „година милости Господње“ из текста Исаија 61,2 представљала неку врсту јубиларне године, то није било једноставно поштовање одредби из текста 3. Мојсијева 25. Ту годину је најавио Месија, Цар, као време кад Он открива себе кроз службу ослобођења и обновљења. То је слично обичају неких древних месопотамских царева који су заступали друштвену правду проглашавајући опроштење дугова током раних година своје владавине. Служба Месије увелико превазилази опсег закона из 25. поглавља 3. Мојсијева. Он не само што оглашава „заробљенима слободу“, већ превија и рањене у срцу, теши жалосне и доводи их до потпуног обновљења (Исаија 61,1-11). Штавише, осим „године милости Господње“, Он најављује и „дан освете Бога нашега“ (Исаија 61,2).

Када се то Исаијино пророчанство испунило? Лука 4,16-21.

Како је то остварено кроз Исусову службу? Такође, поставите себи и следеће важно питање: Ми, наравно, нисмо Исус. Али ми треба да представљамо Њега пред светом. Шта је то што Месија чини, према тексту Исаија 61,1-3, што би ми, и поред својих ограничених способности, такође требало да чинимо? И на које практичне начине можемо то да чинимо?

„ДАН ОСВЕТЕ БОГА НАШЕГА“ (Исаија 61,2)

Зашто Месија, као што је описано у тексту Исаија 61, усред свих тих добрих вести, најављује Божју освету? Када се то пророчанство испунило?

Кад је био у Назарету, Исус, Месија, читао је из 61. поглавља Књиге пророка Исаије, док није стигао до речи: „Да огласим годину милости Господње“ (Исаија 61,2; Лука 4,19). Тада је стао и изјавио: „Данас се изврши ово Писмо у ушима вашима“ (Лука 4,21). Дакле, Он је намерно и конкретно избегао да прочита следеће речи из истог стиха, које најављују „дан освете Бога нашега“ (Исаија 61,2). Мада је Његова служба добрих вести, слободе и утехе управо отпочињала да ослобађа заробљенике од сотонине тираније, дан освете још није требало да дође. У тексту Матеј 24 (упоредити са Марко 13; Лука 21), Он је својим ученицима открио да ће божански судови доћи у будућности.

Заиста, у тексту Исаија 61 дан Божје освете је „велики и страшни дан Господњи“ (Јоило 2,31; Малахија 4,5), који ће наступити кад Христос буде поново дошао да ослободи планету Земљу од неправде, тако што ће поразити своје непријатеље и избавити потлачени остатак свог народа (Откривење 19; упоредите са текстом Данило 2,44.45). Дакле, иако је Христос најавио почетак године „милости Господње“, њен врхунац ће бити приликом Његовог другог доласка.

Како можете да помирите схватање о Богу пуном љубави са Богом који исто тако обећава освету? Да ли су те две замисли неспојиве? Или ту освету схватате као израз љубави? Зашто тако мислите? Објасните свој одговор.

Мада нам је Исус рекао да окренемо други образ (Матеј 5,39), Он касније врло јасно каже да ће казна бити праведно одмерена (Матеј 8,12). Иако нам Павле каже да не враћамо „коме зла за зло“ (1. Солуњанима 5,15), он такође каже да ће Господ, кад се буде показао с неба у плануом огњу, „дати освету онима који не познају Бога“ (2. Солуњанима 1,8).

Разлика се, наравно, огледа у томе што Господ у својој бескрајној мудрости и милости једини може да спроведе и правду и освету на потпуно праведан начин. Људска правда и људска освета праћене су свим манама, слабостима и недоследностима људске природе. Божја правда ће, наравно, доћи без иједног од тих ограничења.

У ком бисте од следећих случајева више волели да видите освету над неким ко чини зло? (1) Над особом која повређује некога кога не волите, или (2) над особом која повређује некога кога волите? Како нам то помаже да боље разумемо повезаност између Божје љубави према нама и опомена у вези са осветом?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Видети такође одломак из књиге Стварање, патријарси и пророци од Елен Г. Вајт, стр. 376-378 (оригинал), као и из књиге Чезња векова, стр. 236-243 (оригинал).

„Исус је стајао пред народом као живи Тумач пророчанстава која су говорила о Њему. Објашњавајући речи које је прочитао, говорио је о Месији као Помагачу угњетаваних, Ослободиоцу заробљених, Исцелитељу болесних, као о Ономе који ће вратити вид слепима и открити свету светлост истине. Његово утицајно поступање и чудесно значење Његових речи прожели су слушаоце таквом силом какву никада раније нису осетили. Плима божанског утицаја рушила је сваку препреку и као и Мојсије, посматрали су Невидљивога. Пошто су њихова срца била покренута Светим Духом, одговорили су усрдним амин и хвалама Господу.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 237 (оригинал).

„Дан Божје освете долази – дан Његовог жестоког гнева. Ко ће се одржати на дан Његовог доласка? Људи су отврдили срцем према Божјем Духу, али ће стреле Његовог гнева продрети тамо где стреле осведочења нису могле. Бог неће још дуго чекати да се обрачуна са грешним човеком. Да ли ће лажни пастир заштитити преступника у тај дан? Да ли ће моћи да буде опроштено ономе ко је кренуо за мноштвом стазом непослушности? Да ли ће популарност или бројке учинити било кога недужним? Ово су питања која би безбрижни и равнодушни требало да размотре и разреше сами за себе.“ – Ellen G. White, Faith and Works, p. 33.

ЗА РАЗГОВОР:

Један адвентистички пастор је озбиљно изјавио да је проблем број један у његовој служби искључивост чланова цркве који не желе да им се други придруже. Ако такви „хришћани“ не желе да прихвате чак ни оне који су иступили са своје стазе да би се појавили у нашој цркви, како онда могу да пруже љубав и наду, и однесу добру вест о Христовом царству целом свету, да би и други добили прилику да буду спасени пре него што дође крај (Матеј 24,14)?

Закључак: Бог чисти неправедно друштво уклањајући побуњенике и обнављајући остатак који се одвраћа од греха што су их одвојили од Њега. Захваљујући благословима Божјег присуства, људи из других народа бивају привучени Богу и Његовом народу, тако да и сами могу да уживају у најављеном времену Божје милости и избављења које Месија доноси.

НОВОРОЂЕЊЕ ПЛАНЕТЕ ЗЕМЉЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 65,17-25; Исаија 66,1-19; Исаија 66,19-21; Исаија 66,21; Исаија 66,22-24.

Текст за памћење: „Јер, гле, Ја ћу створити нова небеса и нову Земљу, и што је прије било неће се помињати нити ће на ум долазити“ (Исаија 65,17).

Једног дана дванаестогоднишњи дечак који је управо прочитао неку књигу о астрономији, одбио је да иде у школу. Мајка је одвела дете код породичног лекара, који га је питао: „Били, у чему је проблем? Зашто више не желиш да учиш и да идеш у школу?“

„Зато, докторе“, одговорио је дечак, „што сам у овој књизи о астрономији прочитао да ће сунце једног дана сагорети и да ће сав живот са земље нестати. Не видим разлог да било шта радим ако ће на крају све изумрети.“

Мајка је хистерично повикала: „То се тебе не тиче! То се тебе не тиче!“

А доктор се насмешио и рекао: „Били, не треба да бринеш, јер до тренутка кад се то догоди сви ми ћемо ионако већ одавно бити мртви.“

Наравно, то и јесте део проблема – на крају, сви ми ћемо ионако бити мртви.

Срећом, наше постојање не мора да се заврши смрћу. Напротив, нама је понуђен живот, вечни живот, у једном обављеном свету.

НОВО НЕБО И НОВА ЗЕМЉА (Исаија 65,17-25)

Прочитајте текст Исаија 65,17-25. Коју врсту обновљења Господ овде обећава?

Обећање о новом стварању Бог почиње следећим речима: „Јер, гле, Ја ћу створити нова небеса и нову Земљу, и што је прије било неће се помињати нити ће на ум долазити“ (Исаија 65,17). У том изванредном пророчанству Господ обећава: „Ја ћу створити Јерусалим да буде весеље и народ његов да буде радост“ (Исаија 65,18). У њему више неће бити плача (Исаија 65,19). Биће нормално да људи, пре него што умру, живе знатно дуже од једног века (Исаија 65,20). Плод њиховог труда и њихова деца остаће уз њих и они ће уживати у њима (Исаија 65,21-23). Бог ће их услишити пре него што Га призову (Исаија 65,24).

Колико год да је све то лепо, зашто то ипак није слика нашег коначног обновљења, наше коначне наде?

До овог тренутка, дата нам је слика дугог, мирног живота у Обећаној земљи. Али људи, и поред тога што дуже живе, још увек умиру. Где је тај коренити преображај природе који очекујемо приликом стварања „новог неба“ и „нове земље“? Следећи стих нам каже: „Вук и јагње заједно ће пасти, и лав ће јести сламу као во; а змији ће бити храна прах; неће удити ни потирати на свој Светој гори мојој, вели Господ“ (Исаија 65,25).

Да би месоједи као што су лавови постали биљоједи, потребно је далеко више од семинара о вегетаријанском кувању. То захтева ново стварање, да би се обновило идеално стање света, какво је постојало пре него што је грех у Едемском врту донео смрт.

Овде, у 65. поглављу Књиге пророка Исаије, Бог приказује стварање „новог неба“ и „нове земље“ као процес, низ корака који почињу обновом Јерусалима. Упоредите то са 11. поглављем, где се говори о томе како ће Месија донети правду (Исаија 11,1-5). Тада ће, коначно, завладати мир на свој „Светој гори“ Божјој. Сlike употребљене у 11. поглављу Књиге пророка Исаије сличне су онима које налазимо у 65. поглављу: „И вук ће боравити с јагњетом... и лав ће јести сламу као во...“ (Исаија 11,6.7). Премда Господња „света гора“ почиње од горе Сион у Јерусалиму, то је само зачетак, симбол, онога што Бог обећава да ће учинити, коначно, у новом свету са својим искупљеним народом.

Замислите кад би, уместо што живи 60, 70, 90, или чак и 100 година, већина људи живела милион и више година. Зашто, чак ни тада, основни проблем људског рода не би био решен? Зашто је вечни живот једини одговор на најдубље људске потребе?

БОЖАНСКИ „МАГНЕТ“ (Исаија 66,1-19)

Прочитајте текст Исаија 66,1-19. Имајући на уму време у ком је писао, коју основну поруку Исаија овде износи?

Преко пророка, Бог понавља позив и опомену који прожимају целу његову књигу: Бог ће спасити и обновити понизне који дрхте од Његове речи (Исаија 66,2.5). Као у тексту Исаија 40,1, Он ће их утешити (Исаија 66,13). Али уништиће оне који се буне против Њега. То обухвата лицемере који се држе обреда, а чије жртве Он одбацује (Исаија 66,3.4; упоредити са текстом Исаија 1,10-15), као и оне који мрзе и одбацују Његове верне (Исаија 66,5). То такође обухвата и оне који се одају паганским гадостима (Исаија 66,17), какве су практиковане чак и у јерусалимском храму (Језекиљ 8,7-12).

Погледајте текст Исаија 66,3. О чему он говори? Која духовна начела су ту откривена? Како се та иста идеја може изразити у контексту савременог хришћанства и богослужења?

Како Бог служи као магнет који привлачи народе себи? Исаија 66,18.19.

Након уништења својих непријатеља (Исаија 66,14-17), Бог открива своју славу, тако да постаје магнет који привлачи људе у Јерусалим (упоредити са текстом Исаија 2,2-4). Он поставља „знак“ међу њима, који се овде конкретно не наводи, али се очигледно односи на знак који је Исаија последњи пут поменуо: Бог даје свом народу радост, мир и обнавља њихову земљу (Исаија 55,12.13). Кад Он открије своју славу обнављајући народ након уништења, то представља знак Његове обновљене наклоности, као што је дуга након Потопа била знак Ноју (1. Мојсијева 9,13-17).

Прочитајте текст Исаија 66,5. Шта значи дрхтати од Његове речи? Зашто Господ жели да ми дрхтимо од Његове речи? Ако ви не дрхтите, шта то говори о стању вашег срца?

МИСИОНАРИ И ВОЂЕ БОГОСЛУЖЕЊА (Исаија 66,19-21)

Шта значи то да они који су спасени доводе људе из других народа на дар Господу? Исаија 66,19.20.

Оне који су преживели уништење Бог шаље до свих крајева земље, ка народима који не знају за Њега, и каже: „Јављаће славу Моју по народима“ (Исаија 66,19). То је једна од најјаснијих старозаветних изјава на тему мисионства. Другим речима, не само што ће људи бити привучени јеврејском народу, већ ће и неки од Јевреја одлазити у друге народе и поучавати их о правом Богу, што је парадигма која се изричито заступа у Новом завету. Мада је било извесних мисионских настојања од стране Јевреја у периоду између повратка из Вавилона и Христовог доласка (Матеј 23,15), тек су рани хришћани проширили еванђеље великом брзином и у широким размерама (Колошанима 1,23).

Баш као што су Израелци Господу доносили дар у житу у Његов храм, тако су Му и мисионари доносили дар. Али требало је да они као дар доведу „браћу вашу из свијех народа“ (Исаија 66,20). Као што је дар у житу био жртва Богу која се није клала, тако су и обраћеници довођени Богу као „жртва жива“ (упоредити са текстом Римљанима 12,1). У прилог тврдњи да се људи могу доводити као нека врста жртве Богу, запазите да су много раније Левити посвећивани „за принос од синова Израиљевијех да врше службу Господу“ (4. Мојсијева 8,11).

Какав је значај Божјег обећања да ће „и између њих... узети свештенике и Левите“ (Исаија 66,21)?

Заменица „њих“ у 21. стиху односи се на „браћу вашу из свијех народа“, поменути у претходном стиху. То су пагани између којих ће Бог изабрати неке да буду вође богослужења упоредо са свештеницима и Левитима. То је револуционарна промена. Бог је претходно овластио само Аронове потомке да служе као свештеници, и једино још припаднике Левијевог племена да им помажу. Пагани не могу дословно да постану Аронови или Левијеви потомци, али Бог је неке од њих овластио да служе у том својству, што је претходно било забрањено чак и за већину Јевреја.

Прочитајте текст 1. Петрова 2,9.10. Које Петар пише? Шта он каже? Коју поруку он има за нас као припаднике данашњег „светог народа“? Да ли смо ми иоле успешнији од првобитног светог народа (2. Мојсијева 19,6)?

ЗАЈЕДНИЦА ВЕРЕ (Исаија 66,21)

Израелци су били „царство свештеничко и народ свет“ (2. Мојсијева 19,6), са посебним редом свештеника одвојеним да би представљали народ као вође богослужења. Али у будућности, и неки пагани ће постати вође богослужења (Исаија 66,21).

Како ће та промена утицати на обновљену заједницу вере? Видети Матеј 28,19; Дела 26,20; Галатима 3,28; Колошанима 3,11; 1. Тимотију 3,16.

Према Божјем „новом светском поретку“, пагани се неће само придружити Божјем народу, него ће постати равноправни судеоци са Јеврејима у мешовитој заједници вере која ће представљати „царско свештенство“. Према томе, разлика између Јевреја и пагана постаће функционално небитна.

Када се то Исајино пророчанство обистинило?

Павле, мисионар међу паганима, објавио је: „Нема ту Јеврејина ни Грка... јер сте сви једно у Христу Исусу. А кад сте ви Христови, онда сте потомство Авраамово, и по обећању наследице“ (Галатима 3,28.29).

То што су постали наследници обећања, па према томе, и узвишено „царско свештенство“, није било повод за умишљени елитизам, већ налог да се придруже Јеврејима у објављивању „добродјетели Онога који вас дозвола из таме к чудноме видјелу своме“ (1. Петрова 2,9; упоредити са текстом Исаија 66,19).

Уздизање пагана није давало право Јеврејима да гунђају како је Бог неправедан зато што им даје исту награду. Нити је давало право паганима да се према јеврејској браћи и сестрама односе с непоштовањем, ништа више него што би радници унајмљени касније у току дана требало да омаловажавају оне који су запослени раније (видети Матеј 20,1-16). Јеврејима су првима биле „повјерене ријечи Божије“ (Римљанима 3,2) као Божјем каналу откривења. Павле је писао обраћеницима из паганства: „Ако ли се неке од грана одломише, и ти, који си дивља маслина, прицијепио си се на њих, и постао заједничар у коријену и у масти од маслине; не хвали се гранама“ (Римљанима 11,17.18).

Зашто је у светлу Крста, у светлу еванђеоског налога, било која врста духовног, етничког, или чак политичког елитизма тако мрска у Божјим очима? Пажљиво преиспитајте себе и проверите да ли гајите било какав осећај духовне или етничке супериорности? Ако је тако, покајте се!

ТАКО ЋЕ СТАЈАТИ ПОТОМСТВО ВАШЕ И ИМЕ ВАШЕ (Исаија 66,22-24)

Прочитајте текст Исаија 66,22. Шта нам он говори? Какву наду можемо ту пронаћи?

Једно од најлепших обећања из Књиге пророка Исаије налази се у тексту Исаија 66,22. Прочитајте га пажљиво. На новом небу и на новој земљи наше потомство и наше име стајаће – заувек. Неће више бити брисања, одсецања, калемљења, чупања, ни искорењивања. Ту имамо обећање о вечном животу у једном обновљеном свету, свету без греха, без смрти, без патње. Биће то ново небо и нова земља, коначно и потпуно испуњење наше хришћанске вере, врхунац онога што је Христос остварио за нас на Крсту.

Зашто се Младине налазе упоредо са Суботама у опису новог неба и нове земље, изложеном у тексту Исаија 66,23?

Мада има више различитих начина на које можемо сагледати тај тежак текст, један од приступа је следећи: Бог је створио Суботу пре него што је успостављен жртвени систем (1. Мојсијева 2,2.3). Дакле, иако су Суботе поштоване према обредном систему, оне не зависе од њега. Према томе, оне настављају да се светкују без прекида током периода обновљења, као и на новој земљи. Али у Библији нема никаквих назнака да су Младине биле легитимни дани богослужења одвојено од жртвеног система. Можда ће то бити дани за богослужење (али не обавезно и дани за одмор као седмичне Суботе) на новој земљи, вероватно у вези са месечним циклусом дрвета живота (Откривење 22,2).

Какво год да је конкретно значење текста Исаија 66,23, изгледа да је кључна мисао та да ће Божји народ обожавати свог Господа кроз читау вечност.

Зашто Исаија завршава негативном сликом спасених људи који гледају лешеве одметника које је Бог уништио (Исаија 66,24)?

Као сликовито упозорење људима свог времена, Исаија сажето приказује супротност између верних који ће преживети уништење Вавилона и бунтовника који ће бити уништени. То нису вечне муке – бунтовници су мртви, спржени „огњем“ уништења који се неће угасити док не заврши свој посао, како би обнова Јерусалима могла да почне.

Исаијино упозорење упућује унапред на коначно испуњење пророчанстава описано у књизи Откривење: уништење грешника и сотоне и смрт у огњеном језеру (Откривење 20), након чега ће настати „ново небо и нова земља“, свети „нови Јерусалим“, у којем неће више бити плача и бола „јер прво прође“ (Откривење 21,1-4; упоредити са текстом Исаија 65,17-19). Биће то једно ново постојање, вечни живот за све који су искупљени са земље.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У вези са коначним очишћењем планете Земље од греха, прочитајте поглавље „Велика борба је завршена“ из књиге Велика борба од Елен Г. Вајт, стр. 662-678 (оригинал).

„Године вечности, у свом току доносиће све славнија и богатија откривења о Богу и Христу. Умножавањем знања умножаваће се љубав, поштовање и срећа. Што више буду упознавали Бога, људи ће се све више и више дивити Његовом карактеру. Исус ће им откривати богатства откупљења и задивљујућа достигнућа у великој борби са Сотоном, а срца откупљених пламтеће све ватренијом оданошћу, и са све већом радошћу подизаће своје златне харфе; а десет тисућа пута десет тисућа и тисућу тисућа гласова сједињаваће се у силан хор.

’И свако створење што је на небу и на земљи и под земљом и што је на мору и што је у њима, све чух где говоре: онеме што седи на престолу и јагњету благослов и част и слава и држава ва век века!’ (Откривење 5,13)

Велика борба је завршена. Греха и грешника више нема. Цео свемир је чист. Склад и радост испуњавају бескрајно дело стварања. Од Онога који је све створио тече живот, и светлост, и радост у сва пространства бесконачности. Од најситније честице до највећег света, све створено, живо и неживо, у својој непомућеној лепоти и савршеној радости, објављује да је Бог Љубав.“ – Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 678 (оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је обећање о вечном животу на новом небу и новој земљи тако суштински важно за нашу хришћанску веру? Од какве би користи била наша вера без тог обећања?
2. Прочитајте текст 2. Петрова 3,10-14. На који начин ти стихови одражавају исту замисао изложену у 66. поглављу Књиге пророка Исаије?

Закључак: Исаија износи визију запањујућег обима. Не само да ће Бог очистити и обновити његову заједницу вере, већ ће проширити њене границе тако да обухвати све народе. На крају ће ново стварање Његове заједнице водити ка новом стварању планете Земље, на којој ће Његово присуство бити коначна утеха Његовом народу.

РЕЧ БОЖЈА И ЊЕГОВА ДЕЛА

Моја одбрана у искушењу

1. П Псалам 119,105. „Видјело стази мојој“
2. С Псалам 119,11. Моја одбрана у искушењу

Књига која опстаје

3. Н 2. Коринћанима 1,20. Њена обећања ми припадају
4. П 1. Петрова 1,21. Уџбеник за цео људски род
5. У 2. Коринћанима 4,7. Библија са неба
6. С 2. Тимотију 3,16. Надахнута је цела Библија
7. Ч Псалам 12,6. Непогрешиво откривење
8. П Римљанима 11,33. Тајне које не можемо докучити
9. С Матеј 24,35. Књига која опстаје

Христос жива Реч

10. Н Псалам 34,8. Искуствени доказ
11. П Јован 1,14. Христос жива Реч
12. У Псалам 119,9. Тајна силе
13. С 1. Петрова 1,23. Наново рођени Речју
14. Ч Лука 4,4. Храна за моју душу
15. П Јован 6,63. Живот у Божјој Речи
16. С Јован 6,54.55. Трпеза постављена „преда мнош“

Природа говори о Богу

17. Н 2. Петрова 1,4. Повезани са божанским
18. П Јеврејима 11,3. Порекло стварањем
19. У Лука 12,27. Природа говори о Богу
20. С Исаија 40,26. Небеса казују [...]
21. Ч Псалам 33,6. Стварање, а не еволуција
22. П Колошанима 1,17. Бог одржава природу
23. С 1. Мојсијева 1,27. Круна стварања

Посвећени за службу Богу

24. Н Лука 12,23. Шта је твој живот?
25. П 1. Мојсијева 2,2.3. Установљен при стварању
26. У Псалам 111,4. Свети споменик
27. С Језекиљ 20,12. Посебан знак
28. Ч 2. Мојсијева 20,8. Припрема за свети дан
29. П Псалам 122,1. Посвећени за службу Богу
30. С Исаија 58,13.14. Најрадоснији дан у седмици

Биће светкована и у вечности

31. Н Исаија 66,23. Биће светкована и у вечности

ТРИ ДОСТОЈАНСТВЕНИКА НЕБА

Веран и истинит

1. П	1. Коринћанима 8,6.	Наш небески Отац пун љубави
2. У	1. Дневника 29,11.	Његово величанство и узвишеност
3. С	Јеврејима 1,1-3.	Лични Бог
4. Ч	Псалам 111,9.	Име је Његово свето...
5. П	Малахија 3,6.	Веран и истинит
6. С	1. Јованова 3,1.	Израз Његове чудесне љубави

Он је умро за нас

7. Н	Матеј 5,48.	Савршен на свим путевима својим
8. П	Јован 3,16.	Божји дар људском роду
9. У	Јован 17,5.	Његово вечно препостојање
10. С	2. Мојсијева 3,14.	Велики „ЈА САМ“
11. Ч	1. Тимотију 3,16.	Утеловљени Творац
12. П	Јован 14,30.	Његов беспрекоран живот
13. С	Римљанима 5,8.	Он је умро за нас

Утешитељ и Учитељ

14. Н	Јован 10,10.	Исусово васкрсење и нови живот
15. П	2. Коринћанима 13,13.	Треће лице Божанства
16. У	Дела 2,38.	Божји дар вама
17. С	Јован 3,8.	Тајанствено и нежно присуство
18. Ч	Римљанима 5,5.	Посредник у откупљењу
19. П	Јован 14,26.	Утешитељ и Учитељ
20. С	1. Јованова 3,24.	Дух који борави у нама

Бог је љубав

21. Н	Ефесцима 4,30.	Не жалостите Духа
22. П	1. Јованова 4,8.	Бог је љубав
23. У	Дела 10,34.35.	Бог не гледа ко је ко
24. С	Наум 1,7.	Бескрајно мудар и добар
25. Ч	Псалам 139,7.8.	Божја присутност је увек са нама
26. П	1. Петрова 5,7.	Његова нежна брига, пуна љубави
27. С	Римљанима 8,28.	Спасоносно Божје провиђење

Онај који воли све људе

28. Н	Ефесцима 3,14.15.	Онај који воли све људе

СОТОНА И ВЕЛИКА ПОБУНА

Чувајте се неистине!

1. П	Исаија 59,2.	Нарастање побуне
2. У	Приче 10,22.	Амбиција доноси муку
3. С	Приче 16,28.	Охолост долази пред пропаст
4. Ч	Ефесцима 6,14.	Чувајте се неистине!
5. П	Римљанима 7,13.	„Гријех – одвише гријешан“
6. С	Римљанима 6,23.	Живот или смрт?

Спаситељ од вечних времена

7. Н	Римљанима 16,20.	Побуна ће бити угушена
8. П	5. Мојсијева 5,29.	Човекова својевољност
9. У	Приче 13,15.	Пут преступника
10. С	1. Мојсијева 3,15.	Прво обећање о искупљењу
11. Ч	Ефесцима 1,3,4.	Спаситељ од вечних времена
12. П	1. Мојсијева 17,7.	Божји план да откупи човека
13. С	Галатима 2,16.	Човекова неспособност да спасе себе

У сагласју са небом

14. Н	Јеврејима 1,14.	Анђели – наши пријатељи и чувари
15. П	Псалам 111,7,8.	Божје заповести су сигурне
16. У	Данило 7,25.	Недопуштено мењање Божјих заповести
17. С	Јован 7,17.	Човек као слободно морално биће
18. Ч	Псалам 119,165.	У сагласју са небом
19. П	Псалам 119,18.	Оно чудесно у Божјем закону
20. С	Јован 15,10.	Исусов пример у држању закона

Вера која делује

21. Н	Јован 14,15.	Велико начело закона
22. П	Јеремија 29,13,14.	Наше беспомоћно стање у греху
23. У	Јаков 1,17.	Јеванђеље за оба заветна периода
24. С	Римљанима 6,14.	Обилна благодат за послушност
25. Ч	Јеврејима 11,6.	Вера која делује
26. П	Јаков 2,17.	Како се вера усавршава
27. С	Римљанима 2,23,24.	Поступамо ли супротно ономе што исповедамо?

Спасоносна сила Исусова

28. Н	Римљанима 3,31.	Да ли вера изузима послушност?
29. П	Ефесцима 2,8,9.	Битан чинилац спасоносне силе
30. У	Псалам 119,32.	Молитва за шире искуство
31. С	2. Коринћанима 12,9.	Спасоносна сила Исусова

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	11-13	1. И. Навин	4-9
2. «	4-6	2. «	14-16	2. «	10-13
3. «	7-9	3. «	17-19	3. «	14-17
4. «	10-12	4. «	20-23	4. «	18-21
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	22-24
6. «	16-19	6. 4. Мојс.	1-3	6. О Суд.	1-3
7. «	20-23	7. «	4-6	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	7-9	8. «	7-9
9. «	27-30	9. «	10-13	9. «	10-12
10. «	31-33	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	34-36	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	37-39	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	40-42	13. «	23-26	13. О Руди	1-2
14. «	43-46	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	47-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-31	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	32-34	26. «	29-31	26. «	7-11
27. «	35-37	27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	38-40	28. И. Навин	1-3	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-4			29. «	18-20
30. «	5-7			30. «	21-24
31. «	8-10			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар	Фебруар	Март
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 53.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 54.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 55.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 56.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 57.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 58.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 59.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 60.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 61.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 62.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 63.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 64.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 65.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 66.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 67.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 68.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 70.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 72.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 74.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50,1-15.	26. Псалам 75.
27. Псалам 24.	27. Псалам 50,16-23.	27. Псалам 76.
28. Псалам 25.	28. Псалам 51-52.	28. Псалам 77.
29. Псалам 26.		29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 27.		30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 28.		31. Псалам 78,29-42.

*Предлажемо верницима да ове стихове читају у
штоку вечерњеј бојслужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2021. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	31.
Кладово, Неготин	16,01	16,08	16,16	16,25	16,34
Бор, Зајечар, Пирот, Струмица	16,03	16,10	16,18	16,27	16,36
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија , Јагодина	16,05	16,12	16,20	16,29	16,38
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	16,07	16,14	16,22	16,31	16,40
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	16,09	16,16	16,24	16,33	16,42
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	16,11	16,18	16,26	16,35	16,44
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	16,13	16,20	16,28	16,37	16,46
Бели Манастир, Осијек , Дал, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	16,15	16,22	16,30	16,39	16,48
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	16,17	16,24	16,32	16,41	16,50
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	16,19	16,26	16,34	16,43	16,52
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	16,21	16,28	16,36	16,45	16,54
Мурска Собота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	16,23	16,30	16,38	16,47	16,56
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	16,25	16,32	16,40	16,49	16,58
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слун, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	16,27	16,34	16,42	16,51	17,00
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	16,29	16,36	16,44	16,53	17,02
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	16,31	16,38	16,46	16,55	17,04
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошињ	16,33	16,40	16,48	16,57	17,06
Горица, Копер, Ровињ, Пула	16,35	16,42	16,50	16,59	17,08

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2021. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	16,44	16,54	17,03	17,12
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,46	16,56	17,05	17,14
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,48	16,58	17,07	17,16
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,50	17,00	17,09	17,18
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,52	17,02	17,11	17,20
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,54	17,04	17,13	17,22
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,56	17,06	17,15	17,24
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,58	17,08	17,17	17,26
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	17,00	17,10	17,19	17,28
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	17,02	17,12	17,21	17,30
Марибор , Ормож, Птуј, Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	17,04	17,14	17,23	17,32
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	17,06	17,16	17,25	17,34
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	17,08	17,18	17,27	17,36
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,10	17,20	17,29	17,38
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	17,12	17,22	17,31	17,40
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	17,14	17,24	17,33	17,42
Копер, Лошињ	17,16	17,26	17,35	17,44
Ровињ, Пула	17,18	17,28	17,37	17,46

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2021. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	5.	12.	19.	26.
Кладово, Неготин	17,21	17,30	17,39	17,47
Српска Црња, Вршац, Бор, Зајечар	17,23	17,32	17,41	17,49
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	17,25	17,34	17,43	17,51
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	17,27	17,36	17,45	17,53
Сомбор , Кула, Бачка Паланка, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	17,29	17,38	17,47	17,55
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	17,31	17,40	17,49	17,57
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	17,33	17,42	17,51	17,59
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	17,35	17,44	17,53	18,01
Мурска Сбота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	17,37	17,46	17,55	18,03
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, О хрид	17,39	17,48	17,57	18,05
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	17,41	17,50	17,59	18,07
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	17,43	17,52	18,00	18,09
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	17,45	17,54	18,02	18,11
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	17,47	17,56	18,04	18,13
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,49	17,58	18,06	18,15
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	17,51	18,00	18,08	18,17
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	17,53	18,02	18,10	18,19

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

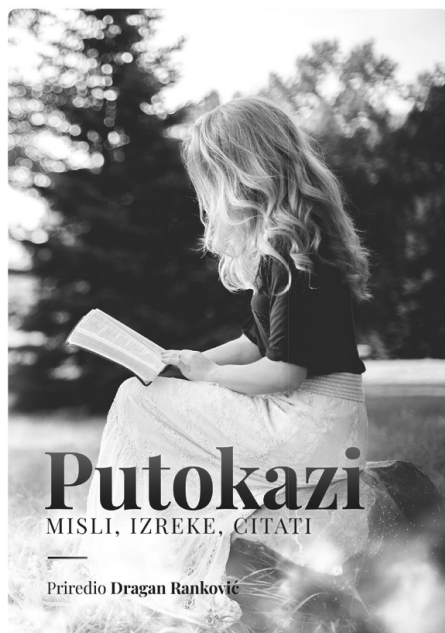

ИСТИНА ИЗ БИБЛИЈЕ, ПРЕДИВНО УПАКОВАНА... У ХРИСТУ

27 тема које мењају живот

1. Логика љубави
2. Божје срце
3. Божја слика
4. Рат на Небу
5. Пад човечанства
6. Обећани
7. Пут у Божје срце

...

ПУТОКАЗИ

мисли, изреке, цитати

Откуда то искрено и снажно задовољство које заискри у нама сваки пут када прочитамо неку мудру мисао, када у нечијим малобројним, а пребогатим речима препознамо истину коју смо већ неко време и сами слутили? Можда отуда што истина и виши смисао човековог живота извесно постоје и што су нам задати као крајњи животни циљ, који можемо и морамо досегнути?

САВРЕМЕНИ ЧОВЕК И БИБЛИЈА
X. Хајнц

Аутор ове књиге се заиста потрудио да на веома занимљив начин изнесе велико обиље чињеница и доказа научног, креационистичког, историјског, археолошког и библијског садржаја.

Књига је јединствена по свом садржају, открићима, чињеницама и доказима.

ЕВРОАЗИЈСКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Белоруска	66	28	3,837	9,467,000
Кавкаска	135	67	7,601	30,761,081
Источно-руска	82	39	5,064	22,707,619
Далекоисточна	51	17	2,162	6,154,807
Молдавска	140	98	8,658	3,543,000
Јужна	70	45	4,050	111,642,000
Транскаваска	27	15	1,180	6,959,000
Украјинска	810	267	45,208	42,037,000
Западно-руска	378	296	27,744	95,218,493
Кримска	26	6	1,748	1,912,000
УКУПНО	1,785	878	107,252	330,402,000

ПРОЈЕКТИ:

1. Изградња троспратне предшколске установе, основне и средње школе у Украјинском адвентистичком центру вишег образовања у Бучи, Украјина
2. Изградња двоспратне предшколске установе, основне и средње школе при Адвентистичком универзитету Заокски у регији Тула, Русија